XXII. ÉVF. 1922. JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 30 korona.
Egyes példány 3 kor.

Megjelenik havonkint.

Stephaneum nyomda r. t.

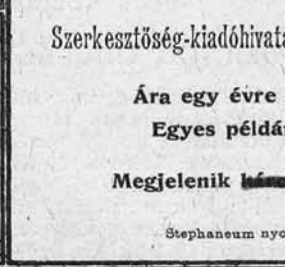

TARTALOM: *Dr. Mészáros János:* Közöttetek áll, akit ti nem ismertek. — *Szekfű Ignác:* Az isteni Gyermeknél. (Elmélkedés.) — *Lovich Ilonka:* Communio. — *Dr. Babura László:* Egyesült erővel. — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

A XXII. évfolyam. Öt hónapi pauza után újra megszólal az «Örökimádás». Szerényen «8 lap» terjedelemben jelenik meg a XXII. évfolyam első száma. A csekély számban jelentkezett előfizetők mellett egyelőre nem futja többre. De nem panaszkodunk. Nem is megyünk vigaszt keresni az «Örökimádás» 32 lapos, dicsőséges multjába. Hiszen az «Örökimádás», a szerény és alázatos szentségi Jézus gyermeke s Ő tanított meg arra is, hogy a mustármag hatalmas fává nőhet. Bizva hisszük, hogy az «Örökimádás» sem lesz soká 8 lap szűk keretébe szorítva, hanem az *előfizetők számának emelkedésével lapunk terjedelme is arányosan fog növekedhetni.*

Ami keveset írhatunk, abban minden sor a szentségi Jézus ügyét akarja szolgálni: *A katholikus testvérek figyelmét a szentségi Jézusra irányítani, az eucharisztikus lelkeknek az Úr Jézussal való kapcsolatát szorosabbá, bensőségesebbé tenni, lelki életét mélyíteni és az Oltáregyesület ügyeiről őket tájékoztatni* a mindenkori programmunk. Az Úr Jézus örök imádását akarja megvalósítani az Örökimádás; mert akik idelent a szentségi Jézussal együtt élnek, akik itt a földön egész életükkel Őt imádják, azoknak föltétlen jutalma lesz, hogy Őt az Örökkévalóságban is szüntelen imádhassák. Forgassuk szivesen az Örökimádás lapjait, mert ennek az ujságnak az Úr Jézus a főszerkesztője, aki az írók tollát az Ő eucharisztikus Szive vágyai szerint vezeti s a jóakaratú olvasók lelkébe a szükséges kegyelmeket küldi. Fejtsünk ki buzgó propagandát az Örökimádás mellett, hogy minél több lélekben kialakulhasson olvasása révén a szentségi Jézus eucharisztikus országa. *Dr. Mátrai Gyula,* szerkesztő.

Az Örökimádás előfizetési ára egész évre 30 K. Aki 20 új előfizetőt gyűjt (a fiók oltáregyletek igazgatói is), a 21. példányt saját cimére ingyen kapja.

Az előfizetési díjat sziveskedjék a kéznél levő csekklap felhasználásával lehetőleg január végéig beküldeni. Ha ennek valami akadálya van, úgy levelezőlapi értesítést kérünk a kiadóhivatal cimére, a fizetési terminus megjelölésével.

Kiváló tisztelettel

Az Örökimádás kiadóhivatala
Budapest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat egész évi előfizetés 30 K, egyes példány 3 K, egy régi teljes évfolyam 20 K, az összes meglévő teljes évfolyamoknak megvételénél, minden egyes évfolyam 15 K. — **Az Oltáregyesület Útmutatója** 18 K, **Vezérkönyve** 12 K, **Felvételi füzete** 60 fill. **Érme** (oxidált) 100 K, **Félszázados Története** 40 K. — **Jézusom Örömöm** folyóirat egész évi előfizetés 25 K, egyes példány 2·50 K, régi teljes évfolyam 20 K. tömeges rendelésnél egy cimre: 100 példánytól kezdve példányonként 20 K, 200 példánytól kezdve példányonként 18 K, 300 példánytól kezdve példányonként 15 K. — **Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme** 15 K, éremszalag 2 K, **Kis Örökimádás Imakönyv** 30 K, **Fehér Liliom** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 3 K. **Pápai áldás levelezőlap** 50 fill.

Különfélék: **Litánia** (latin szöveggel) 1 K, **Litánia Szent Józsefről** 50 fillér. **Levelezőlapok az Örökimádás templomról** 1·50 K, **Jésus Szivének Kis Breviáriuma** (kötve) 35 K, (fűzve) 25 K, **Havi magány** (Nádasdy) elmélkedések 50 K, **Ajtatossági imakönyv** 50 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Szent Zita élete** 15 K, egyszerűbb kiadásban 10 K, **A lelki élet** 16 K, **P. Zadravec püspök liturgikus konferenciái** 20 K, **Kármelhegyi skápuláré kézikönyve** 1 K, **Ne Csüggedj!** 1 K, **Könyv a hazáról** 10 K, **Szivünk napja** 10 K.

«Közöttetek áll, akit ti nem ismertek.»

Irta: *Mészáros János dr.*

KERESZTELŐ SZENT JÁNOS szavai ezek. Súlyos válságok korában, az idők teljességében hangzottak el a próféta ajkairól: amikor a lelkek az egész világon vajudtak és egy jobb kor megszületését várták; amikor a régi pogány világ összeomlófélben volt, de még senkisem tudta, mi jön utána; mikor maga Isten választott népe szabadságától megfosztva idegen, pogány népek rabigáját nyögte és sóvárogva várta a Szabadítót.

S az Anyaszentegyház minden esztendőben újra megjeleníti, elénkbe idézi a nagy prófétát. Sokszor megjelent, sokszor szólott, de soha válságosabb időben nem, mint ma, szól a mai nemzedékhez. Mert ennek a kornak örvényes válságai talán csak idők teljességének kriziseivel hasonlíthatók össze. Évezredes trónok ledöntve; világraszóló birodalmak romokban hevernek; Európa népei forradalmi láztól meggyötörve vonaglanak; a társadalom osztályai mint ellenséges táborok néznek egymással farkasszemet; a pauperizmus kifosztotta az emberek millióit s koldusbotnál, tüdővésznél, angolkórnál más örökséget nem hagyott nekik, az államokat fenntartó régi renddel együtt megingott az, ami mindennek alapja volt: a tekintély tisztelete s a kötelességtudás. De valamennyi nemzet között a magyar szenvedett legtöbbet: testét széjjelmarcangolták, fejét levágták... Vajjon élhet-e így tovább ez a csonka, összeroncsolt test?

S mindezek között a szörnyű erkölcsi, társadalmi és nemzeti válságok között a próféta jelenik meg közöttünk s mint az Isten küldötte szól hozzánk: «Ti, akik egy világ romjainál sírtok s egy más, új világ létrejöttét még nem látjátok s benne hinni nem tudtok, ébredjetek fel ebből az aléltságból s nézzetek körül. *Itt az ideje, hogy fölserkenjetek, mert közelebb van a ti váltságtok, mint ahogyan hittétek. Hiszen közöttetek van Ő, akit ti nem ismertek,* a ti Szabadítótok, Üdvözítőtök.»

A próféta szavaiból *szemrehányás* hangzik felénk, hogy nem ismertük fel mostanáig eléggé azt, aki «velünk van mindennap a világ végezetéig», s aki maga «az út, igazság s az élet». Nem ismerte őt, elfeledte

őt a magyar ifjúság, a magyar nép, a magyar értelmiség, a magyar család, holott «itt van közöttünk», itt lakik városainkban, falvainkban; itt van végtelen szeretetével és hatalmával.

De nemcsak szemrehányás, hanem vigasztalás is csendül ki a próféta szavaiból. Itt van közöttünk! Itt van a Szive; itt van, mert szeret, mert «gyönyörűsége az emberek fiaival lenni».

Üdvözítőnk prófétája, Keresztelő Szent János, vezess bennünket Ő hozzá, akinek te, «a legnagyobb az asszonyok szülöttei között», «nem voltál méltó, hogy saruszíját megoldjad». S mi, egy sötét korszak gyermekei, hinni akarunk benne, aki köztünk lakozik, mert Ő «a világ világossága». Mi, egy porbasujtott, letiprott haza polgárai, bizni akarunk Ő benne, mert Ő «a feltámadás és az élet». Mi egy szeretetben megfogyatkozott kor szülöttei, egyesülni akarunk Ő vele, mert Ő a szeretet.

Az isteni Gyermeknél.

(Elmélkedés.)

1. «Ne féljetek, mert nagy örömet hirdetek nektek!» A pásztorok «megfélemlének nagy félelemmel» az égi ragyogásra s ezért kellett égi bátorítás, hogy a Kisdedet megkeressék. Valóban az égből jövő fényesség nagyobb volt, mintsem követni merték volna. S a gondolat is, hogy a Gyermekben Isten rejtőzik, szédítő. A szeretetnek, amellyel Isten egyszülött Fiát nekünk adja, olyan méretei vannak, amelyek nem férnek be az emberi szívbe s a szív első pillanatra hinni sem tudja.

Nem ugyanez-e az érzés az Oltáriszentségben rejtőző Urunkkal szemben? Ahol az Ige megtestesülésének folytatása van, ahol ugyanaz az Örökkévaló van jelen a kenyér szinei alatt, ugyanazzal a testtel, melyben Betlehemben jelent meg először emberi szemek előtt? Mer-e hinni a szív, amelynek annyit kell földi dolgokkal foglalkozni, annak a szeretetnek, mellyel az Isten Fia az ő életét leköti, mienkévé teszi az Oltáriszentségben? Lehetséges-e, hogy engem így szeret Isten? Elbirja ezt az én szivem?

Egy újabb bölcselő vallja azt, hogy a hithez bátorság kell. Nem egyszerűen hitünk mások előtt való megvallásához, hanem ahhoz, hogy

hitünkkel a mi kis világunkból átlépjünk az örök élet világába s Istenre, az örök életre rátenni merjük életünket. A földi életet annyira megszokta az ember s oly otthonosakká válnak arányai, hogy az élet magasabb értelméhez, örök dolgokra emelni szemét nincs bátorsága. Az Üdvözítő jelenléte az Oltáriszentségben nehéz gondolat nemcsak a bűnöktől homályosan látó léleknek, de nehéz, mert nagyobb, mint maga az emberi szív.

Mégis, ne féljetek, pásztorok, menjetek Betlehembe! Meglássátok, milyen tiszta örömmé változik félelmetek. A szeretet végtelensége, amelyikhez gyáva a szív, milyen kedves az isteni gyermek szemeiben, mosolygásában. Felénk nyujtja kis kezét s azzal kínálja az örök szeretetet. Mennyire nem félelmetes, nem titokzatos, milyen világos, egyszerű ez az örök szeretet az Ő két kezéből, mennyire az én szivemnek való! S ha a szentáldozásnál közeledem hozzá, annak a titokzatos mélysége is mily egyszerűvé és édessé válik, amikor szivem találkozik az Övével. Van-e egyszerűbb, bizonyosabb igazsága életemnek, minthogy Ő szeret? Ne féljetek, pásztorok, öröm az, ami rátok vár a Gyermeknél.

2. «Dicsőség a magasságban Istennek!» Istenem, dicsőség ez neked? Egy gyermek, akiben az isteni fölség a gyermeki tehetetlenség rabja? Dicsőség neked az, hogy az örékkévalóság fényére, amit a Gyermek szeme sugároz, az álom tehetetlen szendergése árnyat von? Dicsőség az neked, hogy a hideg s a fájdalom facsarta könnyek fátyolosítják el? Dicsőség az, hogy az isteni mindenhatóság emberi kezek gondozására szorul?

Dicsőség az, hogy ami szabadságot a Kisdednél a pólya kötelékei engedtek, az Oltáriszentségben a kenyér szinei még azt is elveszik tőle? Ahogyan ott az álom törvénye időről-időre megakadályozta emberi látását, itt szent testének titokzatos állapota tagjainak használatát is megtagadja tőle? Hogyha ott a Boldogságos Szűz édesanyai kezei ölelték, itt meg a pap kezének szolgálatára szorul?

Dicsőség, hinnünk kell az angyali szónak! Ebből a megalázkodásból lett üdvösségünk! S ez a belehelyezkedése Isten Fiának az emberi élet oly terhes kötelékeibe, maga a visszahuzódottság a kenyér szinei mögé, nem felemelése, megszentelése-e ezeknek a nehéz bilincseknek? Testünknek, a gyarló földi életnek? A hideg, amit szenvedett szent teste, a többi korlátja a tevékenységének, nem megszentelése-e azoknak a bilincseknek, miket testünk hordoz betegségben, törődöttségben, gyengeségben? Elfogadom a terhét az életnek, amit a test gyengesége okoz s gondolok a test terheinek arra a törvényére, amit az isteni gyermek szeretettel hordoz s szeretetből hordoz az Oltáriszentségben. Dicsősége ez Istennek, békessége az én lelkemnek!

Szekfű Ignác.

COMMUNIO[1] A KISLÁNYOK MISÉJÉN.

Fehér szalag van többnek a fején,
Kezet a kézben, lengnek sorba, párba.
Rövid ruhájuk olyan sokszínű
S oly üde, mint a földek vadvirágja.

A szárnyas ajtón nesztelen jövünk.
Most térdet hajtunk: mind a, hosszú sor.
Fönt énekel. A szemük kitágul.
(Istenem, de jó volt valamikor!)

Azután halkan ránk szitál a csönd.

Ezüst eső hull: ez már a mise.
Aranyfolyó zúg: ez a kegyelem.

Uram, jövök már... Nézd, a szivem itt van
A tenyeremben. Elődbe teszem.

Ó jöjj. Ma foglak. Mondd, hogyan köszönjem.
Hogy velem küldöd nekik Magadat?
Beszédeidtől békés homlokomra
Száz pár gyermekszem nézése tapad.

S én úgy nyújtom a lelkemet Feléd,
Mint egy könnyekben ázott keszkenőt.
Uram, ez a mi nagy találkozásunk
A kisdedek előtt.

Lovich Ilonka.

[1] Szentáldozás.

Egyesült erővel!

MEGKÖTÖTTÉK a békét, de nincsen béke seholsem. Elmult a háború, de pusztításait még csak most érezzük meg igazán, mint mikor fagy vagy jégeső pusztítja el a határt tavasszal és télen éhinség szedi áldozatait. A Központi Oltáregyesület is most kezdi érezni a szerencsétlen végű háborúnak szomorú következményeit. A háború alatt kórház lett a munkatermekből s ahol azelőtt szorgos kezek hitből eredő lelkesedéssel fáradtak templomi ruha és fehérnemű elkészítésén, ott öt éven át ugyanazok a gondos kezek készítették a tépést égő sebekre és ápolták beteg katonáinkat. De a sok fájdalom fölött virrasztott az édes remény a végleges győzelemről s az utána következő békéről. Szomorúan csalódtunk mindkettőben. A túlerő s még inkább az alattomos aknamunka ellenségeinknek juttatta a győzelmet, akik gyűlöletes gőggel olyan békét diktáltak reánk, amely letépte ezeréves hazánkról a természet által áldott földje köré font koszorút. Ezt a tépést megérezte a Központi Oltáregyesület is. Mint az ország, úgy mi is megcsonkultunk, kisebbek, kevesebbek lettünk. Pedig áll az Örökimádás gyönyörű temploma és áll a zárda s miként abban az istentisztelet, úgy ebben a munka tovább folyik. Kell-e említenem, hogy mindkettő pénzt is igényel s nem tartható fenn puszta lelkesedéssel? Sőt az általános drágaság miatt a béke-időbelinél sokkal többet igényel. Ha valamikor, úgy bizonyára napjainkban indokolt a központnak az a törekvése, illetve kérése, hogy a tőle különálló egyházmegyei Oltáregyesületek mind egyesüljenek vele. Milliókkal kevesebbek vagyunk, mint voltunk; hát legalább mi, «maradék» egyesületek forrjunk össze egy életerős egésszé! Megosztott erők —

erőtlen erők; egyesített erők — életképes erők! Azok az egyházmegyék, melyek eddig is egyesülve voltak a Központi Oltáregyesülettel, tanuságot tehetnek róla, hogy az egyesülés csak előnyükre szolgált. S ehhez járul az a jóleső tudat, hogy ilyképen az Örökimádás-templom és zárda fennállását is biztosítják. Hazánkban ez az egyedüli nyilvános templom, melyben állandóan imádják és engesztelik az oltárainkon trónoló végtelen Szeretetet. Ki akarna ez imádásból és engesztelésből hiányzani? Melyik egyházmegye nem érzi ennek lelki szükségét?

A betlehemi Kisded a legnagyobb örömöt hozta e világnak. Viszonzásul szerezzék Neki a központtól eddig külön álló egyházmegyei Oltáregyesületek azt az örömöt, hogy egyesülnek velünk! Öröm volna ez az Ő szentséges Szivének, mert hisz semmit sem óhajt oly forrón, mint hogy övéi *egyek legyenek.* Öröm azért is, mert így biztosítanák örök imádását szeretetének szentségében. S akkor az újév is örömteljes év lesz a Központi Oltáregyesület számára. Úgy legyen.

Dr. Babura László.

LIVIETTO

(1910—1917.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

«Arra kértem Jézust, hogy inkább meghaljak, semmint egyetlen bűnt is elkövessek...»
«Édes Jézus, hadd lássalak...!»

LIVIETTO — ami olaszul annyi, mint «a *kis* Livio» — a Capece-Galeota grófi családból származott. Hetedik életévét sem töltötte még be, midőn — hálaadása befejeztével — felszállt az égbe, hogy ekképen teljesülésbe menjen óhaja: «Édes Jézus, hadd lássalak!» Földi élete ama gyönyörűséges helyen folyt le, melyet szálló ige tett hiressé: «Vedi] Napoli, e poi mori!» — Nézd meg Nápolyt — aztán meghalhatsz! (mert ennél szebbet, nem nyujthat neked a világ).

Szülei házából, a Posilippo kertjei közül, Livietto valóban a földteke legszebb látványában gyönyörködhetett: Meredek sziklafalakon fecskefészek módjára épült fehér és rózsaszinű házak, alattuk a napsugárban csillogó nápolyi öböl, melynek halványkék vizeit az ischiai és procidai halászok bárkái szelik. Balkézt a büszke Nápoly. A tengeröblön túl rózsáskék hullámokban elhuzódó dombsorok, melyeknek lejtői szőlők, olajfák, örökzöld piniák borítják. Előtérben a füstölgő Vezuv, melynek hamvát a szél Pompei és Herculanum romjaira hullatja. A látóhatárt elzáró hegyek alján Vico, a jeges forrásairól hires Sorrento

s a Stabia romjaiból újraéledt Castellamare... Itt élt, mint egy szép fehér liliomszál és itt halt meg a kis Livio.

Hallgassátok, kedves gyermekeim, élettörténetét, amint azt mamája — hű érzésben kissé a ti mamátok is óhajtana lenni — napról-napra leírta.

I. Livietto első évei.

A mi kis Liviónk 1910. november 30-án született Vitulazioban, Capua közelében. Hatodik gyermekünk volt. Születését követő napon öreg plébánosunk kis házikápolnánkban megkeresztelte.

Tizenkilenc hónapos korában, 1912. június havában Livio komolyan megbetegedett, olyannyira, hogy élete csakhamar veszélyben forgott. Ehhez fogadalmat tettünk a pompeii Szent Szűzhöz, hogy a gyermekkel Hozzá zarándokolunk, ha meggyógyítja. A Szent Szűz kérésünket kegyesen meghallgatta: Livio néhány napi aggasztó állapot után magához tért s hamarosan meggyógyulva, viruló fejlődésnek indult.

Mikor a hároméves fiúcska égszinkék köpenykéjében, fehér nemezkalapjával megjelent Posilippo[1] utcáin, a házküszöbökön hűsülő jó asszonykák örömmel üdvözölték: «Jön a kis szőke angyal! Eccolo — ime itt van!»

Lassanként kialakult jelleme is... s bizony nem volt mindenben tökéletes. Hőn áhítozott a jóságra, de hajlott azért az akaratosságra is.

Idősebb nővérei dédelgetett kedvence lévén, mindenben a maga akaratát kivánta keresztülvinni. Csakhamar megtanulta azonban a lemondást, az önfegyelmet, mert nem akarta Istent megbántani.

Hároméves volt még csak, midőn egy alkalommal, testvéreit gyónni látva, maga is a kis «házikóba» kivánkozott; belépve azonban, néma maradt; nem tudta, mit is mondjon tulajdonképen. Midőn aztán négyéves korában első szentgyónását végezte, kalapját a gyóntatóatya ölébe tette; elégtételül két Üdvözlégyet kapva, sokalta a penitenciát — «egy is bőven elegendő lett volna!»

Ezentúl, idősebb testvéreivel együtt, hetenként gyónt s nemsokára felvétetett a gyermekek szentségimádó szövetségébe, mely a Jóremény-ség Nővérei kápolnájában tartott havonta összejöveteleket. A társaságban Livio volt a legkisebb: négy és fél esztendős. Egy alkalommal az oktatás alatt sírva fakadt: «Vigyenek haza! El akarok menni!... Otthon aztán elmondta nagy izgalmának indító okát.

«A pap azt mondta, hogy a gyermekek rossz magaviseletükkel, engedetlenségükkel sokszor elszomorítják az Úr Jézust. Én is sokszor megbántom, mondd, mama?»... (Folyt. köv.)

[1] Nápoly kerti külvárosa.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XXII. ÉVF. 1922 FEBRUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 30 korona.

Egyes példány 3 kor.

Megjelenik havonkint.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* XV. Benedek pápa halála. I — *Lezsánszky József:* Krisztus velünk, Krisztus bennünk és Krisztus érettünk! — *Lovich Ilonka:* Hajnali zsoltár. — *Bn.:* XV. Benedek pápa Őszentségének nyilatkozata: hogyan vegyünk részt és mit énekeljünk a szentmisén? — *Hidasi József:* Lessing a papokról. — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

Vom Geist der Liturgie. *Von Dr. Romano Guardini* Freiburg i. Br. 1921. Herder. Az «Ecclesia Orans» címen megjelent liturgikus könytárnak első kötete Guardini e műve. Az egyházi szertartásos élet szellemébe akar bevezetni a könyvecske. Arra akarja segíteni az olvasót, hogy mint hívő az egyházzal összeforrjon: a liturgia szellemét megismerve tovább tanuljon, kutasson a liturgia szépségei és kincsei után. Egyes fejezetei: a Liturgisches Beten, L. Gemeinschaft, L. Stil, L. Symbolik, L. als Spiel, Der Ernst der Liturgie, Der Primat der Logos über das Ethos komoly értekezések. El kell ezekbe mélyedni, tartalmukat lelkünkbe fölszívni s akkor a könyv írója elérte célját: az olvasót bevezette a katholikus egyház liturgiájának fölséges szellemébe. (E könyvecskét melegen ajánljuk németül tudó olvasóinknak. Ára 6 márka és felár. Megrendeléscím: Herder, *Freiburg* in *Breisgau.*)

Cecilia. Történeti elbeszélés a keresztény üldözések korából. Irta Vagnozzi Róza. Olaszból á 2. kiadás után fordította dr. Tóth József apátkananok. Szombathely, 1922. Martineum R.-T. kiadása, ára fűzve 90 K, kötve 150 K. Csak örülhetünk azon, hogy dr. Tóth József avatott tolla a magyarok számára is hozzáférhetővé teszi a keresztény üldöztetések nagy hősének Szent Ceciliának történetét. Márk Aurél kora fényével, bűneivel s isszonyatosságaival, mint élő valóság jelenik meg előttünk s mint az igaz hit hőse magaslik ki belőle Szent Cecilia, aki jegyesét és annak testvérét is az igaz hitre téríti. Akik szeretnek lelkesedést, hősies hithűséget tanulni a keresztény üldöztetések korából, siessenek maguknak megszerezni e könyvet. (Megrendeléscím: Martineum, Szombathely.)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat egész évi előfizetés 30 K, egyes példány 3 K, egy régi teljes évfolyam 20 K, az összes meglévő teljes évfolyamoknak megvételénél, minden egyes évfolyam 15 K. — **Az Oltáregyesület Utmutatója** 18 K, **Vezérkönyve** 12 K, **Felvételi füzete** 60 fill. **Érme** (oxidált) 100 K, **Félszázados Története** 40 K. — **Jézusom Örömöm** folyóirat egész évi előfizetés 25 K, egyes példány 2·50 K, régi teljes évfolyam 20 K. tömeges rendelésnél egy címre: 100 példánytól kezdve példányonként 20 K, 200 példánytól kezdve példányonként 18 K, 300 példánytól kezdve példányonként 15 K. — **Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme** 15 K, éremszalag 2 K, **Kis Örökimádás Imakönyv** 30 K, **Fehér Liliom** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 3 K. **Pápai áldás levelezőlap** 50 fill.

Különféléek: **Litánia** (latin szöveggel) 1 K, **Litánia Szent Józsefről** 50 fillér, **Levelezőlapok az Örökimádás templomról** 1·50 K, **Jésus Szivének Kis Breviáriuma** (kötve) 35 K, (fűzve) 25 K, **Havi magány** (Nádasdy) elmélkedések 50 K, **Ájtatossági imakönyv** 50 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Szent Zita élete** 15 K, egyszerűbb kiadásban 10 K, **A lelki élet** 16 K, **P. Zadravec püspök liturgikus konferenciái** 20 K, **Kármelhegyi skáputáré kézikönyve** 1 K, **Ne Csüggedj!** 1 K, **Könyv a házáról** 10 K, **Szivünk napja** 10 K.

XV. Benedek pápa halála.

Január 22-én reggel 6 órakor gyászlobogót húztak a Vatikán ormára, mert Szentséges atyánk, XV. Benedek pápa befejezte földi életét. Nagy harcokat vivott, jó munkát végzett, hős lelke itthagyta a gyönge, törékeny testet; Jézusához tért meg, akinek a földön helytartója volt, hogy számot adjon sáfárkodásáról s amit itt a földön rajta kívül eső okoknál fogva el nem ért, most odafönt az Úr szine előtt imádkozzék a világ békességeért, az emberiség krisztusi értelemben vett boldogulásáért.

XV. Benedek pápa méltó utódja volt az Eucharistia nagy apostolának, X. Piusnak. Ő is a tabernakulum előtt érezte meg a világ nagy szükségét: a békesség hiányát. Krisztus szólott az Ő helytartójának: «pacem meam do vobis», «az én békémet adom nektek» s ettől fogva a Vatikán szent foglya, mint békeangyal hallatta szavát az egész földkerekség népei között. Imádsággal, szóval, példával s a krisztusi áldozatkészség önzetlen tetteivel készítette a béke áldott útjait: irtogatva a gyülölség, önzés és elvakult gőg tövises dzsungeljeit, hogy újra ölelkezhessenek a lelkekben az igazság és a béke és Krisztus vonulhasson be az emberek szivébe. Igaz ugyan, hogy az üldöztetések és véres zivatarok dühöngésekor is végtelen fönséggel emelkedett a magasba az Eucharistia, mint a hányatott lelkek legyőzhetetlen fellegvára, de a fehér Ostya leple alatt az édes Jézust mégis csak az áldott békességes csendben leli meg s imádja a lélek igazán. Ehhez a boldogsághoz akarta ő segíteni az embereket a béke megteremtésére irányuló törekvéseivel.

Mint az isteni Mester hű képviselője, krisztusi szeretettel gyüjtötte Ő is maga köré a gyermekeket s atyai szivének legszeretőbb hangján hirdette nekik az Eucharistia nagy titkát s kötötte lelkükre a szentségi Jézus iránti kötelességeiket.* Az eucharistikus mozgalmaknak lelkes pártfogója volt *s különösen óhajtotta, hogy már a zsenge gyermekkorban eucharistikus szellemmel töltekezzék az anyaszentegyház minden tagja,* mert az igazi katholikus ujjászületés csak olyan egyéneken át történhet akiket az Életkenyere táplál.

A megboldogult Szentatya iránti hálánk és kegyeletünk adója az eucharistikus Jézus előtt a nagy lélekért végzett buzgó imádság legyen.

Dr. Mátrai Gyula

◇◇◇

áldozás által jut lelkünkbe az Úr Jézus, hogy lelkünkben működjék, lelkünket átalakítsa, az élet helyes átélésére megtanítsa, a mennyország elnyerésére képesítse.

S lelkünk átalakítására, megváltására mi szükséges? Áldozat kellett a megváltás nagy művéhez: Krisztus a kereszten. Áldozat kell a megváltás folytatásához a lelkekben: Krisztus keresztáldozatának vérnélküli folytatása, megújítása a szentmisében. A szentmisében Krisztus Urunk újból és újból velünk együtt elismeri Istennek fölöttünk való korlátlan uralmát és mindenhatósága alá való korlátlan legmélyebb alárendelésünket. A szentmisében Krisztus Urunk velünk ad hálát Istennek, minden jó adományozójának. A szentmisében Krisztus Urunk újból magára veszi bűneink terhét s tőlünk, bűnösöktől kisérve, velünk együtt újból Atyja elé járul irgalomért, kegyelmért esdekelve s újból felajánlja keserves kínszenvedését. A szentmisében Krisztus Urunk velünk, érettünk esedezik könyörgésünk meghallgatásáért, önmagunk legyőzéseért. De a szentmise, a keresztáldozat vérnélküli folytatása, figyelmeztetve a Kálvária nagy áldozatára, minket is áldozatra, önmagunk megtagadására, feláldozására buzdít. «Aki tanítványom akar lenni, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét és kövessen engem». Önmegtagadás, kereszthordozás, Krisztus követés alakítja át a lelket, folytatja a lélekben a megváltást.

A legméltóságosabb Oltáriszentség tehát: Krisztus velünk, Krisztus bennünk, Krisztus érettünk és mi Krisztussal, mi Krisztusban, mi Krisztusért.

Csak így lehetséges lelkünk megváltása, csak így lesz reánk hasznos Betlehem, a megváltás kezdete és Kálvária a megváltás befejezése.

Lezsánszky József.

XV. Benedek pápa Őszentségének nyilatkozata: — hogyan vegyünk részt és mit énekeljünk a szentmisén?

Szentséges Atyánknál egy alkalommal kihallgatást kértek az olasz szimfonikusok vezetői és azt kérték, hogy ezután az egyhangú korális helyett ismét a változatos és sok szólamú szimfonikus zenekarok adhassák elő az ünnepi szentmiséken a klasszikusok miseoratoriumait.

XV. Benedek pápa Őszentsége figyelmesen meghallgatta a kérelmező művészt, azután megkérdezte:

— Tudják-e önök, mit mondott elődünk, X. Pius pápa Őszentsége az 1903. évi *Motu proprio*-jában? — ezeket, a többek között:

«Az igazi katholikus szellem legelső és nélkülözhetetlen forrása az Egyház liturgiájából való aktiv részvétel.»

— Tehát minden úgy marad, mint Elődünk rendelte.

— De Szentséges Atyám, — próbálkozott mégegyszer a művész — tehát mit énekeljünk ezután a szentmisén?

— *A szentmisét,* — felelte klasszikus rövidséggel Őszentsége.

— És akkor mit imádkozzunk a szentmisén — kérdezte most már utoljára és reménytelenül a művész.

— *A szentmisét,* — felelte újból klasszikus rövidséggel Őszentsége.

Bn.

Lessing a papokról.

Lessing a német költő és esztétikus a katholikus papságról így nyilatkozott: «Wenn ich bedenke, was ein katholischer Priester glaubt, so kann ich mir kein Wesen denken, das sich *glücklicher* fühlt als ein Priester.»* — Úgy is van! Lehet-e fönségesebb hivatás, mint világítani a sötétben botorkálóknak, azaz tanítani a hitben járatlanokat? Van-e a világon szebb hivatás, mint a katholikus papé, aki az emberek szivéről a legnagyobb terhet veszi le: a bűnt? Van-e szentebb, magasztosabb hatalom, a katholikus pap hatalmánál, amikor a pap ennek erejével magát az Úr Jézust hozza közénk a kenyér igénytelen szinében?...

Mily szerencsétlen, milyen siralmas gondolkozásra vall tehát az, amikor kellőleg nem informált édesszülők visszarettentik jó fiaikat a papi hivatástól!... Ne tegyék ezt!

Azt a fiút, akinek volna papi hivatása és eltérítik tőle, beledöntik a boldogtalanságba. Az ilyen fiatalember nem fogja magát jól érezni a világban és az egész életén át, mint valami árnyék fogja őt kisérni a nyugtalanító gondolat: neked egész másutt kellene most lenned!

Rettenetes dolog hivatás nélkül egyházi pályára lépni, de rettenetes dolog a hivatás nagy kegyelmét eljátszani vagy megvetni! Tessék az életet megfigyelni: tragédiák igazolják ez állítás helyességét!

Hidasi József.

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

Testvérei áldozásakor Livio is hozzájuk csatlakozott: kis kezeit összekulcsolva ő is az oltár elé térdelt velük. Ilyenkor gyengéden visszahivtuk: «Kicsiny vagy még ahhoz és túlakaratos!»

Egy reggel a tisztelendő úr azzal nyugtatta meg, hogy *legközelebb* majd őt is megáldoztatja. Livio ez igéretet komolyan vette s a várt napon reményében csalatkozva, keservesen sírt.

* Ha meggondolom, hogy mit hisz a katholikus pap, akkor képzelni sem tudok olyan lényt, aki boldogabbnak érezhetné magát a katholikus papnál.

Élénk, nagy fiúcska volt már s nagy érdeklődéssel kisérte testvérei tanulóóráit.

Még nem tudott írni, midőn egy szép napon elhatározta, hogy levelet ír Jézuskának az égbe!...

«Te leírod irónnal, amit neked elmondok, mama és én aztán majd tintával utánapingálom a betüket; mit gondolsz, a Jézuska megérti levelemet, úgy-e?»

El akarta mondani az édes Jézusnak, hogy nagyon vágyik Hozzá a mennybe, mert ott még sokkal szebb lehet, mint Posilippón.

«Édes Jézuskám! *mikor hívsz magadhoz az égbe?* Papa sétálni ment. Ezt a levelet mama írja velem. Testvéreim itthon vannak és mamám is itthon van. A falon papa és József bátyám arcképe függ. Minden nap elmondok papáért egy üdvözlégyet, akkor aztán szabad a nagy fiúkkal sétálni mennem. Anna alszik. *Liviód.*»

Egész délelőtt azzal foglalkozik, hogy az irónnal írt betüket tentával áthúzza, a kész levelet aztán a kandallóba rejti.

Másnap nagy az öröm: a levél eltünt. Több napon át kereste a választ, mely csak nem jött. Pár nap mulva végre diadalkiáltás: Livietto a tűzhelyen kis borítékot pillantott meg.* Örömében szinte kővé meredt; sáppadt arccal, mozdulatlanul bámult a várva-várt levélre!

«Vedd te ki!» — súgta nekem remegve.

Szivecskéje örömmel telt el, újra meg újra fel kellett olvasnom neki az írás tartalmát; majd testvérei elől féltékenyen eldugta drága kincsét. Ezen első siker felbátorította Liviót: újból akart írni. De hogy ezentúl egymaga tehesse, nekifeküdt a tanulásnak és nagy kitartással csakhamar annyira jutott, hogy néhány szót leírhatott. Ha komolyan akart valamit, nem ismert fáradságot.

Ezen erős akarata olykor apró makrancoskodásra, ellenállásra vezette; de amint megértette, hogy ezzel megbántja az édes Üdvözítőt, azonnal megnyugodott: engedelmes, jó gyermek lett.

Mindenáron jó gyermek akart lenni — «csakhogy nem mindig sikerül» — mondta halkan.

Az édes Jézus azonban örömmel látta iparkodását és megsegítette, megértetve vele a kicsinyek iránt érzett nagy szeretetét.

«Kellesz is te Jézuskának!» — mondá neki egyszer egyik barátja; «hiszen csak egy rossz kis fiú vagy!» — «A felnőttek rosszabbak», — felelte Livio mély meggyőződéssel. — «Jézuska jobban kedveli a *kicsinyeket!*»

* Az anya ártatlan ámítása volt persze. (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XXII. ÉVF. 1922 MÁRCIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.
Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Neszmélyi:* XI. Pius az új pápa. — *Lovich Ilonka:* Dal. — *Dr. Mátrai Gyula:* Kánter Károlyt «haza» hozzuk. — *B. Baum Mária:* A vétkező. — *Dr. Zsigovics Béla:* A szentáldozás. — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

Az Örökimádás legközelebbi száma 16 lap terjedelemben fog megjelenni. *Előfizetés* gyanánt *ezentúl 60 K-t* kérünk. Eddigi előfizetőink többnyire úgyis nagyobb összegeket küldtek be. Ezúton is hálásan köszönjük szívességüket és azon leszünk hogy — amennyire a horribilis árak engedik — lapunkat *minél többször* 16 lapon jelentessük meg. *Szeretettel kérjük m. t. olvasóinkat szíveskedjenek az Örökimádást minél jobban elterjeszteni. Legalább egy új előfizetőt szerezzen mindenki.*

* * *

Ami a világon ritkaság. Irta: *Zsigovics Béla dr.* Kiadja a Pázmány Péter Irodalmi Társaság Budapesten, 1921. Nagy 8⁰ 90 l.

Dr. Zsigovics ez új műve, ha nem is a világon de legalább is nálunk «ritkaság» számba megy. A szeretetről egészen újszerűen, ritka életbölcseséggel, kitűnően élvezhető előadással ír. Egyes fejezetei a «Hogyan szeressünk?; Emberevők; Dudvák a lélekben; A tudás leánya; Az igazi udvariasság; Az adakozás művészete; Ki az én felebarátom?; A szeretet koronája; Májusi emberek; A cselédkérdés; A két legszebb érzelem: *a)* a szerelem és *b)* a barátság; Szeresd a te Uradat, Istenedet; És megújul a föld szine», az élet sok Scilla és Karybdisze között a szeretet fényszórójával világítanak. Különös érdeme a műnek a jóleső életderű, amely a könyvecske elolvasásakor okvetlen utat talál az olvasó lelkébe. Igen kivánatos, hogy dr. Zsigovicsnak e könyve minél több, különösen a fiatalság kezébe eljusson. A legmelegebben ajánljuk m. t. olvasóinknak figyelmébe. Ára — úgy halljuk — 33 K. Intézeteknek tömeges rendelésnél százalék kedvezmény. (Megrendeléscím: dr. Zsigovics Béla hittanár, Budapest, VII. kerület, Rózsa-utca 25.)

* * *

Jézus Krisztus iránt való szeretet gyakorlása. Irta: *Liguori Szent Alfonz.* Olaszból fordította: *Dr. Dombi Márk O. S. C.* Kiadja a *Szent-István-Társulat.* Budapest, 1922. kis 8⁰ 202 l.

Kitűnő fordításban nyujtja a nagy szentnek mélységes krisztusi szeretettől sugalt tanításait az Úr Jézus iránti szeretetről. A «mindent Jézusért» jelszónak az életbe való praktikus átvitele Szent Alfonz e műve. Különösen ajánlhatjuk e könyvet az Oltáregyesületek és az Eucharisztikus szövetségek serdültebb tagjainak. Lelkiéletet élő katholikusok nagyon sok hasznot meríthetnek belőle. Melegen ajánljuk megrendelésre. Ára izléses amatőrkötésben 100 K. Megrendelés cím: Szent-István-Társulat Budapest, Szentkirályi-utca 28.

Dicsértessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

XI. Pius az új pápa.

Alig mult el az Anyaszentegyház gyásza, imádságos kiváncsisággal megint csak Rómán csüngött az egész világ tekintete. Az Egyház imádkozott és várta, hogy kit választand a Szentlélek Krisztus új földi helytartójául. Nem sokáig kellett várakoznia. Február 6-án a világ minden részébe elröpítette a táviró az örömhírt: van pápánk, főmagasságú és főtisztelendő Ratti Achilles milanói biboros-érsek, aki a XI. Pius nevet választotta.

Mintha csak idegszálak lettek volna, a távíróhuzalok elhozták, idegeinkben visszhangra keltették a pápaválasztó Róma lelkes örömét is. Könnyű volt nekik. Szivünk csak az impulzust várta. Mi, katholikusok, ezen napokban éreztük csak igazán, mi nekünk Róma, ki nekünk Krisztus helytartója, a pápa szentséges atyánként tisztelt személye. Amikor Billot* Rómában XI. Pius fejére feltette a tiarát, az egész világon Te Deumra szólítottak a harangok és lelkesen zengett, nemcsak «a hét halom tág körében», hanem a világ hegy s völgyében: «Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját».

Új formája van a régi, Krisztus által alapkövül helyezett sziklának, de ebben is, mint az elsőben, Krisztus él. Az Eucharisztia kegyelemsugarai beragyogják a trónján ülő Szentatyát, hogy Krisztus képét viselje, közöttünk a szentségi Jézust méltón helyettesítse. Őszentsége megérezte ezt. Az első világraszóló intézkedése az, hogy meg kivánja tartani a b. e. elődje által tervezett római eucharisztikus nemzetközi kongresszust. Folyó évi május 14-ére tűzte ki a megnyitását. Igen nagy feladat vár Szentatyánkra. Igen sok reménycsillag gyűlt ki az Anyaszentegyház egén az ő megválasztásakor. Az eucharisztikus szellemben kezdődő uralkodás a biztosíték arra, hogy XI. Pius pápa a várakozásoknak meg is fog felelni és a szentségi Jézussal összeköttetésben, krisztusi tettek hőse, a pápaság dísze, az Anyaszentegyháznak pedig biztos kezű kormányosa leend.

Dr. Neszmélyi.

* A beteg Bisleti helyett Billot francia biborosnak jutott a koronázás szerencséje.

DAL

Ezer csillagtól himezett az ég.
Ki is törődnék eggyel, hogy ragyog?
Úgy-e én vagyok édes Jézusom
A te legkisebb fényes csillagod?

A gyöngyvirág az áldott lomb ölén
Oly édes, csöndes álmot alszik át.
Úgy-e én vagyok édes Jézusom
Kerted ölén a legkisebb virág?

A mindenségben annyi a zene!
Pacsirták, lantok, kürtök zengenek.
Úgy-e én vagyok lelkem Jézusom
A te legkisebb, halk énekesed?

Nagy harcba indul minden katonád
Csillog a napfény a vértjeiken.
Úgy-e én vagyok édes Jézusom
Kis szolgálód? De a ruhám selyem....

Nem vagyok hős és nem vagyok erős.
De ha megsérted tövisben a lábad,
Bekötözöm. S ha elmégy messzire,
Én, kicsi szolgád, elmegyek utánad.

És olyankor, ha egyedül vagyunk,
(Mert elmaradtak mind-mind végtelen),
Lehajolsz hozzám, kis énekesedhez
Megcsókolsz engem és dalolsz velem.

Lovich Ilonka.

Kánter Károlyt «haza» hozzuk.

Az «Örökimádás» tavalyi Kánter-száma már közölte a nyilvánossággal a Központi Oltáregyesület tervét: hogy t. i. az Örökimádás templomban építendő sírboltban szeretné elhelyezni a megboldogultnak tetemét. Az Oltáregyesület választmánya még az elmult év őszén beadványban kérte a főváros tanácsától a templomban új sírbolt építésének és nagy halottja teteme áthozatalának engedélyezését. A válasz megjött. A február 13-iki választmányi gyűlésen olvasta fel az országos igazgató: a tanács méltányolva az elhunyt nagy érdemeit, kivételesen megadja az engedélyt, csak azt köti ki, hogy a sír fedőlapja művészi becsű alkotás legyen.

Olyan hír ez, amelynek nemcsak a választmány, de az egész Oltáregyesület és a megboldogult valamennyi ismerőse szívből örül.

Hazajön közénk az Oltáregyesület atyja. Itt fog pihenni teste is az Úr Jézus előtt. Hiszen — mint az ügyvezető igazgató írta róla — «az ő lelke úgyis állandóan a szentélyt járta, nem mint *bejáró*, hanem mint *bentlakó*». Hadd lakjék bent az Úr Jézus szent templomában teste is; megérdemli a dicsőséget, hiszen az ő energiája rakta le az Örökimádás alapköveit, amelyek közé most teste is leszáll, hogy jelenlétével mintegy fundamentuma legyen az eucharisztikus munkának. Sírjánál az ő szelleme fog bennünket ihletni. Mint egykor Szent Márton koporsója körül kivirágoztak a fák, az ő sírboltjánál sok lélek fog virágba borulni, mert az ő emléke olyan, mint a tavaszi napsugár: amelyik rügy megfürdik benne, kivirágzik tőle, amelyik lélek elmerül Kánter szellemébe, az igaz katholikus, az eucharisztikus élet virágzik ki benne. Nagy szükség van erre. Az eucharisztikus Jézus Kánter-szellemű papokat, Kánter-szellemű oltáregyleti tagokat és Kánter-szellemű katholikusokat óhajt maga körül látni a templomban. Kánter ezután közel lesz hozzánk, nem kell a farkasréti temetőben egyszerű sírját keresni, az Örökimádásban könnyen meg fogja találni mindenki. Úgyis sokan keresték már eddig is testi-lelki bajaikban, hogy ott kipanaszkodják magukat és segítségét kérjék szentéletet élt lelkipásztoruknak. A lelkek érzik, hogy Kánter az Úristen választott edénye, a szentségi Jézus igaz szolgája volt, azért tisztelik szentnek az ő sírját és járnak a farkasréti temetőbe, mint valami kegyhelyre. Az Örökimádás is, Kánter tetemével egy szent ereklyével lesz gazdagabb.

Sírboltja a bejáratnál, az Erzsébet királyné-szobor helyén építendő új Szűz Mária-oltár előtt lesz. A tervet most készítik. A költségeket adományokból kivánja fedezni az Oltáregyesület. Azt hisszük, erre a célra mindenki szivesen fog tehetségéhez mérten áldozni. Ha valaki azt mondta volna: «én már semmiféle gyüjtésre nem ádok», ha ismerte Kántert, ha látta az ő munkáját, az ő életét, úgy biztosan kinyitja a sokfelé igénybevett erszényét, hogy minél előbbi megvalósuláshoz segítse az Oltáregyesületnek ezen hálás figyelemszülte tervét. (Adományok a Központi Oltáregylet címére: Budapest, IX., Üllői-út 77. küldendők.)

Adja a jó Isten, hogy Kánter sírja az Örökimádás-templomban, az eucharisztikus élet kőszíklája legyen s e templom építőinek buzgósága, mélységes hite, erős lelkülete, hűséges odaadása áradjon ki új sírjából az egész országra.

Dr. Mátrai Gyula.

A VÉTKEZŐ

Tegnap mosolyban ébredt arcom
Ma lilakönfös zokog rajtam.
Tegnap ó, mintha napban járnék
Ma minden sűrű sötét árnyék.

Tegnap: rózsákból fontam álmot
Ma bús fövisek hegyén járok.
Tegnap: tűz, mely örömre éleszt
Ma: szürke hamuvá ernyedt élet.

Tegnap a gazdagok közt voltam
Ma minden kincsef messze dobtam
Tegnap lelkemben Ég királya
Ma: koldusmódra kifosztott árva.

B. Baum Mária.

A szentáldozás.

A szentáldozás.

NEM VÁLT ki belőlem semmiféle érzést, mondod, hát minek áldozzam? Hogy a szentáldozás hidegen hagy, elhiszem neked. De azt is tudom és állítom, hogy a hiba — benned van.

Az apostolok cselekedeteinek elbeszélése szerint (2, 46.) az első keresztények mindennap házanként törve a kenyeret, örvendezéssel fogyasztották azt. — És el sem lehet képzelni, hogy Krisztus testének vétele ne hasonló hatást váltson ki minden áldozó lelkéből. Hiszen a szentáldozás világossággal, melegséggel, erővel, örömmel és élettel tölt el. «Fényt ad; midőn a lelket felvilágosítja és ezáltal képessé teszi az örök igazságok megismerésére; melegséget áraszt, midőn szivünkben felgyujtja a szeretet tüzét; erőt kölcsönöz legyőzni a kisértéseket; örömet oszt, mely vigaszának édességével túlszárnyal minden földi boldogságot; életet ad, most kegyelmeit s egykor a boldog örök életet Istenben.» Ezért van, hogy a Krisztussal táplálkozó lelkek élete énekkel tele, s ha ajkuk nem is, de lelkük állandóan visszhangozza a megdicsőültek dalát: Örüljünk és örvendezzünk és adjunk dicsőséget Istennek, mert eljött a Bárány menyekzője».

Ha te ezt nem érzed, a hiba — ismétlem — benned van. Nevezetesen a kenyér szine alatt nem ismered föl Krisztust és még inkább: csak felüdülést akarsz, de arra nem gondolsz, hogy a kapott javakkal gazdálkodni is kell; hogy minden felüdülést tettekre kell változtatni, különben elvész számunkra és — kielégítetlenek maradunk.

Ahhoz, hogy a szentáldozás nagy, tiszta örömök forrása legyen számunkra, mindenekelőtt hit kell. Hinni erősen, hogy az Oltáriszentségben Krisztus van jelen. Hinni, hogy a szentáldozás révén Christophoros, Kristóf, Krisztus-hordozó leszek. Hinni, hogy amint a virágzó fának szüksége van éltető, gyümölcsöt termő napsugárra, úgy van nekem is szükségem az örök napra, Krisztusra, hogy fény és meleg, igazság és szeretet áradjon át Belőle lelkembe, s ott virágokat, erényvirágokat fakasszon és gyümölcsöt érleljen.

Igaz, ez a hit levesz lábamról és akaratlanul is a kafarnaumi százados szavait adja ajkamra: «Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj» — de azután kitör lelkemből a vágy: Élni akarok isteni életet és mert az Úr Krisztus jó és saját testével hajlandó engem táplálni, hát boldog vágyódással az oltárhoz sietek, hogy magamhoz vegyem, szivembe zárjam és soha többé el ne bocsássam.

Ha azután bevonult a király... akkor térdre borulok és imádom a Fölséget. «Imádlak nagy Istenség.» Igaz, ide angyalének kellene, hisz a mennyország szállt belém, én pedig csak gyarlószavú ember vagyok, de te, Uram, nem veted meg a tilinkót sem. Akkor is, az első szent éjszakán, angyalok énekeltek fönt, pásztorok tilinkóztak lent, s te mind a kettőt egyformán szivesen hallgattad.

Az örvendezés azonban nem elég. A felüdülést tettekre kell váltani. — Uram, azért jöttél, hogy igazságot és szeretetet hozz szivembe. Mennyire vagyok már e téren? Szeretem-e az igazságot és... szeretem-e a szeretetet? Van-e már valamikép krisztusi életem? Belenézek magamba és — dolgozom, mintázom, kalapálom a lelkemet. «Uram segíts! Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz...»

Aki *így* áldozik, az aligha fog panaszkodni, hogy a szentáldozás hidegen hagyja.

Zsigovits Béla dr.

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

EGY ALKALOMMAL kis asztalánál ülve, buzgón tanul. A szobában virágokkal diszített oltáron szép Jézus Szíve szoborka áll. Livió nővérei észreveszik Liviettó nagy szorgalmát.

— Mi az, Livió? csoda történt veled? — kérdi tréfásan az egyik leányka.

— Ha jól tanulok, a Szent Szív mosolyogva tekint reám, — feleli Livió.

1916 június 2-án mindnyájan ünnepélyesen felajánlottuk magunkat a szentséges Szívnek. Nagy ünnep volt ez, melyre már régen készültünk. A gyermekek leírták volt jó feltételeiket. Június 2-ika reggelén mindnyájan megáldoztunk, kivéve a két legkisebb: Liviót és Annát. A virá-

gokkal díszített, ünnepi köntöst viselő házban a gyermekek mélyen átérezték a szép szertartás jelentőségét.

A Szent Szív nagy képe előtt, a pap és számos meghivott vendég jelenlétében, ünnepélyesen elmondtuk a felajánlási imát, mely örökre Urunkhoz láncolt minket.

Fehér ruhás gyermekeink kezeikben liliomot és égő gyergyát tartottak, ekképen jelképezve élő hitüket és tiszta szivüket, melyet az Úr Jézusnak szenteltek.

Ime Livio jó feltételei, melyeket lassanként jegyzett fel, amint épen eszébe jutottak:

1. Sohasem fogok hazudni.
2. Áldozatokat fogok hozni.
3. *Kicsit* jobb leszek, mint eddig.
4. *Ritkán* leszek akaratos.
5. Gyakran fogok gyónni.
6. Fivéreimnek átengedem a játékkatonákat.
7. Kicsit jobban tanulok angolul.
8. A kis lapot átengedem Bibbinek.[1]
9. *Ritkán* fogok titkolódzni.
10. Nem fogom a kis lapot Annától elvenni, ha ő olvassa.
11. *Ritkán* leszek neveletlen.
12. *Ritkán* fogom fivéreimet ingerelni.
13. A mások holmiját nem veszem el.
14. Nem fogok a testvérekkel veszekedni. Anna, Máriával sem.
15. Nem fogok panaszkodni, hegy szüleim testvéreimet megajándékozzák és engem elfelejtenek.
16. Sok babot teszek a jó dobozba és egyet sem a *rosszba*.
17. *Majdnem* mindig jól tanulom meg az angol leckémet.

Látnivaló milyen jól itélte meg Liviettó lelki erejét.

Ez alatt a levelezés szépen tovább folyt.

«Édes Jézuskám! Hogy vagy? Tudod, hogy megtaláltam a leveledet? Kérlek segíts, hogy engedelmes, jó fiú legyek. Ma egy áldozatot fogok neked hozni a bűnösök megtérítéséért. Kérlek add, hogy nemsokára áldozhassak! Sok áldozatot *kell* hoznom, hogy a tisztítótűzbeli lelkek az égbe jussanak. Kérlek, hívj magadhoz s az édes Madaninához[2] az égbe!

Il tuo piccolo Livio
(Kis Liviód.)»

[1] János testvére.
[2] A Szent Szűz becéző neve.

(Folytatás következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXII. ÉVF. 1922 ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.
Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Új élet. — *Szivontsik Antal:* Tavaszi ima Jézushoz. — *Pulai János:* Kilátás a Golgotáról. — *Aquinói Szent Tamás:* Az Oltáriszentség fönsége; ford. *Eöri János.* — *Dr. Babura László:* Feltámadt! — *Dr. Tiefenthaler József:* A szentségi Jézus modern intelmei. — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak boldogságos husvéti örömet és paxot juttasson a szentségi Jézus.

Az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Lelkigyakorlatok: A Központi Oltáregyesület házában, (IX., Üllői-út 77.) április 4—8-ig lelkigyakorlatok lesznek az Oltáregyesület számára. Résztvehet azonban mindenki (nő), aki ezen szándékát április 3-ig a zárdában (Üllői-út 75.) bejelenti. Sorrend: Megnyitás április 4-én délután 6 órakor. Mindennap reggel 9 órakor szentmise, utána elmélkedés. Délután 4 órakor konferencia, 6 órakor elmélkedés. Befejezés közös szentáldozással április 8-án, 9 órakor.

***

A keresztény élet. Irta: *Dr. Tiefenthaler József.* Kiadta: Szent-István-Társulat Budapesten, 1922., kis 8° 257 lap. Ára szép amatőrkötésben 120 K. Szerzőt az «Örökimádás» lapjairól előnyösen ismerik m. t. olvasóink. Dr. Tiefenthalernek budapesti működése és később pazmaneumi lelkiigazgatósága alatt volt bő alkalma belepillantani az életbe: éles szemmel meglátja a sebeket, fölfedezi a mai hitélet hiányait és az evangélium alapján állva, mindvégig üde és szellemes, képekben gazdag előadással, világos áttekintést nyujt «a keresztény erkölcsi élet főbb alaptételeiről és azon módozatról, ahogy a katholikus egyház Krisztus szelleme nyomán a keresztény erkölcsi elvek gyakorlati megvalósítását: *a keresztény életet* gondolja». A könyv négy főrészre oszlik: I. *Eszményi élet:* a keresztény élet célját és alapelveit fejtegeti. II. *Aszketikus élet:* a bűnös ember leküzdésének iskoláját mutatja be. III. *Erényes élet:* a keresztény erkölcs szépségeit és felépítésének művészetét ecseteli. IV. *Kegyelmi élet:* Krisztus megváltói segítségének gazdag eszközeit ismerteti. — A könyv a művelt közönség számára készült. Hisszük, hogy a szerző óhaja: «Bár Krisztus ethikájának szépsége és nemessége megihletné e könyvből az olvasót, hogy követésére felbuzdulva, szent hitünk buzgó hivévé és példás életű kereszténnyé váljék», a könyv elolvasása után minden esetben teljesül is. Az igaz keresztény élet művészi fotografiája e könyv. Szeretnők ott látni minden katholikus családnak asztalán, hogy a krisztusi szellem tavaszi napja s a krisztusian keresztény élet útmutatója legyen számára. Megrendelési cím: Szent-István-Társulat Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Dicsértessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

ÚJ ÉLET

A KATHOLIKUS élet középpontja a legméltóságosabb Oltáriszentség. Reá irányul az igazi hivek figyelme, Belőle árad szét minden világosság és élet az emberekbe. Mindenütt attól függ a hitélet foka, hogy mennyire szerepel benne az Eucharistia. Az egyháztörténelem lapjai a tanuság erre. Mint a messiási működés napjaiban a Jézus közelébeférkőzés jelentette az óhajtott új élet kezdetét, minden kor gyermekei az Udvözítő forrásainál keresték az új élet energiáit; az «örök életre szökő» víz mindenkinek lelki ereibe a szent Ostya által jutott el.

Korunk állandóan keresztény megújhódás után kiált. Keresztény megújhódás pedig nem képzelhető krisztusi új élet nélkül. A mai embernek is a legfölségesebb Oltáriszentség elé kell térdelnie és az Ő világítása mellett kell megkeresnie az új *élet* éléséhez azt a régi krisztusi *utat*, amelyen az *igazság* érvényesül; azt az utat, amelyen a szentségház fehérpalástos Lakója járt és amelyen át hív magához mindeneket: «Jöjjetek hozzám mindnyájan» és tudjátok meg, hogy «Én vagyok az út, igazság és élet».

Megújulna az élet, ha sokan volnának a Máriák és Nikodemusok, akik az Eucharistia csendjében fölkeresnék a Mestert, elébe borulva rajta csüngene a tekintetük s magukba szívnák a szentségi Jézus tanításából a lelki megújulás irányelveit:

a) *Emancipáljátok magatokat a világ zajos életéből és szeressétek a csendet, mert csak úgy halljátok s érthetitek meg az én beszédemet.* A világ lármáz, aki jobban kiabál, az érvényesül. Az Úr Jézus szilenciumos órák vendége, abban a kis remeteségben szól hozzánk, amelyet a világról való megfeledkezésünk s az Ő reá irányított figyelmünk teremt a lelkünk körül.

b) «*Ne itéljetek, hogy meg ne itéltessetek.*» Sohase engedjük lelkünkbe a mai kritizáló ragályt, mert míg mások ügyeivel bajlódunk, míg másoknál prókátorkodunk avatatlanul, a magunk háza előtt felgyülemlik a szemét és nem járhat beléje a lelket boldogító vendég s az isteni kegyelem.

c) «*Nézd meg az Én életem tükrében lelki arcodat és légy szigorú birája a saját hibáidnak.*» Az Úr Jézus példájához kell mérnünk az életet, ha tudni akarjuk, hogy mennyit ér. Ne a divatos, modern jelszavak, hanem nyolc boldogság fenséges tételei irányítsanak benünket itéletünk megalkotásában. Ha meredek útnak látszik is ez új távlatok ösvénye, mindig nagy vigasztalásunk, hogy Krisztus megyen előttünk s halljuk az Ő lelkesítő, bátorító igéit: «Bizzatok, én meggyőztem a világot».

d) «*Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak van örök élete.*» A szentáldozás boldog egyesülésében átizzik a lelkünk a krisztusi harcra, akaratunk megnemesül a krisztusi életre és szivünkben ott lesz a kálváriajárás után a föltámadt Krisztus tavaszt teremtő *paxa*: a béke.

Milyen boldogság eucharisztikus szövetségben vagy oltáregyesületben élni! Ezek a társulatok az új élet országai, bennük az Úr Jézus a nap, azért lesz bennük örökös a *pax*, örökös a tavasz.

Dr. Mátrai Gyula.

TAVASZI IMA JÉZUSHOZ.

Járjad át szivemet,
Ó Jézus, járjad át,
S hozd felém a tavasz
Éltető sugarát.

Hadd szálljak, hadd éljek
Magasabb légkörben:
Soha nem hervadó
Tavaszi szép zöldben.

Hadd legyek én ember,
Ki élni akar s tud,
Ki minden viharban
Helytállni megtanult.

Hadd legyek én ember,
Ki érti önmagát.
Járjad át szivemet,
Ó Jézus, járjad át.

Szívontsik Antal.

Kilátás a Golgotáról.

MINDEN rendjén menne a földön, csak ne kellene oly sokat és gyötrelmeset szenvedni. Hiszen alig jut az embernek egy perce is, amelyben bánat, szomorúság, szerencsétlenség, betegség ne érné? — Igy beszél az az ember, aki még nem kapaszkodott föl a Golgotára. Nem tartotta érdemesnek figyelembe venni az Úr Jézus szavát: «aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét!»

Mi is igazán emberek, gyarlók és gyöngék vagyunk. Mikor az Úr Jézus a Táborhegyére vitte föl tanítványait s ott dicsőségében tündökölt előttük, akkor halljuk, hogy mondják: jó nekünk itt lennünk, csináljunk

hajlékokat, maradjunk itt. De a Golgotára nem kiséri az Úr Jézust még apostolainak kis csapatja sem.

Sohase mondta az Úr Jézus, hogy keressük a Táborhegyét, a boldogság-hegyét a földön, de annál többször szólít fel: jöjjetek a Kálváriára, onnan van szép kilátás, mert onnan egyenesen az égbe látunk be!

Mária Magdolna a kereszt tövében.

Valóban, akik az Úr Jézust komolyan követték, akik szerették a szenvedő Krisztust, azok sokat küzdöttek, gyötrődtek, szenvedtek is érte. Azok *megérezték a szenvedésben az Isten látogatását.* Egy nyelv sem tudja ily szívbemarkolóan, megnyugtatóan kimondani azt, hogy a szenvedés Isten látogatása. Kit látogatunk mi, emberek meg? akit szeretünk, akivel szivesen találkozunk. Hogyan lehet hát azt mondani, hogy akit a jó Isten szeret, azt meglátogatja vagyis szenvedést bocsát rá? Hogyan?

A Golgotán a vánszorgó Krisztus úgy, amint van véresen, tövis-

koronával, kereszttel a vállán eljön látogatóba hozzánk. Persze mikor forró csókjával illet minket, bizony töviskoronája megszúrja a mi homlokunkat is. Ez fáj. Mikor értünk dobogó szívére ölel, keresztfájának keménysége is ér bennünket. Ez is fáj.

De mondjátok, ha ily kálvária úton találkoztok az édes Jézussal, nem vennétek-e le sebes válláról a nehéz, durva keresztet? Nagy örömmel! No, amikor minket Krisztus meglátogat, akkor egy kis pihenőjére ránk támasztja keresztjét. Mondjátok, el tudnátok-e Tőle futni s engednétek-e Őt a kereszttel elesni? Dehogy tudnók megtenni! Inkább vele megyünk föl, segítjük neki föl a keresztet a Golgotára. Mi keresztények vagyunk, cimerünkben, nevünkben a kereszt. A szent keresztség szentségében a kereszt menyasszonyai lettünk mindnyájan. Elhagyhatná-e a menyasszony vőlegényét, mikor az esküvőre mennek? Elhagyhatja a kereszt menyasszonya édes vőlegényét, az Úr Krisztust, mikor menyegzőjére megy a Golgotára?!

Ott a Golgotán aztán az Úr Jézus megköti velünk örök frigyét. Holtomig és holtáiglan! kötünk idelent, de örökre kötünk odafönt.

Ne féljünk odanyujtani Krisztusnak kezünket az örök esküvésre. Igaz, hogy az ő keze véres és durva, tompa szeg járja át. Igaz, hogy ez a szeg a mi kezünket is átszúrja, de nem is szakadunk el Krisztustól soha!

Uram, édes vőlegényem, mindenemet odaadtam már neked. No itt a szivem is. Hát az hogyan szenvedhet érted? Az Úr Jézus tudja azt is hogyan lehet a szivünket is szeretetből hozzá csatolni. Jön a lándzsás vitéz. Keményen átdöfi a haldokló Úr Jézus szivét. Hadd haljon meg! — mondja magában. No, édes keresztény testvérem, ha igazán szereted drága vőlegényedet, akkor nem félted testedet, hanem eltakarod Krisztust a katona elől. Persze lándzsája a te szivedet is éri, ez is fáj. Nagyon fáj

De akire az édes Jézus szerető csókját így rányomja, azon rajta marad az arca, mint Veronika kendőjén. Akinek kézfogója Krisztus szeges kezével megtörtént, akinek szivét ugyanaz a lándzsa járta át, amelyik Krisztusét, az a keresztény valóságos keresztény. Az a keresztény biztos úton van. Az az igazi keresztény, aki Krisztusért és Krisztussal szenved és Krisztussal szeretetben él.

Krisztussal együtt föntlenni a Golgotán, tudjátok mi ez? Tudjátok, mit jelent az Úr Jézussal együtt lenni? Mennyországot. Aki az édes Jézussal együtt van a Golgotán, annak élete mennyország itt a földön s biztos bejutás az örök mennyországba. Akinek a szenvedés, a szenvedő Krisztus látogatása; akinek a fájdalom a hozzánk forduló Krisztus támogatása s ölelő csókja, annak nem is fáj annyira a szenvedés.

Ez a Golgota kilátása. Ezért az örömért érdemes fölmenni a Golgotára. Érdemes volna kérni az édes Jézust, pihenjen meg itt velünk, csinálunk szivesen akárhány hajlékot. Ez a hegy nekünk különb, mint a Tábor, az öröm és boldog dicsőség hegye! A táborhegyi öröm után jött a Golgota szenvedéses útja, a Golgota után pedig megpihenünk az örök örömök és boldogság Táborhegyén. *Pulai János.*

◇◇◇

drágalátos tetteiből, hogy a fönségnek és áhitatnak édességes illatával magához vonzza az Anyaszentegyház híveit.

«*Kiöntött olaj a te neved... utánad futnak keneteid illatára.*» (Én. én. 1, 2—3.) Innét van az, hogy mindazok, kik igazán hisznek az Oltáriszentségben, a kegyelem és áhitat kedvéért gyakran és lángoló szívvel sietnek a szentegyházba e szentség látogatására és imádására.

II. Fölülmulja e szentség az Ószövetség valamennyi áldozatát méltóságánál fogva is: Krisztusnak tisztaságos teste, szentséges lelke s tökéletes istensége van ott jelen. Jelképezve volt e három a husvéti bárányban, teljessé lett a mi áldozatunkban. «*A bárány fejét lábaival és belső részeivel együtt egyétek meg.*» (Ex. 12, 9.) A bárány feje jelképezi az istenséget, a belső részei a lelket, a lábak a testet. Ime, Krisztusban ott van mind a három: az istenség, a lélek, a test. Ezért köszöntjük Őt így: Üdvözlégy, világ üdve, tökéletes istenség, valóságos ember. Ebből a szempontból e nagy méltóságú szentség és áldozat a többi áldozatok fölött hármas elsőbbséggel bír. Kedves az Isten előtt, mert a legbűntelenebb lélek van ott jelen. «*Tetszeni fog az Úrnak Juda áldozata*» (Mal. 3, 4.), vagyis Krisztusé, az igaz királyé, kinek föláldozott testében az Atyaisten örömét, tetszését találta, mert Krisztus e testben alázta meg magát a legmélységesebben — egészen a halálig, hogy engedelmeskedjék Atyjának, hogy legyőzze az ördögöt és hogy megváltsa az emberi nemet. «*Az igaznak áldozata kedves és jóillatú a Fölségnek szine előtt.*» (Jéz. Sir. 30.)

Tisztelik e szentséget az angyalok. «*Ahol a test vagyon, oda gyűlnek a sasok is.*» (Mát. 24, 28.) Nagy szent Leo pápa szerint: «Azok a sasok az Úr teste körül, akik lelki szárnyakkal röpködik azt körül, t. i. a szent Angyalok, a tiszta lelkek, a tisztaságot kedvelők, az Úr tiszta testét tisztelők és a jelenlevő hívek, kik előtte állnak». Nagy szent Gergely szerint: «Melyik hívő kételkedhetne afölött, hogy ezen áldozat bemutatásakor megnyílik az ég, hogy e misztériumnál ott vannak az angyali karok, hogy benne és általa az ég és a föld egyesül».

Az embereknek pedig imádniok kell e szentséget. «*Hódoljatok neki zsámolya előtt.*» (Zsolt. 95.) «*A föld az én lábam zsámolya.*» (Iz. 66, 1.) A föld, mint Isten lábainak zsámolya, Krisztus testét jelenti, mely eredetében e földről való. És nekünk ezt imádnunk kell, mert szent, mert Istennel egyesült. Szent Ágoston szerint: «Tudnunk kell, hogy semmi istentelenség sincs abban, ha Krisztusban a földet, azaz a testet imádjuk.» Aki ugyanis itt ebben az esetben a földet imádja, nem a földet nézi, hanem inkább azt, akinek a zsámolya; ezért imádja ezt. Ugyancsak szent Ágoston szerint: «Az eretnekek beszélnek így: mi az, hogy azt a testet, amely tagadhatatlanul teremtmény, az istenséggel együtt imádod

és nem kevésbbé szolgálsz neki, mint az istenségnek? Igenis, imádom az Úr testét, az ő tökéletes emberségét, és pedig azért, mert az istenség magára vette azt és az istenséggel egy személyben egyesült. Ha az emberséget elválasztod az istenségtől, sem nem hiszek neki, sem nem szolgálok; miként ha valaki a királyi bibort vagy koronát félredobva találja, sohsem fog az előtt tisztelegni. De ha a király magára veszi, a halál veszélyének teszi ki magát, ha valaki még akkor sem tiszteli azt a királlyal együtt. Igy aki Krisztusban is az emberséget — nem magában, pusztán mint emberséget, hanem amennyiben az istenséggel egyesülve van — vagyis Istennek egyszülött Fiát, mint valóságos Istent és valóságos embert vonakodik imádni, örök halállal hal meg. Sándor pápa szerint «nincs nagyobb áldozat, mint Krisztus teste és vére».

III. Fölülmulja ez az áldozat valamennyit erejére, eredményére nézve. Gyümölcseit élvezik e földön, a tisztítóhelyen és a mennyországban.

Itt a földön irtja a bűnöket. «*Ha bárki oktalanul vétkezik, mutasson be az Úrnak egy hibanélküli bárányt*» (Lev. 4.) — azaz mutassa be áldozatul Krisztust. Óróla énekli az Egyház: «Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit...» Szent Gergely szerint: «Azért adta nekünk az Úr az üdvösségnek e szentségét, hogy — mivel mindennap vétkezünk, Ő pedig már többé meg nem halhat értünk — e szentség által nyerjük el bűneink bocsánatát».

A tisztítóhelyen könnyít a büntetés súlyán: «*Adtam nektek vért, hogy az oltáron engesztelések legyenek lelketekért; e vér legyen a lélek engesztelése*». (Lev. 27.) Krisztus teste és vére is megfelelően mutattatik be áldozatul a megholtak lelkéért, hogy bűnhődésük hátralevő részétől megszabaduljanak. Szent Ágoston szerint: «Az imádság, az alamizsna és az oltár áldozata révén kétségkívül megkönnyebbülnek az elhunytak lelkei és az Úr irgalmasabban bánik velük, mint ahogyan életükben bűneikkel megérdemelték».

A mennyországban nagy örömet okoz. «*Ami megmaradt az áldozatból, egyétek meg igen tiszta helyen ti és fiaid és leányaid veled.*» (Lev. 10, 14.) Ez áldozati maradvány, mely az állatnak rendesen a legjobb és legizletesebb része szokott lenni, Krisztus testének édességét jelenti; ezt is igen tiszta helyen költik el és élvezete gyönyörködteti az égben a boldogokat, akik örvendeznek és vigadoznak ezen áldozat fölött, minthogy látják, hogy nekünk ez üdvösségünk és részesedésünk az isteni jóságban. Vagy másképp értelmezve: a legtisztább helyen költetik el ezen áldozati maradvány — annyit jelent ez, hogy a boldogok a mennyben az Úr testének édességét közvetlenül, színről-színre látva élvezik, amivel mi itt eltakarva, szentségileg táplálkozunk. «*A győzedelmesnek elrejtett mannát adok*» (Titk. Jel. 2, 17.), azaz önmagamat, aki az élet kenyere

vagyok. Ez a manna, jóllehet itt és most elrejtve marad, egykor majd nyilvánvalóvá lesz, minden kellemes ízt magában rejtvén. Ezért imádkozik így az Egyház a szentmisében: «Uram, tegye bennünk teljessé e szentség azt, amit tartalmaz; hogy azt, ami a szinek révén a miénk, a valóságban is megkapjuk», v. i. Krisztus testének színről-színre való látását élvezhessük úgy, amint igérve van: «*Aki engem szeret, Atyám is szereti őt, aki a mennyekben van*». Az Úrnak eme látásával a miénk lesz minden jónak a tökéletes élvezete. *Örömmel tölt el majd szined látása és megelégülök, mikor meg fog jelenni a te dicsőséged.*» (Zsolt. 16, 15.)

Fordította: *Eöri János.*

Feltámadt!

Pedig meghalt, borzalmas haláltusa után halt meg pénteken. Hiába akarta halálát tetszhalálnak minősíteni a XVIII. század hitetlensége: maga a természet tett akkor borzadva tanuságot haláláról, úgy hogy Athénben látva e jeleket Dénes, az Areopág tudós tagja is felkiáltott: Vagy a világ törik össze, vagy a világ Alkotója haldoklik! Utóbbi volt igaz. A Kálvárián ég és föld között függve a gyalázat fáján iszonyúan vivódott a halállal a világ megváltója. Három órai kínlódás után kilehelte szentséges lelkét. Aztán eltemették. Sziklasírba helyezték. Nagy követ hengerítettek eléje s lepecsételték azt a zsinagóga pecsétjével. Római katonaőrséget is állítottak a sírhoz. A halottól féltek s akit eltemettek, az rettegéssel töltötte el őket. Mintha érezték volna, hogy az élő és éltető életet nem lehet megölni és az igazságot nem lehet eltemetni. Pedig Jézus annak vallotta magát. «*Én vagyok az út,* — mondotta — *az igazság és az élet.*» (Jn. 14, 6.) Nem is merték, de hiába is vették volna sírjára az «örök nyugalmat». Hisz már Izaiás tudta, hogy «*az ő sírja dicsőséges leszen*». (Iz. 11, 10.) S nem egyszer olvasták Ozeásban a feltámadt Messiás diadalmi énekét: *Halálod leszek, ó halál! Fullánkod leszek, ó pokol!* (Oz. 13, 14.) Harmadnapra valóban feltámadt a halott s a sötét sírból a dicsőségnek fényárban úszó temploma lett, melyben angyalok hirdetik a feltámadást. Megmozdult a halálban megmerevedett szent test s megszólaltak újból a Golgotán elnémult ajkak. Eltüntek mind a sebek róla, csak kezén, lábán és oldalán tündöklik öt piros rubin, a minket megváltó isteni szeretetnek imádandó stigmái. A haláltusában megtört szeme ismét fénylik s ajkairól, melyekről pénteken elröpült meggyötört lelke, most a feltámadási örömnek allelujás himnusza hangzik: *Bizzatok* — ez az ő éneke, — *én meggyőztem a világot.*» (Jn. 16, 33.)

Nemzetünket is keresztre feszítették a drága áron szerzett győzelemben tobzódó ellenségeink. Minden oldalról jöttek a sírások, galád szomszédaink, hogy megássák a sírt, melybe egy ezeréves nemzetet akarnak eltemetni. De mi élni akarunk! Az élniakarás őserejű ösztöne bizsereg ereinkben és a lélek mélységeiből fakadó forró ima tör ki ajkainkon, milliók sikolya az élet és igazság Urához: Hiszünk édes hazánk feltámadásában!

Ámde ez a mi imánk feltámadásunkért üres beszéd, ha nem támogatjuk életünkkel. Nemzetünk akkor fog feltámadni, ha mi támadunk fel krisztusi életre. Őseink buzgósága az Úr Jézus Krisztus szolgálatában, melyről egy ezredév tiszteletreméltó alkotásai tanuskodnak, siralmasan megfogyatkozott. A háború furiái nemcsak kőből épült templomokat döntöttek romba, hanem a krisztusi hit és imádás ama szellemi templomait is, melyek a lelkek világában állottak. A háború véres hullámai nemcsak testi, hanem lelki életet is öltek meg, nemcsak kőből épült, hanem a lelkekben álló családi tűzhelyeket is sodortak tovább. Nekünk előbb ezeket a pusztításokat kell eltüntetnünk, előbb magunknak lélekben kiépülnünk és csak azután láthatunk hozzá nemzeti nagylétünk templomának újjáépítéséhez. Vissza kell térnünk Jézus Krisztushoz, az élet és feltámadás Urához alázatos hitben és tiszta erkölcsben, akkor fel fog támadni nemzetünk is.

Az Oltáregyesületnek ép ez a programmja: visszatérni, ha elszakadtunk volna és oly bensőleg összeforrni Jézus Krisztussal a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy soha el ne szakadjunk többé tőle. Ezt a lelki összeforrást eszközli a gyakori gyónás és szentáldozás, valamint a buzgó imádás az igért órában. Tagjai mindenekelőtt önmagukban iparkodnak Krisztus országát kiépíteni, hogy azután példájukkal és buzgóságukkal azt másokban is kiépítsék. Hittel és szeretettel akarnak töltözni az oltár zsámolyánál, hogy annak világosságával és ennek melegével menjenek az emberek közé, abba a kicsi körbe, melybe élethivatásuknál fogva állanak s egész életmódunkkal meggyőzzék embertársaikat, mily szép, mily jó Istennek élni, Istennek szolgálni. Az imádási órákban hódolnak és engesztelnek, hálát mondanak és újból kérnek áldást, kegyelmet az életmunkára. Ó, ha mind így szeretnék a köztünk lakó isteni Szeretetet! Ha mindazokban, akik katholikusoknak vallják magukat, így valósulna meg a Krisztusi tökéletesség! Hosszú viták folynak a parlamentben s az élet fórumán arról, hogy miként lehetne ezt a szerencsétlen országot talpraállítani. Beszélnek többtermelésről — pedig több hitre van elsősorban szükség! Beszélnek valutajavításról — pedig erkölcseinket kell megjavítanunk, hogy többet nyomjunk az Isten mérlegén, mert most — pelyva vagyunk! Beszélnek népszövetségről, jóbará-

tok szerzéséről — pedig főtörekvésünk az kell hogy legyen, hogy hűséges szövetségesei legyünk Krisztusnak s az ő egyházának! Az Oltáregyesület ezeket akarja! Mikor pedig buzgóan teljesítjük oltáregyleti kötelességeinket, szegény hazánk újjáépítésén is dolgozunk. Toborozzunk minél több buzgó munkást ehhez a krisztusi s egyúttal nemzeti munkához. Akkor hova-hamar teljesedik nagy reményünk, mellyel várjuk édes hazánk feltámadását! *Dr. Babura László.*

A szentségi Jézus modern intelmei.

Az Úr Jézushoz menni mindig ugyanaz marad, amint szent Péter apostol jellemezte: hová menjünk Uram, hiszen az élet igéi nálad vannak? Nála vannak az élet igéi: az élet erői, sőt maga az élet. Belőle táplálkozik, mélyül és lendül a hit, remény és szeretet, a lelki és vallási életnek ez a három alaptartó pillérje, melyekből a gyakorlati életnek minden krisztusi követelménye sarjadzik. Csak meg kell őket látnod. Akár imádod a szentségi Jézust, akár pedig magadhoz öleled a szentáldozásban, mindkét alkalommal meghallod a modern életnek, a mi mai életünknek nyomorára a gyógyító írt. Mit mond?

1. *Testvériség.* Nem az a forradalmi testvériség, mely egyiket megöleli, de a másiknak tört döf a szivébe; ez csak diszkreditálta ezt a gyönyörű erkölcsi fogalmat. Krisztus testvérisége, mely őt az emberek közé hozta és a tabernakulum lakójává tette, a «Mindenkinek mindene» elve. Krisztus mint ember minden emberben tükörképét látta, akár a gazdag Simon farizeus, akár a bűnbánó Magdolna, a vámos Máté, a Bethezda-tó tehetetlen nyomorultja állott előtte. S mint önmagának tükörképét szerette, jót tett vele, odaadta magát neki. Krisztus az emberiséget, mely a pogány korban folytonos gyülöletben irtotta egymást, egy családdá olvasztotta össze. Ez a keresztény gondolat és tan a Megváltónak egyik legnagyobb alkotása. A kereszténység elsőrangú feladata ezt megvalósítani. Kétségkívül nagy nehézségek támadtak abban, hogy a kereszténység felekezetekre darabolta magát. De így is legalább annyit kell tenni, hogy a gondolatot belülről kifelé építsük fel, vagyis a katholicizmusban megvalósított testvériséget vigyük át a keresztény felekezeteken keresztül az emberiség összességére. De hol van ma a katholicizmus keretén belül a testvériség? Az önzés annyira kiette a keresztény lelket, hogy nem tud örülni felebarátja javán, hanem kárán, sőt olyan perverz formában is mutatkozik ez a lelki sárgaság, hogy egy közös keresztény akcióban a keresztény inkább a másik táborba megy, mondjuk egy szövetkezeti mozgalomban inkább a zsidóhoz megy vásárolni, nehogy keresztény szomszédja előnyhöz, nyereséghez jusson. Ez a befelé való összetartás nem sérti Krisztus egyetemes szeretetét, mert nem támadó erő, hanem építő, fejlődő, önsegélyező, mely így megerősödve keresztény fénysugarakat tud falain túlra is szórni. Míg a nagy nyugati államokban szorgalmasan fonják a katholikus szolidaritás és összesegítés szálait, addig nálunk még mindig tétlenség terpeszkedik, vagy pláne egyenetlenség dúl mindenfelé. Elég volt már abból, hogy ajkunkon hordjuk a keresztény jelszavakat és ideákat; ideje, hogy hozzákezdjünk a megvalósításhoz.

2. *Puritánság.* Igénytelenség szeretete Bethlehem, Názáreth, a kenyér szerény szine, Jézus jellemének s életének egyszerűsége erre tanítanak bennünket. A mai társadalomnak nemcsak az a baja, hogy óriásiak a szélsőségek: rengeteg gazdag osztály mellett ott a nélkülözők és szegények tábora, hanem a bajt növeli az, hogy a gazdag teljesen a vagyonra veti magát s annak kiélvezésére gondol egyedül. Az evangéliumi dúsgazdag támad fel a modern gazdagokban, kik fényűző pazarlásban és dőzsölésben töltik napjaikat és nem látják a kapujukban didergő és éhező Lázárokat. Nem csoda, ha időnkint megmozdul a tömeg és bezúzza a kávéházak és grandhotelek tükörtábláit, ahonnét a modern szívtelen Prasserek gondtalanul eregetik szivarfüstjüket az ablak alatt féllábbal kolduló hadirokkant feje fölött. De ne hidd, hogy ez az önző pazarló szívtelenség csak a nagyvárosi etablissementben található. Ott láthatod falun is, parasztgunyában, a korcsmáros képében vagy a tisztes ipar képviselőjében és adja Isten, hogy a parókián be ne fészkelje magát. A puritánság még nem áldozatos szeretet, de feltétele.

3. *Áldozatkészség.* Amit Krisztus tesz — pedig isteni gazdagságát tárja elénk — azt nem önmagáért teszi. Nála nincsen egoizmus, hanem csak izzó altruizmus. A köznek használni, a nagy gondolatot szolgálni; egy szent ügyet előmozdítani, ez a kereszténység. Keresztelő Szent János, az Úr előhirnöke mondotta Jézusról: neki növekedni kell, nekem pedig kisebbednem. Igen, mert Krisztus nagysága feküdt egyedül szivén. De a mai emberek önmagukat keresik, önzők, stréberek, karrier-emberek. A szent elveket csak lépcsőfoknak használják, hogy magasabbra jussanak. Krisztus áldozatkészségből hagyta oda mennyei boldogságát, amikor a földre szállott, az oltáriszentségben pedig öröklámpája az áldozatos, mindenét odaadó, mindenről lemondó önzetlen szeretetnek. Hát tanuljunk tőle, utánozzuk őt! Az Oltáriszentség néma csendjébe kell vinni az embereket, hogy meghallják a szentség szemrehányó intelmét és ha elbódult lelkük nem hallja a Megváltót, mondjuk mi nekik. De meg kell változnunk, keresztényebbekké, illetve keresztényekké kell válnunk, ha fajunkat, javainkat, erkölcsünket, hitünket meg akarjuk menteni.

4. A testvériség, puritánság és áldozatkészség tulajdonképen két mélyebb evangeliumi értéknek a kisugárzása: az *alázaté* és *szereteté*. Az alázat tud önmagáról lemondani, igénytelenné lenni, tud szolgálni, nagy ügynek, gondolatnak; előljárónak, kötelességnek engedelmeskedni, míg a szeretet tud áldozni, dolgozni, fáradni, jót tenni, egy szóval másé lenni egészen. Ez a másé lenni a szeretet parancsa. Az anya szeretete a gyermeké, a hitves szeretete hitvestársáé, a keresztény lélek szeretete mindenkié, akár nyomorban, bajban, örömben, jólétben van. Az oltáriszentség ennek az alázatos szeretetnek élete és hirdetője. Csak imádnod kell őszintén és szivedbe zárni tiszta engedelmes szándékkal és ki fognak sarjadzani lelkedben a Megváltó gyönyörű eszményei, melyek fényszórók és melegítő tűzcsóvák a mai anyagiasság sötétségében és önzés megdermesztő hidegségében. *Dr. Tiefenthaler József.*

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

«Édes Jézuskám! Oly sok szegény ember szenved a csúf háborúban! vess neki véget, kérlek szépen. Nemsokára tanulni megyek. Kérlek segíts, hogy mindig jobb legyek és mindig jobban szeresselek. Tudod, hogy Józseftől órát kaptam?»

1916 június 16.

«Édes Jézuskám! Ezt a levélpapirt mama adta Krisztinának és Krisztina nekem adta. Kérlek, javítsd *meg* a villamos-kocsivezetőket, mert néha elgázolják az embereket, de én szeretném, hogy azért mégis eljussanak a mennyországba.[1] Sokat imádkozom, hogy a papok gyorsan eljussanak a hajókra, hol a szegény katonák szentségek nélkül halnak meg. Nagyon jól mulatok a tengerparton, de azt nem szeretem, ha a víz nagyon mély. *Líviód.*»

«Édes Madunina![2] *1916 június.*

Mentsd meg, kérlek, A... testvérét, ki a háborúban volt és gyógyítsd meg másik testvérét is. Megkapta-e Jézuska levelemet? Tegnap este M...nek ajándékoztam képedet. Kérlek, mentsd meg C...t! *Líviód.*»

Lajos fiúnk számára közeledett az első szentáldozás nagy napja: június 22-ére, Úrnapjára volt kitüzve. Livio jelen volt az előkészítő oktatásokon: ezeken hallotta, hogy az Úr Jézus a szent Ostyában láthatóan megjelent néhány jámbor gyermeknek, mint például szent Kosztka

[1] Aznap a villamos balesetet okozott. [2] Szűz Mária olasz becéző neve.

Szaniszlónak és szent Antonininek. Ezen ifjak színről-színre látták Őt valamint szent Alacoque Margit is látta egyszer az isteni gyermeket imakönyve fölött, mialatt az officiumot énekelte. Livio is szeretett volna a boldogságban részesülni — miért is ne?... Azt mondtam neki, hogy az édes Üdvözítő ritkán adja meg a kegyelmet, de talán, ha nagyon szépen kéri s ha komolyan iparkodik megjavulni, ő is részesülhet benne. Azonnal neki látott és elmondta kérését:

«Édes Jézus, hadd lássalak!»

Talán meghallgatta az Úr!... Pár nappal Lajos *első áldozása* után, Livio beszélgetés közben, mintha csak a világ legtermészetesebb dolgát említené, elmesélte nekem, hogy néhány perccel, mielőtt Lajos az áldozati korláthoz lépett volna, az Úr Jézust látta az oltáron.

Ezen naptól kezdve minden gondolata a szentáldozás körül forgott: semmi másra nem gondolt, egyetlen kívánsága ez volt. «Várj még», — mondtuk neki. «Kicsiny vagy még ahhoz. Majd jövőre!»

Egy alkalommal a Jézus-társaságbeli Aprea főtisztelendő atya mondott nálunk szentmisét, ki Liviót különösen szerette és megerősítette kívánságában. A gyermek restelve a nagyok örökös ellenvetését: «Kicsiny vagy még és nem elég jó» — csak lehajtott fővel hallgatott.

— Tudod mit, Livietto? — mondá Aprea atya, — ha Pater Paoli (Livio lelkiatyja) nem teljesíti óhajodat, úgy én foglak megáldoztatni. Livio örömtől magán kívül futott a gyóntatója elé:

— Képzeld csak! Aprea atya megáldoztatna, tepedig mindig ellenkezel!

— Nos, — szólt Paoli atya — mikor akarnál hát áldozni?

— Holnap.

— Az nem lehetséges. De ha jól elkészülsz a katekizmussal s ha nagyon jól viselkedel, úgy karácsonyra megáldoztatlak.

Karácsonyra! Ez csak félig elégítette ki Liviót. A tanulásnak azonban nekilátott s vasszorgalommal böngészte a katekizmust, közben ezer kérdést intézve hozzánk, mert mindent meg akart érteni.

Égi vágyát és reményét így közölte Jézussal:

«Édes Jézuskám! Tudod, hogy már tanulom a katekizmust? Nemsokára áldozhatom majd! Tudod, jól tanulom a katekizmust? Mamával tanulom. Ma is azt tanultam. *Líviód.*»

Ájtatossága angyalivá vált. Jézus utáni vágya minden egyebet elfeledtetett vele, már játszani sem tudott úgy, mint azelőtt. Szórakozott benyomást tett és szemeiben meghatóan mély, meleg érzés tükröződött. Este nehezen aludt el. Nappal komoly volt és példásan viselkedett. A szent Szívnek szent Margit Máriának tett kinyilatkoztatásairól hallva, maga is megírta — a maga eszejárása szerint — «igéreteit» az Úr Jézusnak.

Egy este, midőn már ágyacskájában pihent, jó éjt kívántam neki.

Ez volt a vallomások órája. «Nézd csak, mama, — mondta teljes nyugalommal, mialatt föléje hajoltam — nézd! a Jézuska áll itt köztünk!»

Nem faggattam tovább, csak megsimogattam és gyengéden megcsókoltam.

Néhány nappal később, nyilt egyszerűséggel és szokott nyugalmával, azt mesélte nekem, hogy a szentséges Szivet látta szobájában. «Olyan volt, mint felajánlási képünk, csak sokkal, sokkal nagyobb.»

Ismét más alkalommal elbeszélte, hogy szobája tele volt kis angyalokkal: — «icipicikék voltak, mama és hófehérek — úgy jöttek-mentek a szobában!»

Máskor két nagy angyalról beszélt: «az egyik fehér volt s kezében ostyát tartott — a másik piros volt s kelyhet tartott.

Én elbeszéléseit némán hallgattam, nem akarva őt sem hitében megerősíteni, sem látomásaitól elriasztani.[1]

Ezalatt Livietto példás jó gyermekké fejlődött: minden kis áldozatra kész volt s mindig szelid és engedelmes. Imáit megható bensőséggel mondta el és testvéreivel szemben nem volt többé akaratos, önfejű. Játék közben sokszor észrevétlenül elosont, kápolnánkban elmondott egy imádságot, aztán szó nélkül ismét megjelent közöttük. Egyszer követtem őt: az oltár előtt összekulcsolt kezekkel térdelt.

Két kis doboza volt: egyik a jócselekedeteké, másik a rosszaké. Ezen dobozok egyikébe minden este egy-egy babszemet tett, aznapi viselkedésének megfelelően. Nekem kellett megitélnem, vajjon helyesen hullatta-e a babszemet. A nap minden percében csak azon iparkodott, hogy a «jó» babszemet ne veszélyeztesse, mert ettől tettük függővé első áldozásának időpontját.

Tanácsomra megkérte lelkiatyját, hogy ezen szent cselekményt engedélyezze szent Ignác napjára és kivánságunk teljesült: Livio első szentáldozása július 31-ére, Jézus-társasága szent alapítójának ünnepére lett kitűzve, jóllehet a fiúcska még csak ötéves és nyolchónapos volt.

Livietto rögtön megírta a jó hírt:

«Édes Jézuskám! 31-én lesz első szentáldozásom. Ma katekizmust tanulok. Kérlek, vess véget a háborúnak! Elmondtam a békéért való imádságot. Első áldozásom napján megint irok majd neked. Jézuskám, tudod, két dobozom van: a jó és a rossz. A jóban 27 babszem van már, a rosszban egy sincs. Én is megírtam neked igéreteimet, mert te igéreteket tettél annak a szentnek.[2] Ma rosszul tanultam olaszul. *Liviód.*»

[1] Mi ezen jelenéseket egyszerűen leírjuk — mint Livietto képéhez tartozó másokat — anélkül, hogy valódiságukat megvitatnók.

[2] Sz. Alacoque Margit Mária. (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.

XXII. ÉVF. 1922 MÁJUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Ullöi-út 77.

Ára egy évre 60 korona.
Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Május. — *Reiner Irma:* Szentáldozás előtt. — Szentáldozás után. — *Dr. Tiefenthaler József:* Uram, nem vagyok méltó. — *Kovács György:* Interpelláció. — *Bu:* A szeretet és irgalom rongyszedője. — *Zádor József:* Az oltáregyesületek élete és célja. — *Hidasi József:* Beszédes adatok. — *Oltáregyleti élet.* — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

A római eucharisztikus világkongresszus. Lapzártakor kaptuk kézhez a 26. nemzetközi Oltáriszentségi nagygyűlés római értesítőjének a «Bolletino del XXVI. Congresso Eucaristico Internazionale»-nak első két számát. Az első szám közli a következő programmot:

Május 24-én délután a résztvevők fogadása a Vatikánban. Beszédet Vanutelli biboros mond, amelyre a Szentatya válaszol.

Május 25-én délelőtt pápai szentmise a Szent Péter-templomban. Délután: általános ülés.

Május 26-án délelőtt főpapi szentmise a vallicellai Santa Maria templomban. Délután: általános ülés.

Május 27-én délelőtt főpapi szentmise a S. Maria Maggiore-templomban. Délután: általános (záró) ülés.

Május 28-án délelőtt Róma minden plébániáján közös szentáldozás. — Főpapi szentmise a laterani S. Giovanni-templomban.

Május 29-én ünnepi körmenet a Szent Péter-templomban a Szentatya részvételével.

A Bolletino a programm leközlése után a rövid időre hivatkozva mindenkit felszólít, hogy ami tőle telik (ima, anyagi támogatás) tegye meg az Úr Jézus dicsősége érdekében. Minden adomány a «Segretariato Del XXVI. Congresso Eucaristico Internazionale» címére *Roma*, Piazza della Pigna, 13/A küldendő. Aki legalább 10 lirát ad, már megkapja a Bolletinot, amely a kongresszus előkészítéséről és egész lefolyásáról hűen beszámol. Majd a gyermekekhez fordul és szívhezszóló hangon hívja őket az Úr Jézus köré, hogy imájukkal a kongresszus sikerét kiérdemeljék. Megmagyarázza nekik alaposan, hogy miről van szó és egy gyönyörű imát közöl, amelyet a Szentatya írt a gyermekek számára a kongresszus sikeréért. Közli azután a választmány tagjainak névsorát. Minket az internacionális választmány érdekel: tiszteletbeli elnök: Vanutelli Vince biboros; *elnök*: Heylen Tamás namuri püspök; alelnök: Odelni Henrik apostoli főjegyző, párisi vikarius; titkár: D'Yanville Henrik gróf (Páris). Olvashatjuk azután az elnökök leveleit a bibornokokhoz, illetve püspökökhöz, hogy a kongresszuson való fizikai vagy legalább lelki részvételre kérik hiveiket.

Bizony a jelen viszonyok között a mi szegény hazánkból is kevesen mehetnek el (a kongresszus idejére vendéglői ellátás napi 100—45 lira, mint a Bolletino II. száma közli, még a legolcsóbb is *1700 K*, ezt mi nem bírjuk, vagy legalább is kevesen), de legalább idehaza töltsük meg mi is a templomainkat, szentségimádással, szentáldozással, engesztelő imaórákkal, esetleg triduummal (ilyen az Örökimádás-templomban is lesz) siessünk a Nagy Szentség dicsőítésére. Jó volna idehaza is eucharisztikus kongresszust tartani, de a valószínűleg ugyanakkor lezajló választások miatt aligha kerül rá a sor. A méltóságos püspöki kar tagjai közül valószínűleg többen résztvesznek a római világkongresszuson, mert a Szentatya megengedte, hogy a püspökök az 1922., illetve 1923-ban esedékes úgynevezett «ad limina» látogatás kötelezettségének ez alkalommal eleget tegyenek.

Imádkozzunk sokat és ezen napok alatt az Oltáregyesület minden tagja ajánlja föl szentáldozását a kongresszus sikeréért, hogy a szentségi Jézus dicsősége, az Ő eucharisztikus országa a földön minél nagyobb, erősebb, öntudatosabb és praktikusabb legyen.

MÁJUS

Itt van újra! Arca a régi. Az életé, az örökifjúságé. Jól esik vele szembenézni, igazi boldogság benne élni. Virágos útjain ihletet kap a lélek: megérzi, hogy neki is szépnek, illatosnak kell lennie, a Mindenható jóságát neki is májusi köntösben kell dicsérnie.

Haj! de megfogyatkoztak a földön a májusi lelkek! De sok szív az örök hó hazája, de sok lélek a fekete üszkök tanyája! Pedig a kegyosztó Isten csak termő talajba hinti el a kegyelmek magvait; csak olyan lelkeket választ munkatereül, amelyek az ő tavaszi melegénél májusi palástot képesek ölteni magukra. Krisztus — aki azért jött, hogy *életünk legyen* és hogy *bőségesen legyen* — ugyanazt akarja: az övéinek lelkében májusi élet, a lelki fejlődés, haladás, a virágbaborulás szépséges tavasza állandósuljon.

Ott a példa reá: Szűz Mária, az ő szentséges anyja ilyen fenséges májusi lélek; az ő élete, örökszép májusi élet. Szűz Mária lelkében nem volt más évszak, csak tavasz, az ő lelkiélete nem termett az ég számára mást, csak virágokat. Úgy állott a bűnös világban, mint az erények legtündériesebb virágos kertje, amely csak az ég számára volt nyitva, földi örömök, bűnös gyönyörök előtt nem nyilt meg soha. És megkivánta a Király az Ő szépségét: Krisztus a «dicsőség királya» az Ő fia akart lenni, földi életét Szűz Mária mellett akarta tölteni.

Az édes Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben köztünk maradva most is ilyen társaság után eped. Neki most is májusi lelkek kellenek; azt akarja, hogy körülötte májusi gazdagságban pompázzék a lelkekben az élet. A Lélek által azért ösztönözte arra az anyaszentegyházat, hogy Szűz Máriát május királynőjeként tisztelje s az ő példájával a májusi életre törekvő lelkeknek küzdelmét megkönnyítse. Krisztus ezekben a lelkekben akar vigasztalást és engesztelést keresni. Mint egykor Szűz Mária lelkében és életében gyönyörködött az Ég, most is örömmel és gyönyörűséggel tekint azokra, akik Szűz Mária szellemében májusi életet élnek.

Keltsük életre magunkban a májusi lelket. Talán fáradalmas lesz ez az élesztő munka. De nem baj, mert azután fogunk tudni az ég felé szállani, mint a pacsirta, fogunk tudni dalolni, mint a májusi berkek csalogánya s fogunk tudni az Úr Jézusnak olyan gyengédséggel szolgálni, mint Mária, «az Úr szolgáló leánya».

Szűz Mária anyánk lesz, ő segíteni fog; mert ő is azt akarja, hogy szent Fia szentségi trónja körül örökös legyen a tavasz, a májusi lélek, a májusi élet. *Dr. Mátrai Gyula.*

Uram, nem vagyok méltó.

Az Úr Jézus a fenséges hegyibeszéd után Kafarnaumba ment. Itt egy római százados járult eléje azon kéréssel, hogy haldokló szolgáját, kit fia gyanánt szeret, gyógyítsa meg. Az Úr Jézus késznek nyilatkozott, hogy elmegy a százados házába. De ezt a százados nem várta és nem merte reményleni. Szivében olyan mély és alázatos hit lakozott az Úr Jézus iránt, hogy részben feleslegesnek tartotta az Úr jövetelét, részben pedig mélységes istenfélelem szállotta meg az Úrjövet gondolatára és térdrehullva mondotta Jézusnak: «Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám». Gyönyörűséges szavak, melyeket azóta a lélekre vonatkoztatva a szentáldozáshoz járuló hivek ajkára ád az anyaszentegyház. És nagyon helyesen. Mert az Oltáriszentség ugyan ott van az oltárszekrényben, de azért egészen földöntúli valami, mit érzékeléssel nem lehet megközelíteni.

Ki elrejteztél itt bor s kenyér alatt,
Szivem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik,
Szám, kezem, látásom, benned fennakad.

Ismereteinket érzékeléssel szerezzük. De az Oltáriszentségnél érzékelő tehetségeink: a látás, hallás stb. cserben hagynak és egy magasabb, lelki, értékesebb tehetség — a hit — tudja csak a nagy szentséget megközelíteni, megismerni, felfogni és magába zárni. Goethe barátjának, Lavaternek elve volt: Christ oder Antichrist. Harmadikat nem ismert. Az oltárszekrény lakója előtt is csak két lehetőség van: vagy van hited, mint a századosnak volt s akkor Krisztus vár ott reád, vagy pedig semmi sincs ott számodra és akkor ne közelíts oda. A századosnak az ő nagy hite mondotta, hogy Jézus Isten és nem csalatkozott; de azt nem merte reményleni, hogy ez a Jézus Isten eljön otthonába. A keresztény léleknek is úgy kell az oltár előtt térdelnie, hogy lelke azt vallja: a tabernakulum lakója Jézus, az én Istenem s ha szent volnék, akkor sem lennék méltó arra, hogy lelkembe jöjjön. De Jézus határtalan szeretete hivja a lelket, ráleheli a megszentelő malaszt isteni szépségét és méltóvá teszi befogadására. Nem kell-e ezen végtelen jóság láttára mindent megtenni, ami csak tellik tőlem? Tudnom kell, hogy Jézus isteni tekintetével látja bensőmet úgy, amint van, látja szivem minden rejtekét, minden gondolatomat, vágyamat, amit az emberek előtt olyan gondosan és hazug módon rejtegetek. Előtte semmit sem lehet szépíteni A lelkiatya is belelát bensőmbe, de csak annyira, amennyire a gyónó engedi. Az Úr Jézus, a szivek és vesék vizsgálója előtt nincsen titok. Ó, milyen megszégyenülten, milyen megalázkodva kell eléje borulnom, bocsánatát kérni, jobbulást akarni és fogadni! Méltatlanságom tudata és az Úr Jézus nagy jósága kell, hogy lelkemben az érzelmek tengerét fakassza, amit szent Tamás apostolnak hitgyengeségéért bocsánatot kérő alázatos hitvallomásába rejtek: «Én Uram és én Istenem!»

Az Úr Jézus a szentáldozásnál a szivet akarja birtokába venni. Minden áldozásnál azt súgja az embernek: Fiam, add nekem szivedet és azért minden áldozás felhivás hozzám; hogy felhagyjak hibáimmal, rossz hajlamaimmal, szokásaimmal, melyek elvonnak Jézustól s fájnak szent Szivének.

Szent Alajosnak hetenkint egyszer volt szabad a szentáldozáshoz mennie. De ez az egy heti áldozás központja, hajtóereje volt egész hetének és minden munkájának. Három napon át készült az Úr szent testének a fogadására, három napig pedig hálát adott kegyelmeiért, de lelke, mint engedelmes, érzékeny napraforgó, mindig a szentáldozás körül forgott. Innen lett olyan tündöklően szép. A százados hite és istenfélelme volt benne. Ő is elmondotta a pogány katonával: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj — és ennek igazságát mélységesen átérezve, mindent elkövetett, hogy magát méltóvá tegye. Lehet-e ilyenformán reggel a szentáldozáshoz járulni és utána ballábbal belelépve az életbe, egy tétlen, rendetlen és civakodó napot az Úr oltára elé tenni? A szent-

áldozás nagy kegyelem, kimondhatatlan felemelése az embernek, nagy öröm, a legnagyobbik, mit Jézus az őt szerető léleknek a földön adhat; de a szentáldozás egyúttal nagy felelősség. Be kell számolni valamikor az Úr Istennek, hogy az isteni lakoma adományait, kegyelmeit, energiáit mire fordítottuk, hogyan törekedtünk javunkra használni, megköszönni.

Mindenki szeressen a szentáldozáshoz járulni, mert hiszen ez olyan nagy öröm, kitüntetés és lelki előny; de senki se járuljon a szentáldozáshoz felületes könnyelműséggel, hanem tartsa szem előtt szent Pál apostol szigorú intelmét: «Vizsgálja meg az ember önnönmagát és úgy egyék ebből a kenyérből, mert aki méltatlanul eszi, ítéletet eszik». Ne váljék az élet boldogító kenyere a lelki halál ítéletévé.

Dr. Tiefenthaler József.

SZENT ÁLDOZÁS ELŐTT.

Hiszek Benned én Istenem,
Szerelmesem és Mesterem!
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron,
Elrejtve kenyér szinében
S imádó szivem mélyében:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Reménységem vagy énnékem,
Fényoszlopom földön s Égen,
Melyel utat mutat Mennybe
Feltámadás igérete.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Szeretlek én bűnös lélek
S végzésidtől már nem félek;
Hisz' irgalmad véghetetlen,
Feláldoztad Magad értem!
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Sirva bánom sok bűnömet,
Szárítsd fel fájó könnyimet;
Kint, bút örömmel szenvedek,
Csak bűneimet bocsásd meg.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Magamhoz hívni úgy félek,
Téged — én, a beteg lélek,
Amely Rád tekint remegve,
Méltatlan ily égi kegyre.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

De Te hívsz, Te bátorítasz,
Küldve feloldozó vigaszt,
S eltörölve vétkeimet,
Tisztult lelkem fölemeled.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Jöjj, ó jöjj! siess szivembe,
Már oly régen vár epedve
Téged, Istenét s Királyát,
Arcraborulva rabszolgád.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Szűz Mária, édes Anyám!
Szeretettel tekints le rám;
Atyánkat kérd meg a mennyben,
Ne taszítson Ő el engem.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Szent fiadnak, kérlek mondd meg,
Hozzá vágyik hű gyermeked,
Élet- s halálban is övé —
S forró imája száll felé.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron;
Szeretlek, imádlak, áldlak!

SZENT ÁLDOZÁS UTÁN.

Hozzám jöttél, ó Jézusom!
Örömöm és boldogságom:
A szivemben lakást vettél,
Föld porából fölemeltél,
Igaz gyermekeddé tettél.

Kegyelmeddel igaz leszek,
Mindent csak Teérted teszek;
Küzdelmimben soh'sem félek,
Hanem egyesülve Véled —
«Ó Jézusom, Neked élek!»

Szép a föld sok kincse, bája,
Mind kezeid alkotása;
Csodálattal meghajolok,
De sohasem csüngök rajtok —
«Ó Jézusom, Neked halok!»

Menny fénye tölti el lelkem;
Vezércsillagként jár velem,
Égi kegyelmed, jóságod —
Ébren s alva Rád gondolok,
«Élve s halva Tied vagyok!»

Reiner Irma.

Interpelláció.

Az ORSZÁGGYŰLÉSEN sok interpelláció hangzik el. Az interpelláló képviselő vagy valami visszaélésre mutat rá és kér a megsértett igazságnak elégtételt; vagy valami sürgős, fontos és közérdekű ügyben kivánja az államhatalom jóakaratú, hatékony beavatkozását. És nagy sikere az interpellálónak, ha meg tudja győzni a kormányt a felvetett kérdés igazáról, hasznáról; meg tudja győzni úgy, hogy azok, akik a ország sorsáról felelősséggel intézkednek, az államhatalom egész szervezetével, tekintélyével és erejével lépnek fel az interpelláció tárgyát képező ügyben.

Sokszor már előre hullámzásba hozza a kedélyeket magának az interpellálónak személye.

Ilyen, nemcsak közérdekű, nemcsak országos jelentőségű, hanem valóban sorsdöntő, világok sorsára elhatározó jelentőségű interpelláció hangzik folyvást a tabernákulumból az Oltáriszentségben. Ezt hirdeti az apostol, vagyis inkább az apostol ajkával a Szentlélek: Semper vivit ad interpellandum pro nobis, — örökké él Jézus és folyton interpellál a mi érdekünkben. (Zsid. 7. 25.) Itt Krisztus örök, elmulhatatlan papságáról van szó; s mivel ez a papság az utolsó vacsora asztalára állított kereszten mutatja be áldozatát, az interpelláció is azonközben hangzik el.

Miről szól az interpelláció? Ez csak az örökélet keretében jut biztos tudomásunkra, addig be kell érnünk annyival, hogy üdvözülésünk érdekében mondja. Hogy az interpelláció mily megrázó erővel hangoz-

hatik el, sejteni engedi az evangélium néhány sora. Akár az a jelenet, hol a pogányok jelentkezésekor Urunk szavaira: «Atyám! dicsőítsd meg a te nevedet», mindjárt megkapja a választ, mennydörgésszerűen zúg a pogányok feje felett: «Megdicsőítettem és meg is dicsőítem». (Ján. 12, 28.) Akár a nagycsütörtöki hármas segélykérés: «Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár...», melyre haladéktalanul megjelenik a vigasztalás angyala. Akár a Golgotáról elszálló interpellációja: «Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek», mire a föld megremeg, de nem temetheti maga alá a vétkeseket, mint majd a nagy vég percében; elborul a nap és nem a gyilkosok szemevilága, mint Saulé damaszkuszi útjában.

Az egész örökkévalóság nem lesz elég pusztán ez interpellációk végigélvezésére sem és ez interpellációk hatásának, eredményeinek végigtekintésére. Olvassuk át édes Megváltónk főpapi imádságát szent János evangéliumának 17. fejezetében, — talán csak a legkedvesebb apostol mert vállalkozni ennek a szívbemarkoló, mennyei ízű interpellációnak feljegyzésére: «Atyám! — reszket bele szivünk hurjaiba — Atyám! eljött az óra... A munkát elvégeztem, melyet rám biztál, hogy megcselekedjem... Kijelentettem a te nevedet az embereknek, kiket nekem adtál e világból, — tieid voltak és — nekem adtad őket... Míg velük voltam, megtartottam őket. De immár te hozzád megyek. Míg ők e világon maradnak Szent Atyám! tartsd meg őket... Óvd meg őket a gonosztól... Szenteld meg őket... Szeresd őket, amint engem is szerettél... Utolsó kérésem: örömem teljes lehessen bennük. Akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ alkotása előtt...»

De minek kurtítsam az interpellációt, minek tépjek le leheletfinom szépségeiből, mikor inkább könyvet kellene róla összeirnunk, hogy gyarló értelmünk észrevegyen rajta mindent, amit Krisztus lelkéből magán visel. Az egész fejezet sokszoros átélvezése tudná kellően érzékeltetni, mennyi hiányzik az evangéliumokból, melyek egész éjjelt kitöltő interpellációiból semmit sem hoznak. S micsoda, alig elbirható gyönyörűség lesz ezeket és az Oltáriszentségből éjjel-nappal, ezer éveken át feltörő interpellációkat meghallgatni a boldogok honában; meghallani úgy, azzal a kiejtéssel, azzal a hanghordozással, azzal a meleg és szines hanggal, ahogy azokat Krisztus elmondotta.

Az interpelláció sikerét biztosítja az interpellálónak személye. Az Oltáriszentség fölött harmadszor is elhangzik a Jordán-parti és a Táborhegyi szózat: «Ez az én szeretett Fiam, kiben nekem kedvem telik», tehát óhajait is teljesítem.

Márta szavaival kérhetjük fel interpellációra: «Tudom, hogy bármit kérsz is az Istentől, megadja neked az Isten».

És a hálánk összefolyik Krisztus hálájával: «Atyám! hálát adok neked, hogy meghallgattál engemet. Tudom, hogy mindenkor meghallgatsz». (Ján. 11, 41. 42.)

Sokorópátka. *Kovács György*, plébános.

Beszédes adatok.

(Amikről nem mindenki tud.)

1. Jelenleg dicsőségesen uralkodó szentséges atyánk: *XI. Pius*, a 262-ik pápa a pápák hosszú sorában.

2. A világon 251.510 kath. pap van és 109.050 szerzetes-pap; az összes kath. papok száma tehát — kerekszámban — 360 ezer. Nagy szám ez? Bizony *nem!* Miért? Magyarázatul álljanak itt a következő adatok: 1910-ben kb. 1660 millió ember volt e földön, ebből katholikus 295 millió. Tessék most elképzelni, mekkora, emberi képességet meghaladó munkát kell végeznie annak a háromszázhatvanezer papnak a háromszázmillió hivő érdekében! Pedig a krisztusi parancs szerint még a hittérítést sem szabad elhanyagolni! «Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés. *Kérjétek* azért az aratás Urát, hogy *küldjön* munkásokat az ő aratásába». (Mt. 9, 37 sk.)

3. Édes magyar hazánkban (Nagy-Magyarországon): 9100 a kath. papok száma. Ezen adathoz csatoljuk a következőket (és gondolkozzunk), van nálunk: 2505 ev. ref. lelkész, 1300 ág. ev. és 121 unitárius lelkész. A hazai protestánsoknál 700 *(hétszáz)* hivőre esik egy lelkész, a magyar katholikusoknál 2700 *(kettőezerhétszáz)* hivőre esik egy pap!...

4. A világon 457.600 apáca szolgál a jó Istennek és Őérette az emberiségnek. A missziókban, a hittérítés nagy munkájában 52.000 apáca működik. Boldog lelkek, akik megnyerték a *hivatás* nagy ajándékát a jó Istentől. Az Úr Jézus mondta: «És mindaz, ki elhagyja házát, vagy atyjafiait, vagy nővéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy fiát, vagy szántóföldeit *az én nevemért*, százannyit nyer és az örök életet fogja birni.» (Mt. 19, 29.) *Hidasi József.*

Kiadóhivatalunkban megrendelhető a lelki élet egyik legnélkülözhetlenebb könyve, a **Kempis: Krisztus követése**, P. Zsiros S. J. fordításában. Ára vászonkötésben 62 K.

Több könyvről a jövő számban.

A szeretet és irgalom — «rongyszedő»-je.

«1916-ban halt meg Como-ban a szentség hírében egy Visitatio-rendi apáca. — Mindössze 31 évet élt; neve: Maria Consolata-Benigna Ferrero. Egész életének alig van különösebb története; egyedül a szentségi Úr Jézus szeretetének élt és az egyszerű, kis erények gyakorlásában tünt ki. Életének rendkívüli vonása az, hogy az Úr Jézus maga több ízben megjelent neki és különböző tanácsokkal látta el a lelkiéletre vonatkozóan, melyeket az Üdvözítő parancsára le is írt.

Az Üdvözítő igen hangsúlyozta az önmegtagadást, de minden rendkívüliség nélkül azon alakban, amely a szerzetesi szabályok pontos megtartásában, az az érzékek fékezésében, a keresztek türelmes elviselésében áll; továbbá a hűséget a kegyelmek fölhasználásában, a teljes Reáhagyatkozást, az alázatosságot és főleg a *nagy-nagy bizalmat*, melyet a mi gyarlóságainknak csak nevelniök kell.

A többi közt azt ajánlja Madre Consolata-nak az Úr Jézus, hogy nyomorúságait, hibáit az alázatosság által *adja el Neki;* tekintse Őt, — t. i. az Úr Jézust — a szeretet és irgalom *rongyszedőjének*, aki megveszi ezeket a fogyatékosságokat és kegyelmeivel fizeti meg.

Végül, hogy az Úr Jézus nagylelkű sziveket keres, kik az Ő vezetése alatt megmentik a világot a veszedelemtől, mely felé az rohan. *Bu.*

◆◆◆

Az «Örökimádás» az Oltáregyesület hivatalos közlönye. Mivel kedves olvasóink között — különösen az ifjúság az eucharisztikus szövetségek köréből — sokan vannak, akik nem is ismerik az Oltáregyesületet, röviden tájékoztatjuk őket. Az Oltáregyesület ugyanaz a felnőttek számára, ami az eucharisztikus szövetség a gyermekek és ifjak számára. A szentségi Jézus imádása, engesztelése, a vele való egyesülés a szentáldozás révén — ezekben egyesül az eucharisztikus szövetségekkel az Oltáregyesület. Csakhogy ennek tagjai még tovább mennek, amikor arra is van gondjuk, hogy az édes Jézus ott a legfölségesebb Oltáriszentségben mindig méltó környezetben legyen. Erre a célra az Oltáregyesület tagjai szent edények és ruhák beszerzésére évente tetszés szerinti alamizsnát adnak. Tehát helyesen (és olaszul ezt a címet viseli) «*A legméltóságosabb Oltáriszentség imádása és a szegény templomok egyesületének*» nevezhetnők. Az eucharisztikus gyermek- és ifjúsági-, illetve leányszövetségesek 16 éves korukban nagyon helyesen teszik, ha eucharisztikus életüket az Oltáregyesületben folytatják. Alább leközöljük a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületet rövid ismertetését (amely különlenyomat alakjában is meg fog jelenni).

A választmányi és terjesztőnői gyűlések Budapesten a központi házban (IX., Üllői-út 77.) minden hó II., illetve III. hétfőjén pontosan megtartatnak. Ezeknek legfontosabb eseménye az Istenben boldogult igazgató tetemének hazahozatala, amelyről márciusi számunkban külön is megemlékeztünk. A kripta építését rövidesen meg is kezdik. Az utolsó választmányi gyűlés ápr. 10-én volt Babura László ügyvezető-igazgató vezetésével, aki ez alkalommal kegyeletes szavakkal emlékezett meg boldogult királyunkról, **IV. Károly**-ról. Egy vigasztalásunk — ugymond — a tragikus eseménynél, hogy a boldogult a legméltóságosabb Oltáriszentségből élt. Mikor Tatára ment, azonnal misézőt kerestet s egy kapucinus atya mond misét előtte a grófi kastélyban s hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, mekkora volt az ő bizalma és hite, arra bizonyság

a szombathelyi hosszú adoráció. A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt a püspöki kápolnában majdnem teljes két órát töltött egyfolytában; úgy hogy az egyik alkalmazott megjegyezte: «Itt sokat imádkoznak a püspök úr és a papok, de annyit senki sem imádkozik, mint a király őfelsége». Amilyen gyakran csak tehette áldozott. Halála előtt még egy órával utoljára látta vendégül szivében az édes Jézust. Hisszük, hogy nála nyugalmat talált. — Jelentette azután az igazgató, hogy a szatmári püspök úr őnagyméltósága az egyházmegyéjének magyar területi részein levő oltáregyesületeket a Központtal egyesíti és igazgatójukká *Székely Gyula* püspöki biztos urat nevezi ki. — A biboros-hercegprimás Őeminenciájának kegyes leirata kapcsán a választmány elhatározza, hogy a templomoktól a használaton kívül helyezett és kijavítható egyházi ruhákat összegyűjti, rendbehozza és szegény templomok felsegélyezésére fordítja. [Ezuton is kéri a Központ, hogyha valahol fölösleges és kijavítható ruha van, azt ilyen célra a Központba (IX., Üllői-út 77.) küldeni kegyeskedjenek.]

Május 3. Tavaly az Oltáregyesület ünnepélyesen védőszentjének választotta Szent Józsefet. Szent József már ezen rövid idő alatt is hatalmas pártfogónak bizonyult, hogy csak a kehelyalapítványt említsük, amely már eddig 120.000 K-t tesz ki. Az idén is siessünk az ő tiszteletére. Az Örökimádás-templomban ezen a napon reggel 7 órakor ünnepélyes, 6, 8 és 3/49-kor pedig csendes szentmise lesz, délután 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás lesz a fölajánlás megújításával.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület szervezete és működése.

I. Az egyesület célja:

a) A legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus megismerése, szeretete és imádása.

b) Engesztelés azon bántalmakért, amelyeket ellene elkövetnek a szeretet szentségében.

c) A szegény templomok segélyezése.

II. Feltételek a beiratáshoz és a búcsúk elnyeréséhez:

a) A vezeték- és keresztnév beirása az egyesületi törzskönyvbe (pl.: Nagy Imréné, Mária).

b) Imádás, havonként egy óra, vagy két félóra.

c) Évenként bármely alamizsna a szegény templomok számára.

Jegyzet: Aki e három feltételt, vagy azok egyikét elmulasztja, nem vétkezik ugyan, de nem részesül a búcsúkban.

III. Az Oltáregyesület Országos Központját képezik:

a) az országos Igazgató,
b) az ügyvezető Igazgató,
c) az Elnöknő,
d) a társelnöknő (mindig a Mária Reparatrix-zárda Főnöknője),
e) alelnöknő,
f) a központi választmány,
g) a terjesztők és terjesztőnők,
h) a rendes tagok (lásd a fenti három feltételt),
i) a résztvevő tagok (nem végeznek imádást, évente meghatározott alamizsnát adnak),
j) a jótevő tagok, akik nagyobb összeget adnak az egyesületnek.

Az egyesület fiókegyesületekre oszlik, melyek az egyházmegyei központ körül csoportosíttatnak.

IV. Az Országos Központtal együttműködő egyházmegyék összeköttetése a Központtal:

1. A fiókegyesületek a római főtársulatba bekebeleztetnek a központ által.

2. Az egyházmegyék a fiókegyesületek évi adományait az országos központba küldik.

3. Részesülnek az egyházitárgyak kiosztásában, melyeket a központ oszt ki azon templomok között, amelyekben az Oltáregyesület meg van alakítva.

4. Évenként kimutatást küldenek az országos központba az egyházmegyei Oltáregyesület működéséről.

5. Az országos központ közli az évi működések eredményét hivatalos közlönyében, az «Örökimádás»-ban.

Jegyzet: Azon egyházmegyékben, amelyeknek püspöki székhelyén az egyesület munkaórákat is tart a szegény templomok segélyezésére, a püspöki székhely évi adományait megtarthatja az oltani központ, hogy fedezhesse a munkához szükséges anyag beszerzését.

V. Fiókegyesületek:

Minden plébánia helyi központot képezhet, ha az országos központ által rendszeresen meg lett alakítva.

A helyi fiókegyletet képezik:

a) a helyi Igazgató (a helyi plébános vagy káplán),
b) a főterjesztőnő, vagy helyi elnöknő,
c) a terjesztők és terjesztőnők, akik a terjesztői megbizást a helyi igazgatótól kapják.

A fiókegyesületek a következő módon állanak összeköttetésben a központtal:

1. összes tagjaik a központ törzskönyvébe iratnak,

2. a tagok évi adományait a szegény templomok segélyezésére a helyi igazgató által, Budapesten egyenesen a központba, az egyes egyházmegyékben, az egyházmegyei igazgatóhoz küldik be,

3. a helyi igazgató és a főterjesztőnő részt vesznek a központ terjesztői ülésein (minden hó harmadik vasárnapja utáni hétfőn délután 4 órakor, IX., Üllői-út 77. sz. alatt).

A fiókegyletek férfi-terjesztői és tagjai részére — mihelyt számuk gyarapodni fog — az Örökimádás-templomban szintén minden hóban lesz majd kizárólag férfiak számára tartott konferencia-beszéd.

4. Évenként az országos központba küldik a fiókegyesület munkálkodásáról, a legf. Oltáriszentség körüli apostoli működéséről szóló jelentést (pl. a gyakori szentáldozás gyarapodásáról, az imádási órák megtartásáról, a legf. Oltáriszentség tiszteletére rendezett ünnepségekről, negyvenórai szentségimádásról, stb.). Kérjük továbbá a fiók-oltáregyesületeket, hogy jelentsék be a központba az év folyamán elhunyt tagok neveit, úgyszintén a vezetőségben előfordult esetleges változásokat. (Folytatjuk.)

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

Az oktatáson mindennap pontosan jelent meg katekizmusával s a tanítást figyelmesen hallgatta. A jó Istenről szóló tanokat akár örökké is elhallgatta volna; közben sokat kérdezett, mert minden részlet érdekelte.

Július 28-án elkisértem Liviót a Szent Szív-zárda főnöknőjéhez azon kéréssel, hogy ezen ötesztendős kis gavallér ott végezhesse első szentáldozását s azt megelőzőleg háromnapos kis lelkigyakorlatban részesüljön.

Livio testvérei, János és Lajos, ugyanezen zárda kápolnájában végezték volt első áldozásukat.

Livietto tehát szent Ignác ünnepe előtt három napot a zárdában töltött. Ime az oktatást osztó szerzetesnő feljegyzései:

«Livio mindig ragyogó arccal állított be hozzám. Kérdéseimre, rövid gondolkozás után, igen szabatosan felelt, bár gyerekesen fejezte ki magát. Komoly tudással bírt és mély meggyőződése volt: nem egykönnyen esett zavarba.

Korához képest ritka komolysággal és figyelemmel nézte a Krisztus

Urunk életét ábrázoló képeket. Különösen azokat kedvelte, melyek Jézus születését mutatták be. Megjegyzései bizonyos művészi érzékre vallottak.

— Ez nem jól ábrázolja Jézust — mondta egyik képről. — Nem emelkedik ki eléggé. — Ó, ez már jobb: ezen jól látom Őt. Fényéről ösmerek Reá. Ő mindig ragyog.

A lapokat forgatva, folyton az Üdvözítőt kereste, közben halkan ismételgetve:

— Isteni világosság! Isteni világosság!

Még jobban kedvelte a kínszenvedés képeit.

— Miért szereted ezeket annyira?

— Szeretem a szenvedő Jézust.

— De nem szebb-e a napkeleti királyok hódolata? Vagy a feltámadás?

— Nem, nem! Szebb a szenvedő Jézus.

— Miért?

— Mert értünk szenved.

Szavai sokszor egy felnőtt ember meggondoltságát fejezték ki.

Első áldozása napján igen korán érkezett; fehér ruhácskáján hajfürtjei aranyfényben csillogtak. Kezében ugyanazon liliomszál volt, melyet a család felajánlásakor is ott tartott. Szentmise alatt minden szórakozottság vagy tévedés nélkül hangosan felolvasta az előkészületi imákat.

Livio szülei, kik ez ünnepnapon boldog tanui voltak kis angyaluk örömének, ártatlanságát féltve gondoltak a jövőre: sikerül-e vajjon azt egész életében tisztán megőriznie? A nehéznek látszó feladatot Isten úgy oldotta meg, hogy élte hajnalán szakította le ezen szép liliomszálat.

Képe most is előttem áll. Úgy tisztelem, akár egy kis szentet: közbenjárását kérem ki s ő már sok kegyelmet eszközölt ki nekem... Drága Livietto!... Csupa józanság és őszinteség, csupa közvetlenség és meggondoltság volt!... Egyszer az ostorozás képét szemlélve, könnyes szemmel sopánkodott:

— Mily szörnyű fájdalmat érezhetett Jézus! S a bűnösök okozták azt!... Ó, azok a gonosz zsidók! Pedig Jézus oly jó volt hozzájuk! Mindig csak gyógyította őket!...

Más szentirási képeket nem értett meg első látásra, néhány magyarázó szóra azonban eszébe jutott a történet.

— Igen, igen, tudom már, csak elfelejtettem! Mama ezt is elmondta nekem, úgy mint a kenyércsodát, meg Jézus bevonulását, mikor a gyermekek pálmaágakkal mentek elébe.

És apróra leírta a virágvasárnapi jeruzsálemi bevonulást.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.

XXII. ÉVF. 1922 JUNIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.
Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Reménységünk. — *Eőri János:* Úrnapi ének. — *Anonyma:* Jézus Szivéhez. — *M.:* Az új Jézus Szive miséből. (Elmélkedésre.) — *Aquinói Szent Tamás az Oltáriszentségről:* Az isteni bőkezűség legnagyobb bizonysága. (Fordítás.) *Eőri János.* — *Hidasi József:* A Szentlélek a papokról. — Imádság a római Eucharisztikus Kongresszusra. — *Oltáregyleti élet.* — *Krónika.* — Liviettó folytatása — helyszűke miatt — a jövő számban.

Lelki élet könyvei. Pannonhalmáról, a magyar katholicizmus szülőföldjéről, új vállalat iudult meg: «Lelkiélet Könyvei» cimen *dr. Szunyogh Xav. Ferenc szerkesztésében.* Amint valamikor innen indult meg hódító útjára a katholicizmus, úgy akar Pannonhalma ezzel a sorozattal új lökést és új erőt adni a katholikus újjászületésnek. A mai magyar bencések e vállalattal méltóknak mutatkoznak őseikhez, mert mint azok egykor a magyar népet a katholikus hitre vezették, most az utódok ezt a katholikus hitet akarják új lángra lobbantani.

A «Lelkiélet Könyvei»-nek célja: a bensőséges katholikus élet felkeltése az aszketikus irodalom klasszikus műveinek lefordításával és a katholikus hivők közt való elterjesztésével. A lelkiélet különböző igényeinek megfelelően a vállalat több sorozatra oszlik. Eddig két sorozat jelent meg: az egyik az imádkozó Egyház lelki életét, a liturgikus vallásosságot akarja megismertetni; ez az «Ecclesia orans», amelynek a legelső kötete: Beauduin Lambert: «Az Egyház lelkiélete» dr. Szúnyogh kitűnő fordításában nem rég hagyta el a sajtót. A másik sorozat keresztény őseink, a katakombák katholikusainak életét akarja újra felélesztení. Mivel ennek a szellemnek megőrzői a bencés aszketikus irók voltak, azért ennek a sorozatnak a cime: «Bibliotheca Benedictina». Eddig két kötet jelent meg belőle: Germain Morin könyve: «Keresztény őseink élete és a monasztikus szerzetesesszmény» és *Blosius Lajos* klasszikus műve: «A tökéletesség felé». Rövidesen megjelenik ennek a sorozatnak a harmadik kötete is: *Herwegen Ildefonztól*: «Szent Benedek jellemrajza» és *Hemotinne Pius:* «Napló a jó Isten számára».

A programm szerint a legközelebb megindul a *C)* sorozat; a «Bibliotheca Dominicana», *Nagy szent Albert, Aquinoi szent Tamás, Szienai szent Katalin, szent Vince* legszebb műveinek fordításával, valamint a *D)* sorozat: «Korunk irói» *Fáber Vilmos:* «Mindent Jézusért», *Tissot:* «A bensőséges élet» művek kiadásával.

Az «Ecclesia Orans» legközelebbi kötetei között megjelenik a zsoltárok fordítása párhuzamos latin szöveggel, rövid magyarázatokkal.

Kongregációk, papnevelőintézetek, apáca zárdák stb. tagjainak és általában minden kereszténynek, aki lelki életet akar élni nélkülözhetlenek lesznek a «Lelkiélet Könyvei», melyek a Szent-István-Társulat bizományában kaphatók. Külső kiállításuk csinos, áruk pedig, a mai viszonyokat tekintve, olcsók.

Germain Morin: A monasztikus szerzetes eszmény	30 kor.
Blosius Lajos: A tökéletesség felé	30 »
Beauduin Lambert: Az egyház lelkiélete	*80* »
Herwegen Ildefonz: Szent Benedek jellemrajza ...	100 »
Hemptinne Pius: Napló a jó Isten számára ...	— »

Reménységünk.

A RÓMAI oltáriszentségi nagygyűlés és a vele lelkiegyesülésben a világ minden részében rendezett eucharisztikus ünnepségek mindenfelé megdobogtatták a sziveket és fellángoltatták bennük a lelkes szeretet tüzét. Éljen Jézus, a mi szivünk és lelkünk királya! Ő uralkodjék közöttünk! Boldogulásunkat Tőle, csak egyedül Tőle várjuk; Ő a mi Reménységünk!

Bár az egész világ szive ugyanezen érzelmektől dobogna! Az áldott Üdvözítő végtelen jósága elég okot adott erre. A legfölségesebb Oltáriszentség szerzése olyan nagy szeretetről beszél, hogy a hivőlélekkel gondolkodó ember alig birja el, majd meghal szégyenében, alázatosságában a szeretet e csodája láttára. És ennek a szeretetnek mélységéből új szépségek törnek elő. Alacoque Szent Margit előtt kilép a szentségházból a fehérpalástos Szeretet és Szivét kinálja a világnak. Kinyilatkoztatásaiban valósággal könyörög, hogy az emberek engedjék meg, hogy segíthessen rajtuk. Csak egy kis figyelmet, csak egy kis szeretetet! és az Ő irgalma tovább fog építeni. Micsoda biztatás! Milyen ösztönző bátorítás! Emeljük fel tekintetünket és nézzünk arra a szent Szívre. Ó irgalom! Ó szeretet! Te vagy a mi Reménységünk!

Ha Jézus Szentséges Szivét megismertük, ha szellemével töltekeztünk, mibennünk is él a vágy: minél többeket megismertetni, lehetőleg minden embernek kincstárává tenni az eucharisztikus szent Szivet. Mennyi vigasztalás, mennyi megértés, mily nagy életerő, mekkora szeretet kinálkoznak a Szentséges Szívből! Legyünk apostolaivá! Vigyük el szenvedő testvéreinket Hozzá, hadd lássák, hadd érezzék meg, «mily édes az Úr», hadd boruljanak oda, mint János egykor a Mester isteni keblére és hadd gyarapítsák e minden dicséretre és imádásraméltó Szent Szív tisztelőinek boldog csapatát. Hadd vigyék szét embertársaik közé a Szent Szívnél kapott életet, hadd énekeljék tele lelki megújulásukban a Szent Szív dicséretével a földet: «Amerre napsugára fényét löveli szét, minden dicsérje, áldja Jézus kegyes Szivét».

Dr. Mátrai Gyula.

ÚRNAPI ÉNEK

(Lauda Sion.)

Dicsérd Sion a Megváltót,
A vezért és a jó pásztort
Égbeszálló énekkel.

Ahogy csak birsz, oly merész légy;
Föl nem érte Őt lángész még
S jól dicsérni képtelen.

Énekelni ritka téma;
Élő s éltető kenyér ma
Bámulandó látványunk.

Hisszük, mitse kételkedvén:
Ez volt ott a búcsuestén —
Ott adá ezt Krisztusunk.

Légyen víg és légyen teljes,
Szépséges legyen és kedves
Ujjongó dicséretünk!

Ünnepünk van, melyen arra
Hogy' lett oltár áldozatja,
Vissza rá emlékezünk.

Új szövetség új királya
Asztalán a régit váltja,
Új husvétot ó helyére.

Ó törvényre a nagy újság,
Jelképekre a valóság,
Éjszakára nap kele.

És mit Krisztus akkor mívelt:
Meghagyá: tegyük mi is ezt
Emlékére, mindenkor.

Szent parancsát megfogadva
Üdvösséges áldozatra
Szentelünk kenyért és bort.

Vallja minden hittel élő,
Hogy test lesz ezen kenyérből
És vér lesz ezen borból.

Mit nem látsz és föl nem foghatsz,
A lelkes hit állítja azt:
Igy van ez csodás módon.

A többféle szinek bévül,
— Mik jelek csak, lényeg nélkül —
Nagy csudákat rejtenek.

A kenyér test, az ital vér,
Ám a Krisztus mégis ott él
Mindkettőben teljesen.

Azzal, hogy magunkhoz vesszük,
Szét nem osztjuk, meg nem törjük:
Sértetlen lesz a miénk.

Egy ha veszi, vagy ha ezren,
Mind megkapja Őt egészen
S nem lesz bennük semmivé.

Élnek véle jók és rosszak,
Sorsuk mégis más azoknak:
Élet érte vagy halál.

Jónak élte, rossznak veszte:
Bár mindkettő Őt élvezte,
Végül mégis mást talál.

Hidd és tudd: a föredékben
Annyi van, mint az egészben,
Hogyha ott a szentmisében
E szentséget megtörik.

Nincs szakítás a lényegben:
A jelig hat s nem mélyebben;
Sem alakban, sem helyzetben
Krisztus nem kisebbedik.

Im kenyére angyaloknak
Étke lett a vándoroknak:
S mert van szánva a fiaknak,
Ne érintsék az ebek!

Jelképekben képe másá:
Izsáknak föláldozása,
És a manna és a pászka,
Előképek mindezek.

Jó pásztor s valóban étkünk,
Jézusunk, irgalmazz nékünk:
Védelmezz és táplálj bennünk,
Boldogságunk hadd elérnünk
Túl, az élők otthonát.

Aki meg tudsz tenni mindent
S itt magaddal táplálsz minket:
Ott is ültess asztalodhoz
Társaidként örökségben,
Szentjeid közt fönn az égben.

Ford.: *Előri János.*

Az új Jézus Szive miséből.

(Elmélkedésre.)

PARAY LE MONIAL-nak, — ahol az Úr Jézus az ő Szentséges Szive kinyilatkoztatásait Alacoque Szt. Margittal közölte, — külön szentmisét «Eggredimini» engedélyezett a Szentszék. Ehhez a szentmiséhez külön prefációt (a szentmisében a szanktuszt megelőző gyönyörű dallamú ének) is írtak, amelynek használatára Paray Le Monial szintén engedélyt kapott. A prefációban annyi szépség és annyi gondolat van, hogy június hónapra elmélkedési anyagul ideiktatjuk fordítását: «Mindenható Urunk, szentséges Atyánk, örök Isten valóban méltó és igazságos; kötelező és üdvös, hogy Neked mindenkor és mindenhol hálát adjunk, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Aki földön jártában a szelídség és alázatosság példáját nyújtotta Szentséges Szivében, amelyet a kereszten a katona lándzsája által nyitott meg, hogy irgalmának szentélye mindenkor tárva álljon. E Szív ugyanis az isteni szeretetnek kincsesháza, melynek gazdagságából mindenki meríthet, e Szív az élet kiapadhatatlan forrása, amelyből minden erénynek kegyelme csörgedezik szünet nélkül. Ez a szeretetnek szent trónja, ahol az igazakat nyugalom, a bűnösöket menedék, a szomorúakat vígasztalás és a lankadtakat az erő forrása várja. Azért tehát az angyalokkal és arkangyalokkal, a trónokkal és fejedelemségekkel és a mennyei sereg minden dandárjával a Te dicsőséged himnuszát énekeljük szüntelen hangoztatván: Szent, Szent, Szent, Szabaoth Ura Istene.» *M.*

JÉZUS SZIVÉHEZ.

Mesebeli tündérkirályom,
Valóra vált csodaszép álmom,
Értem égő Szived szeretem!
Tündöklő szép vagy, akár a nap,
Amerre jársz, ott virág fakad,
S tudom: itt maradsz mindig velem.

Tied a lelkem vágyódása,
S a szívem minden dobbanása:
Rajtad kívül más nem kell nekem
Rabod vagyok, végtelen Jóság!
Te akartad: eljöttem hozzád
És kérlek, hogy rendelkezz velem!

Anonyma.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Az isteni bőkezűség legnagyobb bizonysága.

Az Úr Jézus azért rendelte az Oltáriszentséget, hogy az Neki emléke legyen, nekünk pedig tökéletes áldozatunk. A harmadik indítóok az volt, hogy e szentségben eledelül adja nekünk szent testét. Hogy miért tette ezt, annak magyarázatát elsősorban isteni nagylelkűségében és bőkezűségében kell keresnünk. Ő a legfőbb jó: tehát a legnagyobbfokú bőkezűség illik Hozzá. De annál nagyobb bőkezűséget, hogy eledelül adja magát, már nem mutathatott volna. Miért?

I. Tekintsük magát az ajándékot, annak nagyságát. Ime, a minden javaknak bőkezű ajándékozója itt e Szentségben önmagát adja; s nemcsak nekünk adja, nemcsak odaadja, hanem eledelül adja: «*Vegyétek és egyétek*». Sok mindenfélét adott már az emberiségnek, de így még nem ajándékozta meg. Neki adta az eget, a földet és minden más oktalan teremtményt, hogy szolgálatjára legyenek: «*Hatalmat adott neki a földön valók fölött*». (Jéz. Sir. 17, 3.) «*Lássad a napot, a holdat és az égnek minden csillagait; mindezeket a nemzetek szolgálatára teremtette*». (Deut. 4, 19.) «*Az Úr nem hagyta magát bizonyság nelkül jótéteményei felől: esőt adott az égből és termékeny időket; eltöltött eledellel, s örömmel szivünket*». (Ap. Csel. 14, 16.) Valóban nagylelkű és bőkezű Istennek mutatta magát mindenkor, úgy hogy méltón kiált föl a zsoltáros: «*Mi az ember, hogy ennyire törődsz vele?*» (8, 5.) Szolgálatára rendelte az embernek ama nemes, felsőbbrendű, értelmes égi teremtményeket, az angyalokat is: «*Valamennyien szolgálattevők e lelkek, szolgálatára rendelve azoknak, kik arra vannak hivatva, hogy elnyerjék az üdvösséget örökségül*». (Zsid. 1, 14.) Mindegyikünknek már születésünkkor kirendelt egy angyalt, hogy szolgálatunkra legyen. E tisztét teljesíti is valamennyi, mindennap: a bűnből megtérítenek, a rossztól őriznek, az igazak lelkét fölviszik az égbe. «*Ime, elküldöm angyalomat, hogy előtted járjon* (v. i. az erény útját mutassa) *és őrizzen az úton* (v. i. legyen védelmeződ az élet és a tisztítótűz szenvedéseiben) *és bevigyen ama helyre, melyet számodra készíttettem*» (v. i. a mennyországba). (Ex. 23, 20.) Sőt önmagát is odaadta az Úr, még pedig sokféle módon. Társunk lett e földi élet vándorlásaiban: «*Ő a mi Istenünk is egyszersmind; ő találta föl a bölcseség minden útját és átadta az Izraelnek, az ő kedveltjének. Ezekután pedig föltünt a földön és az emberekkel társalkodott*». (Baruk 3, 37—38.) Mintha csak azt mondaná ezzel a próféta: Megmutatta Isten az embernek a helyes utat azáltal, hogy parancsokat adott neki a jó életre, hogy el ne tévedjen; s hogy ez az út nehéznek ne tünjék föl az ember

előtt, emberré lett az Isten s ezáltal utitársunk. «*Járt-kelt Jézus, a falvakon és városokban tanítva és hirdetve az Isten országát; és a tizenkettő vele és némely asszonyok, kik megszabadultak a tisztátalanság szellemétől, mint Mária Magdolna, Johanna, Zsuzsanna és még sokan mások és nagy sereg jött hozzá*». (Luk. 8, 1—3.) A jó Mester valóban jó társuk lett, mert a legjobb szavakkal erősítette őket, mikor útközben elfáradtak; a veszélyben levőknek segítségére sietett, a betegeket meggyógyította, a holtakat föltámasztotta. De nemcsak társunk, hanem szolgánk is lett szükségeinkben: «*Kiüresítette önmagát, szolgai alakot vévén föl*». (Filip. 2, 7.) s a szomjazóknak italt, az éhezőknek ételt adott, tanítványainak megmosta a lábát. «*Az ember fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon. Úgy vagyok közöttetek, mint aki szolgál*». (Mát. 20, 27—28.) Ezenfelül pedig még váltságdíjul is odaadta önmagát: «*Sokakért életét adja váltságul*». (Mát. 20, 28.) «*Szeretett minket Krisztus; odaadta értünk önmagát az Istennek jóillatú áldozatul*». (Filip. 2.) Azonban mindezeknél nagyobb és a legnagyobb az, hogy szent testét eledelül adja az embernek. «*Én, Efraimnak mintegy dajkája, lehajoltam hozzá, hogy táplálkozzék belőlem.*» (Oz. 11, 3.) «*A kenyér, amelyet én adok majd nektek, az én testem a világ életéért.*» (Já. 6, 52.) Nagy szent Gergely szerint «az Úr Jézus, a jó Pásztor, életét adta juhaiért, hogy e szentségben testét és vérét adhassa és a juhokat, melyeket megváltott, saját testével, mint eledellel táplálja». Ebben van a legnagyobbfokú bőkezűségnek és a különös szeretetnek a megnyilatkozása. Mert nagy dolog az: valakihez utitársul szegődni s őt mindenféle szükségében kiszolgálni; ennél még nagyobb: önmagát váltságdíjul odaadni. Mindez azonban mégis valami módon távol van attól, akit e szerencse ér. Mikor azonban eledelül adja magát, ott megszünik minden távolság, ott már a tökéletes egyesülés van. Mert a testben egyesül az étel és aki azt magához veszi. «*Aki eszi az én testemet, énbennem marad és én őbenne.*» (Já. 6, 57.) Nyilvánvaló tehát, hogy az Úrnak ez az ajándéka az isteni jóságnak legnagyobbfokú kiáradása.

II. Nagy-nagy bőkezűségre vall ezen ajándék, tekintve a személy méltóságát és nemeslelkűségét, aki azt adja. E szentségben bőven, szinte pazarul osztogatja szent testét, mert nemcsak a méltóknak és barátainak adja, hanem a méltatlanok elől sem veszi vissza, a bűnösök és ellenségei elől sem. «*Ellenem közelednek a gonoszok, hogy egyék húsomat.*» (Zsolt. 26, 2.) Ő, aki megengedte, hogy a gonoszok keze által egyszer megfeszíttessék, megengedi, hogy kezükkel érintsék a bűnösök és fogukkal rágják szét e szentséget ellenségei és a tisztátalanok. Azt mondják, hogy az utolsó vacsorán ellenségének és árulójának, Judásnak is odanyujtotta szent testét. Valósággal jelen van mindenki számára, mint ahogyan a

nap fölkel a jók és rosszak számára egyaránt; e szentségben megkaphatják őt a méltók és méltatlanok egyaránt, csak az eredmény lesz más és más. Mert a méltó az Isten jóságában részesül e szentség vétele által, a méltatlan pedig a gonosznak szolgájává lesz. Végy példát a napsugárról: mi az az egészséges szemnek s mi az a beteg szemnek! Nagy dolog: nagy ajándékokat adni ismerősöknek és jóbarátoknak; még nagyobb: szolgáknak és szolgálóknak; a legnagyobb: ismeretleneknek és átutazóknak; de a legeslegnagyobb: ellenségeknek. Épen ezért igen nagy hálátlanság vádja éri a méltatlanokat: «*Miért üldöztök engem és ... töltöztök az én húsommal?*» (Jób 19, 22.) «*Talán megveted az Isten jóságának, türelmének és nagylelkűségének gazdag ajándékait? Nem tudod, hogy az Isten irgalma bűnbánatra vezérel téged?* (Róm.) Bőséges a jósága, kegyessége és nagylelkűsége az Istennek, ki ellenségeinek és azoknak a megszámlálhatatlanoknak, akik ellene annyit vétkeznek, oly sok jót tesz, legfőképen pedig mikor megengedi, hogy az ilyenek magukhoz vegyék szent testét, hogy e nagylelkűségével megtérítse őket.

III. Ez az isteni nagylelkűség végül nyilvánvaló abból, hogy aki e szentségben magához veszi az Úr testét méltóan, az megistenül, v. i. ezen eledel jóságának kegyelme által, vagy pedig a Krisztus-másolás elképzelése és akarása által valami módon hasonlóvá lesz Istenhez. «*Akik pedig befogadták Őt, hatalmat adott nekik, hogy Isten fiaivá legyenek*» (Já. 1, 12.), azaz a jóság kegyelme által Istenhez hasonlókká. «Mivel az Úr Jézus részese az istenségnek és a testnek, azért te, aki eszed az Ő testét, ezen eledel révén részesévé leszesz az ő isteni természetének; az isteni természet pedig a jóság!» (Szent Ambrus.) Tehát ezen eledel révén részesévé lenni az isteni természetnek: annyi, mint kegyelem által hasonlóvá lenni az Isteni jósághoz. «*Aki jó, kegyelmet nyer az Úrtól.*» (Péld. 12, 2.) A kegyelem pedig nem más, mint az isteni jóságnak átömlése a lélekbe, amely ezáltal hasonlóvá lesz Istenhez, előtte kedvessé s az örök életre méltóvá. Mert az isteni nagylelkűség nem elégszik meg azzal, hogy e szentséggel, mint eledellel az értelmet megvilágosítsa, az akaratot gyógyítsa, az emlékezetet gyönyörködtesse, hogy az egész embert a jóban megerősítse s titokzatos testébe fölvegye, beoltsa, hanem azonfelül Istenhez hasonlóvá teszi ezen életben a kegyelem által, a másvilágon a megdicsőítés által. Ennél magasabbra nem emelkedhetik az ember! Fordította: *Eőri János.*

Dicsértessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

A Szentlélek a papokról.

Szomorú tapasztalati tény az, hogy sok-sok jó hivő nincs tisztában azzal, hogy *kicsoda* is az a katholikus pap. Ellenségeink szidják, gúnyolják, rágalmazzák a papokat; ez már az ő mesterségük. Híveink pedig mit csinálnak? Megtántorodnak a rágalomhadjárat láttára. Felelni nem tudnak a vádakra, hallgatnak és a tehetetlen némaság gyors következménye az lesz, hogy ők maguk is azok közé állanak, akik a papság szapulásával lopják a napot, rontják a levegőt.

A hívek másik, jóindulatú csoportja pedig azzal árt nagyon a lelkipásztorok terhes és felelősséggel teljes munkájának, hogy a papokban túlságosan az *emberit*, az *egyénit*, a *személyit* kutatja, nézi és figyeli! Gyakran személyi kultuszt csinálnak a papokból. Tessék elhinni, a becsületesen dolgozó, apostoli buzgóságú papot lehangolja, azt is mondhatni elkeseríti az, ha a jó hivek inkább őt a működő, prédikáló, tevékeny papot magasztalják és nem inkább Azt, akiért a pap dolgozik, Krisztust.

A Szentlélek «levele» hozzánk a Szentírás, ebből álljon itt mindannyiunk okulására néhány idézet, amely megmagyarázza nékünk, hogy *milyen szemmel* kell egy katholikus papra tekintenünk és mit is kell róla tartanunk:

1. Az édes Jézus azt mondja az ő szolgáiról: «Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, s én rendeltelek, hogy elmenvén gyümölcsöt teremjetek és a ti gyümölcsötök megmaradjon.» (Ján. 15, 16.)

2. Az evangélium azt írja, hogy Krisztus Urunk «magához hívta, akiket ő akart.» (Mk. 3, 13.)

3. Az isteni Mester intelme a hivekhez: «Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit én küldök, *engem* fogad be.» (Ján. 13, 20.) És viszont az ő szolgáira vonatkozó komoly figyelmeztetés: «Aki titeket hallgat, *engem* hallgat; és aki titeket megvet, engem vet meg.» (Lk. 10, 16).

4. *Sz. Pál* a papokról: «... mi Isten munkatársai vagyunk.» (1 Kor. 3, 9.) «Krisztus helyett járunk tehát követségben, úgymint az Isten intvén miáltalunk.» (2 Kor. 5, 20.) Épen ezért: «mely ékesek a békehirdetők lábai, kik jókat hirdetnek.» (Róm. 10, 15.)

5. Milyen annak a papnak lelki-, kedély-, érzelemvilága? A Jézus sz. Szive szerint való pap így gondolkozik: «Mely kellemesek a te hajlékaid, erők Ura! Kívánkozik és eped lelkem az Úr tornácai után. Szivem és testem *örvendeznek* az élő Istenben. Mert a *veréb* talál magának házat, és a *gerlice* fészket, hová fiait helyezze, — én a te oltáraidat, erők Ura, királyom és Istenem! *Boldogok*, kik a te házadban laknak, Uram! örökön örökké dicsérnek tégedet.» (83. Zsolt.)

6. Üldözik, bántalmazzák a katholikus papot? Ezen ne csodálkozzunk, hiszen az isteni Mester ezt előre megmondotta: «Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, *titeket* is üldözni fognak.» Ján. 15, 20.) És: «gyűlöletesek lesztek mindeneknél *az én nevemért.*» (Mt. 10, 22.) De bátorítást is adott: «Ha az én beszédemet megtartottátok, tiéteket is megtartják.» (Ján. 15, 20.) És: «E világon szorongatástok leszen, de *bízzatok*, én meggyőztem a világot.» (Ján. 16, 33.)

7. Sz. Pál nagyon megdicséri a galatabelieket, mert az élő hit szemével néztek a lelkiatyjukra: «... mint az Isten angyalát, *mint Jézus Krisztust*, úgy fogadtatok engem.» (Gal 3, 14.)

8. Nehéz a pap munkája s a jó híveknek bizony többet, *sokkal többet* kellene a papokért imádkozniok! Minden egyes pap így szól a hívő lelkekhez sz. Pál szavával: «esedezzetek... érettem is,... hogy bátorsággal hirdessem az evangéliom titkait,... hogy a felől úgy merjek szólani, amint szükség szólanom»! (Eph. 6, 18—20.) «Atyámfiai! imádkozzatok érettünk, hogy az Isten igéje terjedjen és dicsőíttessék.» (2 Thess. 3, 1.)

9. Hány katholikus ember van, aki nem tudja, hogy a kántorbőjtök napjaiban (egy évben a 4 évszak szerint 4 kántorbőjt van!) elsősorban azért kell imádkozni, hogy a jó Isten adjon nekünk jó papokat: «Kérjétek az aratás Urát, hogy *küldjön* munkásokat az ő aratásába.» (Mt. 9, 48.) Imádkozni kell *hivatásokért*, hogy t. i. minél nagyobbszámú, nemes, tiszta, ideális ifjú legyen méltó Krisztus Urunk ezen kitüntető, fönséges hívására: «jöjj és kövess engem.» (Mt. 19, 21.) Azután imádkozni kell azért, hogy a már felszentelt papok eredményesen dolgozhassanak a jó Isten nagyobb dicsőségére és a halhatatlan lelkek javára! «Atyámfiai! imádkozzatok érettünk.» (1 Thess. 5, 25.) *Hidasi József.*

Imádság a római Eucharisztikus Kongresszusra.

(300 napi búcsu mindannyiszor.)

Ó Jézusom, aki túláradó szeretettel magadat adod érettünk áldozatul, légy velünk a legfölségesebb Oltáriszentségben, könyörülj meg mindazokon, akik Tőled távol sinylődnek, mert tudatlanságukban megfeledkeztek Rólad, az élet kenyeréről. Főleg ezekhez beszélj az Oltáriszentség titokzatos leplén keresztül a Te újabb felmagasztaltatásodban, mint egy új Epifániában. Az annyi mártirvérrel megszentelt városban földi Helytartódnak kezei emelnek gyermekeid szeme elé, akik messziről is eljöttek, hogy Téged dicsőítsenek. Áraszd szét onnan a lelkekre a Te szellemedet, mely maga a világosság, élet és szeretet. Vonzzad magadhoz őket legyőzhetetlen hatalmaddal. Érezzék annak szükségét, hogy a Te jóságodat viszonozniok kell állandó, buzgó imádással, a szentmise szorgalmas, áhitatos és figyelmes hallgatásával, gyakori szentáldozással és a gyermekek első áldozásának szorgalmazásával. Terjeszd ki, ó, Uram

alázatosan esedezünk, szeplőtelen Szűzanyád közbenjárása által Eucharisztikus Országodat az egyes emberekre, családokra, intézményekre és népekre, hogy az igazi békét megtalálják a Te édes uralmad szent jogainak elismerésében és szeretetednek meg nem ingatott hatalmában, mely egyesíti és testvérekké teszi Benned az embereket. Amen.

Fordította: *Dr. Meszlényi Zoltán.*

Imprimatur Strigonii 20. Maji 1922. Joannes card. aeppus.

A Középponti Oltáregyesület választmánya máj. 8-án délután 4 órakor tartotta utolsó gyűlését. Dr. Babura László üv. igazgató Szent Pál szavaival üdvözli a választmányt: Gaudete in Domino! Örüljetek az Úrban! Szent Pál nagyon tövises, nagyon tüskés utat jár és az ő éneke mégis a táborhegyi intonació: «Jó nekünk itt lenni». Tegyük magunkévá ezt az örömet, hisz ha szenvedünk is, ha meg is szúrnak a tövisek, mégis meg van az a nagy vigasztalásunk, hogy közel vagyunk az Oltáregyesületben az édes Jézushoz. Övele, Őérte, Óáltala mindig örülhetünk. — Jelenti a választmánynak, hogy a római eucharisztikus kongresszussal kapcsolatban az Örökimádás-templomban szintén lesz háromnapos ájtatosság a legfölségesebb Oltáriszentség imádására. — Indítványára a választmány nagy örömmel hozzájárult ahhoz, hogy Majláth G. Károly grófot, az erdélyi püspök úr őnagyméltóságát 25 éves püspöki jubileuma alkalmával feliratban üdvözölje. — Hontipolyszakálos kérelmének letárgyalása után a gyűlés a szokásos imával ért véget.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület szervezete és működése. (Folytatás.)

VI. Tagfelvétel.

1. Az országos központ az ország minden részéről jelentkező tagokat beírhat.

2. A helyi központok csak azokat írhatják be tagjaik közé, akik a fiókegylet területéhez tartoznak (kerület, plébánia).

3. E helyi központokon kívül, csakis az országos központ és a helyi központok terjesztői és terjesztőnői, akik erre írásbeli megbízást kaptak, írhatnak be új tagokat és vehetik fel azoknak adományait, illetve gyűjthetnek az egyesület nevében.

Jegyzet: Aki már az Oltáregyesület tagja volt, nem írható be újból mint új tag a központi törzskönyvbe, vagy a fiókegylet tagjai közé, azonban neve ott lehet a fiókegylet névsorán, amelyhez lakásánál fogva tartozik.

VII. Egyházi szerek kiosztása.

Csakis azon szegény templomok részesülhetnek a központi Oltáregyesület adományaiban, amelyekben az Oltáregyesület meg van alakítva és ennélfogva a központ fiókegyletét képezi.

Hogyan készítendők a kérvények?

1. Budapesti fiókegyleteknél az illető plébános úr kérvényt intéz a központi irodához (IX., Üllői-út 77. sz.), melyben megnevezi a legszükségesebb tárgyakat, melyeket temploma nélkülöz. A kérvényhez az esperes által láttamozott templomi leltárkivonat is melléklendő, amely nélkül a kérvény nem vétetik figyelembe.

2. Az országos központtal együttműködő egyházmegyék fiókegyletei szintén a fenti utasítás szerint készítik el kérvényüket, azonban nem küldik közvetlenül az országos központba, hanem a saját egyházmegyei megbizotthoz, vagyis a püspök által kinevezett egyházmegyei igazgatóhoz, aki — ha az egyházmegyei központ is készít egyházi ruhákat — ezzel egyetértve megadja az illető templomoknak azon tárgyakat, amelyek megadhatók, azután a kérvényt a leltárral együtt a budapesti központba küldi, hogy a saját egyházmegyei központ adományai ott részben vagy egészben kiegészíttessenek.

Nem nyilvános jellegű kápolnák nem részesülhetnek adományokban, kérvényeik tehát nem vehetők tekintetbe, úgy mint a szegény plébániáké, mindazonáltal, ha az egyesület módjában áll és a szegény templomok hátránya nélkül megteheti, igyekszik e kápolnáknak is adni egyetmást, azon feltétel alatt, ha ott az Oltáregyesület meg van alakítva és havonként rendesen megtartják a szentségimádást.

A kérvényeket január 1-je előtt kell az országos központi Oltáregyesület irodájába küldeni (Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.), hogy a husvét körüli kiosztásban részesülhessenek, vagy kivételesen szükséges esetekben július 1-je előtt.

Adományok. Anyagi vagy pénzbeli adományokat hálás köszönettel fogadunk, hogy minél nagyobb mértékben segíthessük a szegény templomokat. Az Örökimádás-templomban imádkoznak a nagylelkű jótevőkért.

A Budapesti Központi Oltáregyesület rendes ájtatossága minden hó 2. vasárnapján van az Örökimádás-templomban:

reggel 8 órakor szentmise, közös szentáldozással,

délután 1/46 órakor szentbeszéd és áldás,

egész nap szentségimádás, férfiak, nők és gyermekek számára fenntartott térdeplőkön.

Az imádók IX., Üllői-út 77. sz. alatt a portásnál kapják az érmet,

melyet imádás után ott visszaadnak. Csak ez éremmel lehet a térdeplőn imádást tartani.

Megjegyzés: Az egyes oltáregyesületek testületileg semmiféle más egyesületbe be nem léphetnek, (természetesen egyénenkint a tagok bent lehetnek bármiféle jó egyesület vagy társulatban) sem másnak — mint az Oltáregyleti Központnak — beszámolót nem küldhetnek.

Nihil obstat. *Dr. Ladislaus Babura* censor dioecesanus. Nr. 1099. Imprimatur. Strigonii, die 18. Aprilis 1921. *Joannes* card. aeppus.

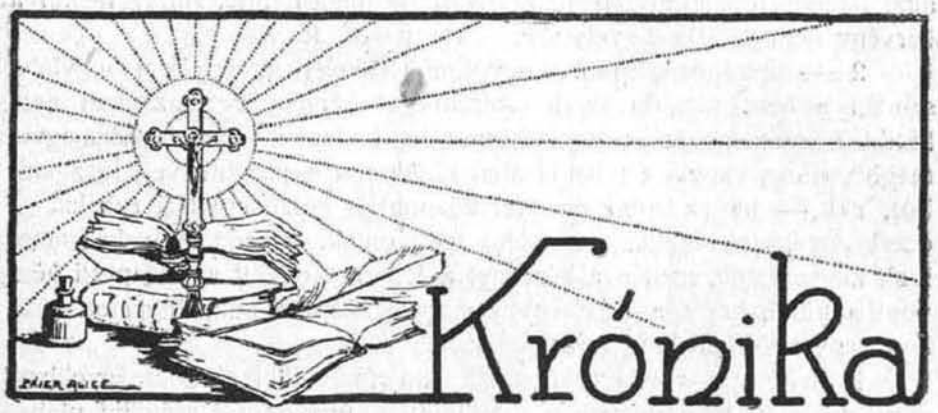

Május az Örökimádásban. Április 30-án nyitotta meg *P. Zadravecz István* tábori püspök a májusi ájtatosságokat. Szentbeszédében a Boldogságos Szűz képét festette meg, amint az éggel s a földdel érintkezik. A Boldogságos Szűzben a jó Isten *Anyát* adott az Egyháznak, hogy az Ő parancsolatai az embereknek az édesanya gondoskodásával és közbenjárásával könnyebbek legyenek. Szűz Mária tisztelete igazi *magyar kötelesség;* Magyarország nem lehet csak «Regnum Christianum», hanem az legyen, ami a régi nagysága idején volt: Regnum Marianum. A májusi szentbeszédek témája: «Az Anyaszentegyház Mária-tiszteletének apologiája» volt. Szónokok: *dr. Kmoskó Mihály* egyetemi tanár, *dr. Ámon Pál* papnöveldei kormányzó, *dr. Bubura László* lelkiigazgató; *Mészáros István* apát, *dr. Hernitz József* káplán, *dr. Marquart Gábor* hittanár, *Szelényi István* káplán *dr. Meszlényi Antal* hitoktató; *Farda Ignác* hitoktató, *Flienert Károly, dr. Mátrai Gyula,* az Örökimádás lelkésze voltak.

Eucharisztikus triduum. A római nemzetközi eucharisztikus kongresszussal egyidőben a magyar eucharisztikus élet centrumában, az Örökimádás templomban szintén voltak eucharisztikus ájtatosságok. Máj. 25-én délután 2 órakor a «Simor Intézet», 3 órakor a «Szent Margit Intézet», 4 órakor a «Ranolder Intézet» növendékei jelentek meg az

Örökimádásban, hogy köszöntsék és imádják örökös trónján a szentségi Jézust. Minden csoport félórai szentségimádást végzett, azután rövid szentbeszédet hallgatott és a bibornok hercegprimás által jóváhagyott felajánlási imát elmondva, búcsuzott el az édes Jézustól. 1/46 órakor dr. Breyer István prelátus, miniszteri tanácsos lépett a szószékre s az Úr Jézusnak a gyermekek iránti szeretetét fejtegette. 3/46 órakor fogadta a papság templom bejáratánál Schioppa Lőrinc pápai követet, aki fényes segédlettel vonult az oltárhoz és meghallgatta a központi eucharisztikus gyermekszövetségek felajánló imáját a legméltóságosabb Oltáriszentséghez s utána ő adta a megnyitó ünnepélyes áldást. A legf. Oltáriszentség mindhárom napra éjjel-nappal kitéve maradt. A buzgó oltáregyleti hölgyek a Reparatrix-szerzetesnőkkel együtt serénykedtek az Eucharistia éjjeli imádásában. Máj. 26-án délután 3 órakor az angolkisasszonyok növendékei; 4 órakor pedig a Notre Dame de Sion zárda növendékei végeztek szentségimádást és felajánlást. Dr. Breyer István szentbeszéde után a családok Jézus Szentséges Szivének ajánlották fel magukat. Az ünnepélyes áldást dr. Csiszárik János c. püspök, követségi tanácsos tartotta. Máj. 27-én dr. Breyer István szentbeszéde után az országot ajánlotta fel Jézus Szentséges Szivének. Mindhárom napon elmondották áldás alatt azt az imát, melyet a kongresszusra Rómában írtak és búcsuval láttak el.[1] A triduum alatt a buzgó hivek nagy tömegei siettek a szentségi Jézus dicsőítésére és engesztelésére. Impozáns volt az ájtatosság befejezése. Máj. 28-án reggel 1/28 órakor a pápai nuncius Őkegyelmessége mondott szentmisét, amelynek keretében félórán át áldoztatta a közös szent áldozáson résztvevőket. A délelőtt folyamán is rengeteg buzgó szent áldozás volt a szentségi Jézus engesztelésére. Délután már 4 órakor sűrű tömeg vette körül az Örökimádást.

A bejárat fölé pompás oltárt emeltek, minden ablakból a zászlócskák lengenek a pápai szinekkel. 1/46 órakor érkezik meg dr. Csernoch János bibornok hercegprimás, akit a papság élén dr. Mészáros János prelátus, érseki helynök, oltáregyleti országos igazgató fogad. A bibornok az oltárhoz vonul. Rövid szentségimádás után a szószékre lép s a római eucharisztikus kongresszus jelentőségét, az Egyházban, az Eucharisztiában rejlő egyesítő erők fenségét fejtegeti. Beszéde után megindul a körmenet. A Legszentebbet a bérmálásban kifáradt főpásztor helyett dr. Mészáros János vikárius viszi. Ott vannak az összes kongregációk zászlóik alatt, az eucharisztikus szövetségesek, az oltáregyesület terjesztőnői lámpásaikkal, a központi szeminárium növendékei karingben, égő gyertyákkal, a fényes asszisztencia között közvetlen a mennyezet előtt a biboros

[1] Teljes szövegét fentebb közöltük.

főpásztor; a baldachin mögött Auguszta főhercegnő legifjabb leánya és Eszterházy Bernadette hercegnők haladnak, utánuk a hívek megszámlálhatatlan sokasága. Utirány: Gyep-, Tűzoltó-, Bokréta-utca, Üllői-út. Minden fordulónál a rendező lelkész intésére megfordul az egész menet és térdenállva fogadja az áldást a legfölségesebb Oltáriszentséggel. Megható volt látni a biborba öltözött hercegprimást, amint minden áldásra ő is letérdelt az utca porába és meghajtott fővel fogadta Annak áldását, akitől minden kegyelem származik. Visszatérve az Örökimádáshoz, a kongreganisták bevonulnak a templomba, a kívül maradt nagyszámú hivekre a templom bejárata fölé emelt magas oltártól ad áldást az érseki helytartó. Amikor a legméltóságosabb Oltáriszentség visszaérkezik a főoltárhoz, a biboros főpásztor arany vecsernyepalástot öltöz s a Te Deumot intonálja. Lelkes hangon folytatja a kórus orgonakiséret nélkül. Tiszta férfihangok. Mintha a katakombák szerpapjai énekelnének. Majd a «Tantum ergo», «Genitori» hangzik föl a kóruson és a Biboros Főpásztor áldást ad a Legszentebbel. A legméltóságosabb Oltáriszentséget visszahelyezik a tabernakulumba és a «Hol szent Péter» pápai himnusszal befejezik azt a feledhetetlen szép ünnepséget, amelynek főcélja a szentségi Jézus dicsősége, imádása, engesztelése volt. Hisszük, hogy az Ő kegyelme segített is eme célunk elérésében. *Dicsőíttessék és áldassék most és mindörökké a legméltóságosabb Oltáriszentség.*

* * *

Úrnapi körmenet az idén az Örökimádásban a most megtartott ünnepi processzió miatt elmarad.

A Mátyás-templomi úrnapi körmeneten sem vesz részt a Központ.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat egész évi előfizetés 60 K, egyes példány 6 K, egy régi teljes évfolyam 20 K, az összes meglévő teljes évfolyamoknak megvételénél, minden egyes évfolyam 15 K. — **Az Oltáregyesület Utmutatója** 18 K, **Vezérkönyve** 12 K, **Felvételi füzete** 60 fill. **Érme** (oxidált) 100 K, **Félszázados Története** 40 K. — **Jézusom Örömöm** folyóirat egész évi előfizetés 25 K, egyes példány 2·50 K, régi teljes évfolyam 20 K, tömeges rendelésnél egy címre: 100 példánytól kezdve példányonként 20 K, 200 példánytól kezdve példányonként 15 K, 300 példánytól kezdve példányonként 15 K. — **Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme** 18 K, **Kis Örökimádás Imakönyv** 40 K, **Fehér Liliom** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 3 K.

Különféléket: **Litánia** (latin szöveggel) 1 K, **Litánia Szent Józsefről** 50 fillér, **Levelezőlapok az Örökimádás templomról** 1·50 K, **Jézus Szivének Kis Breviáriuma** (kötve) 35 K, **Havi magány** (Nádasdy) 50 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Szent Zita élete** 15 K, egyszerűbb kiadásban 10 K, **Kempis Tamás Krisztus Követése** 65 K, **Oltáregyleti alumínium érem szalaggal** 85 K.

Felelős szerkesztő: Dr. **Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXII. ÉVF. 1922 JUL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.
Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az Úr Jézus végrendelete. — *Lovich Ilonka:* Legenda. — *Németh István:* Aratási gondolatok az Oltáriszentségről. — *Anonyma:* Isten. *Aquinói Szent Tamás az Oltáriszentségről:* Orvosságunk — eledelünk. (Fordítás.) *Eöri János.* — *Krónika.* — *Br. Benz Ottóné:* Livietto.

Eucharistische Funken. Aus dem Italienischen übersetzt von *Ottilie Bödiker.* IV. Bändchen. Freiburg im Breisgau. Herder. 140 lap. Ára?

Az eucharisztikus irodalomnak nagyon népszerű terméke a fenti cím alatt megjelent munka. Immár a negyedik kötet jelent meg a sorozatos munkából. Minden egyes kötet az eucharisztikus gondolatoknak nagyon kedvesen illatozó virágcsokrát fűzi egybe. Izzó, lelkes szeretet sugárzik le a mű minden egyes lapjáról a szentségi Jézus iránt. Igazán elmondható róla: a száj a szívbőségéből beszél. A hivő lélek a könyvvel kezében, örömmel fogja tapasztalni, hogy az Eucharistia nem pusztán dogmatikai adat, nem is csupán a templomok féltve őrzött kincse, hanem gazdag forrása és érlelő napja minden egyes hivő legsajátosabb egyéni lelkiéletének.

E könyv legértékesebb vonását abban találjuk, hogy nagyon alkalmas az eucharisztikus érzék kifejlesztésére. A sorok közül elszálló szikrák szítják és táplálják azt a gyakorlati élő hitet, mellyel az emberi élet legváltozatosabb perceiben is öntudatosan és az isteni Üdvözítő szándékai szerint átélhetjük az Eucharistiához való viszonyunkat.

A mű nyelve kedves, bizalmas, csevegő. Könnyű, élvezetes lelki olvasmány. Kelendőségét mutatja, hogy az első kötet pár év alatt már 77 ezer példányban jelent meg. A bensőbb lelki életre törekvőknek főkép az eucharisztikus lelkeknek melegen ajánljuk e munkát. Bárcsak magyar nyelvünkön is olvashatnók. *N. J.*

Liguori Szent Alfonz: Szentséglátogatások a hónap minden napjára. Negyedik kiadás. Budapest, 1922. a Szent-István-Társulat kiadása. Nagy szolgálatot tett a magyar katholikusoknak e mű fordítója. Liguori Szent Alfonz gyönyörű «látogatásai» a szentségi Jézusnál és Boldogságos Szűznél, a kegyelmek Forrásánál és a forrás kincstárosnéjánál. A katholikus hit két legszükségesebb gyakorlata az Eucharistia és a Szent Szűz kultusza, ebben kalauzunk a kitűnően fordított munka. Terjedelme 120 lap; ára díszes amateur kötésben 50 korona. Megrendelhető a Szent-István-Társulatnál.

Dr. Pál Mátyás: **A katholikus missziók.** Kalocsa. A magyarságnak a misszióknak szemben eddig táplált közönyét akarja irtogatni e munka. Megrendítő képet fest arról, milyen sok aratás várja még a munkását. Élénk nyelvezete, illusztrációi nagyban emelik műve értékét. A magyar katholikus társadalomnak különösen figyelmébe ajánljuk e 26 lap terjedelmű értékes tanulmányt. Megrendelhető: *Kalocsán* a «Leányifjúsági Mária-kongregációnál».

Figyelmeztetés! Szeretettel figyelmeztetjük olvasóinkat arra, hogy a lapunkban ismertetett művek közül csak azok kaphatók a kiadóhivatalnál, amelyiknél ezt külön jelezzük. (Célszerű ha megrendeléseinket a Szent-István-Társulat (Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28/a révén bonyolítjuk le.)

Az Úr Jézus végrendelete.

Azt kérdezik sokan: hát ilyen is van? Igen, van. Az Úr Jézus is végrendelkezett. Mikor érezte, hogy közel van halála, Ő is gondoskodott arról, hogy egyházának értékes hagyatékot juttasson. Megteremti a legfölségesebb Oltáriszentséget, s azt kezében tartva, végső akaratát is nyilvánítja e szavakban: «**Vegyétek és egyétek!**» Mindent nekünk adott Önmagában, a legméltóságosabb Oltáriszentségben: istenségét-emberségét, szentséges szivében a kegyelmek teljességét. S e tenger gazdagság birására fölszólít bennünket: *vegyétek* — a tiétek és megmondja azt is, mit tegyünk vele: *egyétek.* A mai önző és vagyonéhes világban, a lelki gazdagság e mérhetetlen kincstáránál valóban bámulva áll meg az ember. Micsoda önzetlenség! Mekkora jóság! Mily végtelen szeretet!

Az Úr Jézus nem jött ünnepeltetni magát. «Ő igazi Megváltó volt, aki körüljárt, jót tevén». Az Eucharistiával sem akar mást. Nem ünnepeltetést keres — bármennyire megilleti is Őt minden tisztelet és imádás —, hanem *Ő adni akar.* Tudja, hogy e siralom völgyében vigasztalásra, erőforrásra van szükség. Az éhes, eltikkadt lelkeknek akar eledele lenni. Rajtuk kiván könyörületes szívvel segíteni: csak «jöjjetek hozzám mindnyájan» — ime asztalt terítettem számotokra a szentmiseáldozat rendelésével, most csak tőletek függ, hogy az én eledelemet vegyétek és egyétek. A legméltóságosabb Oltáriszentség tehát nem elsősorban az adoráció és ünneplés tárgya, az Eucharistia eledel: a legszentebb lakoma mennyei mannája, amelyből «aki eszik, örökké él».

A szentek kinyilatkoztatásaiban úgy szerepel az Úr Jézusnak a szentáldozások utáni vágya, mint a vízözön utáni szivárvány. Szt. Gertrud és Alacoque Szt. Margit beszélnek arról, mennyire óhajtja az édes Jézus, hogy akik csak tehetik, minél gyakrabban, sőt lehetőleg naponta áldozzanak. Csak halálos bűn ne terhelje lelkűket, már akkor szivesen megy szivükbe, hogy a bocsánatos bűnöket is kiirtsa onnét az ő isteni kegyelmével. A léleknek szentáldozás utáni vágya kimondhatatlan öröm a szent-

ségi Jézus számára: «Annyira örülök neki, ha vágyódnak utánam szeretetem e szentségében, hogy valahányszor valaki szivében e szeretetet fölkelti, mindannyiszor gyönyörrel tekintek reá, hogy magamhoz vonjam őt.»* Képzelhetjük, mi lesz a jutalma akkor annak a léleknek, aki nem marad meg a vágyakozásnál, hanem e szent vágyat jól végzett szentáldozással kielégíti! Ó, azt leírni nem lehet! Jézussal megkapunk mindent, mindent, az egész mennyországot. És mi hagyjuk epedni az eucharisztikus Jézust? Mi nem akarjuk az Ő mennyországát? Az Ő végrendeletét, az Ő eucharisztikus Szive vágyát teljesítenünk kell: nekünk gyakran kell járulnunk az Úr asztalához.

Hiszen úgy érezzük, hogy szükségünk van reá. Az élet szédítő iramában egyensúlyunk fönntartója, a bűnöktől való szabadulásunk legbiztosabb eszköze s vétkeink engesztelésének s a kegyelmek nyerésének legeredményesebb módja. «*A léleknek többet használ egyetlen áldozás, mint egész heti bőjt kenyéren és vizen*» — mondja ferreri Szt. Vince.

«Aki olvassa, értse meg» és hajtsa végre az Úr Jézus végrendeletét.

Dr. Mátrai Gyula.

LEGENDA

Az út mentén, ahogy jött Jézus
Lehajtott fejjel, hallgatóan,
Feléje tárta vézna karját,
A gyenge, béna koldusgyermek,
Kit minden reggel megvigasztalt
Gyöngéden omló, lágy szavával.

És szólt a gyermek: Álmom volt, Uram.
Álmodtam mondhatatlan — szomorúan,
Hogy reggel volt — s te hozzám nem jövél!

És monda Jézus: Úgy leszen, leánykám...
Reggel lesz holnap — és én nem jövök.
De csöndesülj! Atyám országa hív.

És megragadván köntöse szegélyét,
Fölsírt a lányka: Ó nem, rabbi, nem!
Jobban szeretsz, mint hogy felejtenél...
Atyádhoz mégy te — mégis itt maradsz!

S felelvén, mondá neki Jézus,
Reátekintve bús szemével,
Mely mint a mennybolt, kék vala:

Bizzál leánykám! Ég s föld elmúlik majd.
De én — ki hű vagy — *nem hagylak el téged.*

— — — — — — — — — — —

És azon este, hogy a nap leszállott,
Szerzé az Úr — *az Oltáriszentséget.*

Lovich Ilonka.

* Alacoque Szt. Margit élete. (Vie et oeuvre LII. p. 262.)

Aratási gondolatok az Oltáriszentségről.

(Elmélkedésre.)

Alig van valami beszédesebb, ami oly velős nyelven szólna az emberhez, mint az aranykalásztengertől ringó buzatábla. Nyelvét azonban ki-ki máskép érti. A puszta kereskedő csak üzletet, jó hasznot lát benne. Az éhező vastagabb szelet kenyeret. A hivő szeme messzebb lát. A mosolygó kalásztenger fölött meglátja a Teremtő mosolygó arcát is. Hát az eucharisztikus lélek mit értsen az aratás szavából? Értse meg:

1. Hogy az aratás az éltető Isten-áldásnak betakarítása. Az aranyos érett kalászözönben a gondviselő Isten szeretete virágzott ki a szántóföldeken. A szellő csókjától hajladozó milliónyi buzakalász azt susogja, zizegi: velünk az Úr, Istenünk, Atyánk. Meghallgatta sokszor elrebegett imádságunkat. Megadta mindennapi kenyerünket. A földből, a göröngyből hozta elő. De mennyi áldás kellett oda, míg az elvetett kicsi mag duzzadó érett kalászt hozott. Ezt beszéli a harmatcsepp, a langyos eső, a keltegető, növelő, érlelő napsugár.

Mindennapi kenyerünk, mindennapi életünk. Nem is kimélte érte az ember sem fáradságát. Szántotta, törte, verejtékével áztatta, imájával öntözte a rögöt, hogy tiszta buzát s ne konkolyt arasson. A buzaföld az áldások mezeje, Isten nagy temploma. A szántóvető a Teremtő Isten munkatársa. Minden munkája Isten-szolgálat. Azért jár a gazda imádságos lélekkel mezején. Imával szánt, imával vet, imával kezdi az első kapavágást.

Mindennapi kenyerünk mindennapi életünk, de nem egészen. Az igazi élethez ez kevés, ha mégannyi van is belőle. Az Evangelium említ egy dúsgazdag szántóvetőt, ki learatott sok gabonát összehordott s így szólt: nem búsulok, van mit ennem, innom a télen, boldogan élek. De az Isten közbeszólt: balga ember, még az éjjel számonkérem lelkedet! Igen, lélek is van. Ennek is kell kenyér, mindennapi kenyér. Azért a hivő szeme a kalásztenger fölött az aranyos napsugárban megakad egy más Kenyéren is, a lelki Kenyéren. Adott ilyet is az Úr: az Eucharistiát Ez is nekünk való, mert lelkiéletünk eledele. Ez is az áldások kenyere. Arról szól, hogy itt a földön járt a nagy magvető, az Úr Jézus. S munkája nyomán megérett az utolsó vacsorán a legdrágább Kenyér, az Oltáriszentség. Ezt csak Ő adhatta. Sokba került neki. Véresverejtékbe, töviskoronába, súlyos nagy keresztbe — halálába. De mindezt odaadta, mert e kenyér nélkül nincs a gyermekeknek eledelük, elsorvad életük.

A lelki kenyér megérett nélkülünk. De érte kell mennünk, meg kell becsülnünk. Ha a testi kenyérért fáradunk s mégis meg kell köszön-

nünk, mert áldás, mert életünk, az Eucharistia még nagyobb áldás, még inkább életünk.

2. Második gondolatunk: az aratás gyümölcse a kenyérevésben lesz erőnk, örömünk, éltünk táplálója. Aratás azért van, hogy jóízű, tápláló kenyér kerüljön az asztalra. Aratáskor már előre érezzük annak a puha kenyérnek illatát, mit édesanyánk süt majd nekünk. Az aratásban az Istenáldás akkor teljes, ha a gabona eledelünk, vérünk, egészségünk lesz. Arról a szép, mosolygó buzaszemről kedves hite van a jó magyar aratóembernek. Azt tartják, hogy a buzaszemen, a csira helyén a boldogságos Szűz képe van. A gondolat mindenesetre nagyon találó. Amint a Szűzanya adta az Úr Jézus szent testét, úgy szolgáltatja a tiszta buza az eucharisztikus Kenyér lisztjét. Az áldott Üdvözítő a hófehér buzakenyér szine alá rejtőzik, hogy magunkhoz vegyük, mint ahogy a kenyeret szoktuk. A kenyér szava ugyanaz, mint Krisztus végrendelete: vegyétek és egyétek. S ez a drága krisztusi Kenyér, az Oltáriszentség, épúgy táplálja lelkünket, mint a jó házikenyér testünket. A jó házikenyér fenntartja testi életünket; erőt, növekedést ad, örömet, munkakedvet szerez. Ezt teszi az eucharisztikus Kenyér is a szentáldozásban. Fenntartja lelki életünket, vagyis megőrzi és megerősíti bennünk a kegyelmet s a velejáró erényeket. A keresztény ember élete főkép a hitében, reményében és szeretetében nyilvánul. Ennek az életnek épúgy van veszedelme, mint a testi életnek. Testi betegségünk a láz. Halál fenyeget bennünket, ha lázunkat nem tudják lecsillapítani. A lelki életben is van láz. A gonosz szenvedélyek, rosszindulatok, az érzékiség tüze, a sok-sok bocsánatos bűn mind-mind láza a léleknek és sorvasztja bennünk a kegyelmi életet, mert lehűti a szeretet hevét, tompítja a lélek fogékonyságát, kedvetlenné, közönyössé, lanyhává tesz. Ez pedig a legbiztosabb út a lelki halálba, a nagy bűnbe. Ezt a lelki lázat mindenáron gyógyítani kell. Leghatósabb orvosszerünk az Úr Jézus szent Teste. Az Eucharistia új lelkivért: kegyelmet ad. Új tüzet, új buzgóságot, új erőt közöl velünk. «Ki eszi az én Testemet, örökké él» — mondja maga az Üdvözítő. A lelki Kenyér nem enged elsorvadni, de csak akkor, ha jóakarattal táplálkozunk vele. Aki a kenyeret az asztalon hagyja s nem nyul utána, az éhen vesz. Épúgy, aki a lelki kenyeret, az Eucharisztiát az oltáron hagyja, az éhségsztrájkba lépett s készüljön a halálra. A keresztény élet nem játék, hanem komoly küzdelem, munka. Ide pedig erő kell s ez a lelki Kenyérből telik. A bőséges testi táplálkozás is kövéredésben, izmosodásban, több munkabirásban nyilvánul, ugyanez a hatása a gyakori jó szentáldozásnak is a lelkiéletben. — Az első századok keresztényei a bor szine alatt is áldoztak s a szent Vér vétele után ajkuk harmatával megkenték homlokukat, szemüket, fülüket s a többi érzékszervüket. Ezzel jelezték, hogy magukat

teljesen Krisztusnak szentelik. Csak Krisztusban akarnak gondolkodni, látni, hallani, szeretni, élni. S ezt az Eucharistia erejétől várták és kapták. Ezt keressük, ezt akarjuk mi is!

3. Harmadik gondolatunk az isteni Megváltónak aratási panasza és intelme: «sok az aratás, de kevés a munkás; kérjétek az aratás Urát, hogy munkásokat küldjön az Ő aratásába». Mindenki tudja, hogy az

aratás mily fontos és sürgős munka. Azzal nem lehet sokat várni. Itt minden késedelem nagy veszteség. Nagy buzatáblákon kevés munkás mellett nagy értékek mennek tönkre. Kihull a drága buzaszem a földre s nem kerül a csűrbe. Az édes Üdvözítő előbb említett szavaiban nem buzaföldjei miatt panaszkodik. Neki ilyenek nincsenek. Hanem vannak másfajták. Az egész földkerekség az Ő buzaföldje, a kalászok pedig a drága, halhatatlan lelkek. Ezeket az emberi lelkeket kell az Ő házába gyűjteni s így az örök életre megmenteni. Ez az Úr Jézusnak, az isteni

Magvetőnek az aratása. Nagy munka ez, mert az egész világ összes embere idetartozik. Fontos munka, sőt a legfontosabb, mert az emberek örök életét jelenti. Sürgős munka, a legsürgősebb, mert itt a legdrágább kincs, az emberi lélek veszhet el örökre. Ha valahová, hát ide kell munkás, mert minden hiány, minden késedelem megbecsülhetlen kincseknek, az emberi lelkeknek örök kárát jelentheti. Ezek a krisztusi aratómunkások a papok, a lelkipásztorok. A lelkek egyetlen Ura, az Úr Jézus fájdalmasan panaszkodott, hogy kevés papja van. Sajnos, ez a panasz még most is igen fájdalmasan hangzik. Nemcsak a sokmilliónyi pogány nélkülözi még mindig lelke üdvének munkását, a papot, hanem édes hazánkban is nagyon kevés a pap. Kevés munkás mellett pedig — siralmas még a gondolata is — sok lélek kárba vesz, örök céljához, Istenéhez el nem jut. «Kérjétek hát az aratás Urát, hogy munkásokat küldjön aratásába!» Ezt a komoly és sürgős kérést főkép az eucharisztikus lelkeknek kell megérteniök és teljesíteniök. Hisz nincs Eucharistia, nincs szentmise, nincs feloldozás, ha nincsen pap. Egy napon, egy órában, egy szeretetben született az Oltáriszentség és a pap. Mikor elhangzott az Eucharistiát teremtő krisztusi szó: «ez az én testem» — nyomban követte az első papszentelés: «ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». Ez a két nagy kegyelem elválaszthatlan egymástól. Azért, aki szereti az Eucharistiát, imádkozzék papi hivatásokért. A folyton hangzó krisztusi panaszból meg kell értenie a sok jólelkű anyának, hogy az Oltáriszentség szeretetéhez az is hozzátartozik, hogy vérének magzatában, gyermekében nevelje, élesztgesse a papi hivatás kegyelmét és kész legyen fiát az oltár szolgálatára áldozatul adni. Az Egyház is a krisztusi kenyéren táplálkozó családokból várja papjait. Legyünk rajta, hogy a drága lelkeknek elegendő munkása — az Eucharistiának sok jó papja, Krisztus aratásának bőséges munkása legyen. *Németh István.*

ISTEN

Te vagy az erdők sűrűjében,
az izzó napsugár hevében
és a csillámló víz tükrében!
A Te meleg lelked ömlik el
a hullámzó kalásztengeren
mindenütt, amerre járok én.

Csodállak, imádlak végtelen,
szeretlek Istenem, mindenem;
s szerelmed, jóságos Atyám,
érzem körülöttem szüntelen.
Ó mért adtad ez égi üdvöt,
Uram, már a földön meg nekem!

Anonyma.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Orvosságunk — eledelünk.

I. Az Úr Jézus szent teste, mint eledel, orvossága beteg, megromlott emberi természetünknek. Innét kell kiindulnia gyógyulásunknak. Mert amint a romlás és a halál a paradicsomi tiltott ételnél kezdődött, a jó és rossz tudásának fájánál: úgy a megigazulásnak, az életnek is az eledelből, az élet fájáról, a Krisztus testéből kell kiindulnia. «*A jó és rossz tudásának fájáról ne egyél; mert amely nap arról eszel, halállal halsz meg*». (Gen. 2, 17.) Viszont: «*Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen elet tibennetek*». (Já. 6, 54.)

Erre az eledelre van szüksége beteg, megromlott természetünknek, hogy gyógyulása teljessé legyen. A gonoszság kigyója u. i. a tiltott gyümölcs által hármas hatásu romboló mérget ojtott az emberbe, mikor «*megcsalta őt*». (Gen. 3, 3.) A lélekben a tudatlanság sötétsége támadt: «*Az ember, midőn tiszteletben volt, megfeledkezett magáról s olyan lett, mint az oktalan állatok*». (48. Zsolt. 21.) «*Sötétség* — azaz tudatlanság — *vala a mélység szinén*» (Gen. 1, 2.) v. i. az emberi szívben az ördög csele folytán. Testében a rossz vágyak betegje lett az ember: «*A test a lélek ellen kíván*». (Gal. 5, 17.) «*Más törvényt látok tagjaimban, ellenkezőt elmém törvényével*». (Róm. 7, 23.) A tagok törvénye a vágyak betegsége, mely a tagokat a bűn végrehajtására ingerli. A sátáni méreg harmadik hatása a halál: «*Az ördög irigysége által jött a halál a földre*». (Bölcs. 2, 24.) Mindezt szent Ágoston így foglalja össze: «Ha ősszüleink nem hallgattak volna az üdvösségéből lebukó angyalra, nem kellene a halál felé rohannunk; de az égből lehullva kigyó alakjában jött az, és kiöntötte saját mérgét, beszélt nekik a saját bőségéből: izleljétek meg és olyanok lesztek, mint az Isten; azok pedig megkívánva azt (t. i. hogy azokká legyenek, amik eddig nem voltak), elveszítették, amit kaptak, t. i. az értelem élességét, az élet szentségét, a halhatatlanság lehetőségét». Mivel tehát ama méregeledel hármas romlást okozott, szükséges volt, hogy a teljes gyógyulásnak orvosa, édes Üdvözítőnk e három betegség ellen adja gyógyító eledelét, azaz saját szent testét, amely a tudatlanság sötétségét elűzi, a bűnös vágyak betegségét gyógyítja s a halál fölött győzedelmeskedik.

Krisztus teste az Isten Igéje, azaz az igaz világosság emberi testben, mint gyertyatartón, világosságul a hivő lélek számára. «*Az Úr az én világosságom és szabadulásom. Kitől féljek? Az Úr az én életem oltalmazója, kitől remegjek?*» (Zsolt. 26, 1.) «*Járuljatok hozzája és megvilágosodtok és orcátok nem szégyenül meg*». (Zsolt. 33, 6.) — Ez a mennyei kenyér mint hűvös harmat, úgy hat a bűnös vágyak tüzében

égő emberre s vérének lángjait lecsillapítja Krisztus teste. «*Mannát hullatott nekik az Úr eledelül és mennyei kenyeret adott nekik*». (Zsolt. 77, 24.) «*Reggel a tábor körül harmat szállott vala... hasonló a földre szállt dérhez*». (Ex. 16, 13, 14.) — Ez a kenyér a halálnak ellenszere és legyőzi azt. «*Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon*». (Já. 6, 49, 50.)

Szükségünk van e kenyérre, hogy gyógyulásunk, egészségünk állandósítva legyen. Sokan ugyan időnkint megbánják bűneiket s úgy ahogy meg is gyógyulnak, de a kisértés órájában ismét elbuknak saját romlásukra. «*Megbüzhődtek s megrothadtak sebeim balgatagságom miatt*». (Zsolt. 37, 6.) A lelki egészség, a jó élet romlatlanságának megőrzésére van ereje e kenyérnek. «*Az én szerelmesem mirrhacsokor nekem*». (Én. 1, 12.) Miként a mirrha megőrzi a testet a rothadástól, aképen az Úr teste a szivet, ha méltón fogadják.

II. Egy másik okát annak, hogy az isteni bölcseség miért adta az Úr testét az embernek eledelül, az emberi természetnek azon tulajdonságában találjuk meg, hogy testből és lélekből álló értelmes teremtmény. Az értelmes teremtményt háromféle szempontból tekinthetjük s eszerint háromféle a tápláléka is. Lehet az értelmes teremtmény egészen anyagtalan, tisztára szellemi, mint például az angyali természet. Ez olyan táplálékot kíván, ami őt éltesse és létében fönntartja, v. i. az Istennek örök Igéjét, amely magában véve anyagtalan, minthogy nem más, mint Istennek örök bölcsesége. «*Én láthatatlan étellel és itallal élek*» — mondja magáról Rafael angyal (Tób. 12, 19.) «*Élet fája ez azoknak, kik megragadják azt*» (Péld. 3, 18), vagyis az Isten bölcseségét. «*A bölcseség kútfeje az Isten igéje a magasságban*» (Sir. fia 1, 5.) az angyalok számára. Lehet azután az értelmes teremtmény testben, a testtel összekötve, de attól teljesen különbözve, mint lélek a testtel, mint értékes a silánynyal s e kapcsolat a két résznek megfelelőleg kétféle táplálékra szorul, amelyek egymástól teljesen különböznek: a szellem a szellemire, miként az angyalok, a test anyagira, miként az állatok. A szellemi táplálékra vonatkoznak az Irásnak ezen szavai: «*Az angyalok kenyerét ette az ember: eledelt küldött nekik bőséggel*». (Zsolt. 77, 25.) «*Atyáink mindnyájan ugyanazon lelki eledelt ették és mindnyájan ugyanazon lelki italt itták... a lelki sziklából; e kőszikla pedig Krisztus vala*» (I. Kor. 10, 34.) «*Ha valaki tökéletes leend is az emberek fiai közül, ha távol lesz tőle bölcseséged, semmire sem becsültetik*». (Bölcs. 9, 6.), mert aki a szellemi eledelt, azaz Isten bölcseségét nélkülözi, megszünik lelki életet élni. Az anyagi táplálékra vonatkoztathatók ezen szavak: «*Egy szegénynek volt egy kis juhocskája, mely kenyeréből evett*». (II. kir. 12, 3.) «*Az emberi élet*

főszükségletei: a víz, tűz és vas, a só, tej és buzakenyér, a méz, szőlőgerezd, olaj és ruházat. Mindezek a szentek javára, az istentelenek és bűnösök ártalmára válnak». (Sir. 39, 31, 32.) Mindkettőt egybefoglalja az Üdvözítő, mikor ezt mondja: «*Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely az Isten szájából származik*». (Mát. 4, 4.) Szent Ágoston szerint: «Miként a lélek a test élete, de nem éltetheti azt anyagi táplálék nélkül — úgy az Isten a lélek élete, de nem éltetheti azt lelki táplálék, azaz Isten igéje nélkül. Az emberi természet mindkét, egymástól különböző részének megvolt a maga különböző eledele, amikkel más és más módon, egymásra való vonatkozás nélkül táplálkoztak és sem a test eledele nem felelt meg a léleknek, sem a léleké a testnek». — A harmadik szempontból nézve az értelmes teremtmény: ha ama két tényező vagy alkotórész, t. i. a test és lélek minden egyes emberi személyben a legbensőségesebb közösségben és csodálatos szeretetben egyesültek, akkor — mindkettőnek örök üdvözülésére — az egész embernek egy eledelre van szüksége, mely mindakét természetnek megfelel, mely lelki s egyszersmind testi táplálék is. Ez pedig a testté lett Ige. Ezt veszi magához az ember az Oltáriszentségben; ennek az erejével jut el a lélek a jelen nyomoruságból az örök élet boldogságába, ennek az ereje járja át a testet e rövid földi életben úgy, hogy föltámadása egykor dicsőséges legyen. Erről az eledelről mondja az Úr Jézus: «*Az én testem* — v. i. az Isten teste, az Isten Igéjével egyesült emberi test — *valóban étel*» (Já. 6, 56.) az egész ember számára, léleknek és testnek. «*Egy a fölséges mindenható Teremtője mindeneknek; ő teremtette a bölcseséget a Szentlélek által és kiöntötte azt minden művére... az ő adománya szerint és adta azt az ő szeretetük szerint*». (Sir. 1, 9, 10.) A Szentlélek által teremtette a bölcseséget, v. i. erejével; emberi testet vett magára a Szűztől és bölcseségével egyesítette s adománya szerint, v. i. bőkezűsége szerint adja azt azoknak, akik szeretik őt, v. i. a hiveknek, hogy üdvösségére legyen nekik, testüknek-lelkünknek. A test és lélek eme lakomájáról írja Izaiás: «*Az üszö és a medve együtt legelnek*». (11, 7.) Az üszö jelenti a testet, amelyet folytonos önmegtagadással mintegy megölni kell Istennek áldozatul. A medve jelenti a lelket, amelynek félelmetes úrnak kell lennie az állati indulatok és szokások fölött, miként a medve félelmetes az állatokkal szemben. Együtt táplálkoznak ezek, a test és lélek, az igazi eledellel, Krisztus testével, hogy az mindkettőjüknek használjon: «*Aki eszi az én testemet... én bennem lakik és én őbenne*» annak «*örök élete vagyon*»: «*föltámasztom őt az utolsó napon*». (Já. 6, 55.)

Dunaszentmiklós. Ford. *Eőri János.*

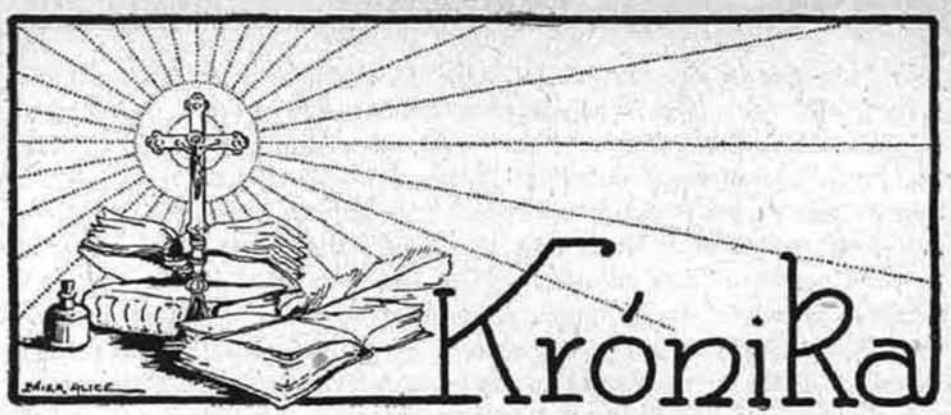

A római eucharisztikus világkongresszus. Amikor az «Örökimádás» júniusi számát nyomtatták, még nem voltak értesüléseink a római oltáriszentségi nemzetközi nagygyűlés lefolyásáról. Most is nélkülözzük még a «Bolletino» ama számát, mely a kongresszus lefolyását ismerteti, de a La Croix francia katholikus újságból, amelynek állandó tudósítója van a Vatikánban, elég világos képet alkothatunk a nagygyűlés fenséges lefolyásáról.

A kongresszus az egész világ katholikusainak nyilvános hitvallása és hódolata volt a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Úgyszólván minden nemzetnek volt képviselője az ünnepségen. Legnagyobb számban az olaszok után a spanyolok és franciák voltak (körülbelül 2000). Az örökváros legalább 30.000 idegent látott a napokban, akik a kongresszusra zarándokoltak Rómába. — *A megnyitás* impozáns, a résztvevőkre feledhetetlen volt. A Vatikán Belvedere udvarában történt. A gyönyörűen díszített udvar olyan volt mint egy óriási virágkosár. A bejárathoz közel állott a hatalmas bíborvelummal fődött pápai trón. Halotti csendesség lőn, amikor megszólalt a kürt, amely a pápa érkezését jelzé. De pár pillanat mulva annál elemibb erővel tört ki a lelkesedés, amint megpillantották a Szentatyát, a nemes testőrség festői kiséretében. Amint a pápa trónján helyet foglal, a 600 teológusból álló kórus Br. Kanzler vezetése alatt a Salvatori által szerzett alkalmi himnuszt énekli. Alapgondolata: Égi kenyér, te egyedül adod a halhatatlan életet a világnak! A himnusz után a pápai trón elé áll a fiatalosan friss 86 éves Vanutelli bíbornok, aki már hatszor elnökölt az eucharisztikus világkongresszuson a szentszék megbizottjaként. Üdvözlő beszédében azt a meggyőződését fejezi ki, hogy ez a kongresszus uj sorozatát nyitja meg az eucharisztikus nagygyűléseknek, amelyeknek célja nyilvános és szociális tiszteletet adni az Úr Jézusnak. A modern hitetlenség legjobb orvossága, bűneinek legalkalmasabb reparációja az ilyen kongresszus. Az igazi békéhez visz közelebb, mert az egység és lelki béke forrása és szimboluma az Eucharistia. A Szentatya áldását kéri a kongresszusra. A pápa atyai

mosollyal ajkán fölemelkedik. Artikulált, hatalmas hangon beszélni kezd: «Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus». «Mindörökké!» felel a százezernyi tömeg. «Hol legyen dicsérve és áldva szüntelen» folytatja a pápa: «Legyen dicsérve és hálás szívvel áldva Jézus Szentséges Szíve», a legméltóságosabb Oltáriszentségben». Vanutelli szavaira reflektálva annak a reményének ad kifejezést, hogy az eucharisztikus kongresszusok újrakezdésével elkezdődik a világ pacifikálása, amely a szociális újraépítés első alapföltétele. Az Úr Jézust kell visszaadni a társadalomnak s a társadalmat az Úr Jézusnak. A világ minden részéből Rómába sereglett hívek imája szent erőszak az Úr Jézussal szemben. Mintegy kényszerítjük, hogy a tabernakulumból kilépve uralkodjék közöttünk az Ő békéjével. Szűz Mári hónapjában vagyunk. A Szent Szűz is kisérni fogja az Ő szent Fiát amikor Róma utcáin áthalad és viszontlátja ama helyeket, ahol annyi hű vértanu vére folyt Ő érette. — A pápa egyszerűen, de méltósággal beszélt. Szavait háromszor szakította félbe a tomboló lelkesedés. A beszéd után a küldöttségek hódoló bemutatkozása következett. A Szentatya miután többször is nyilvánította affölötti örömét, hogy atyai házában láthatja kedves gyermekeit, kedvesen integetve visszavonult lakosztályába.

Áldozócsütörtök délelőttjét egészen kitöltötte a pápai mise. A pápa vagy 400 fehérpalástos és mitrás püspök kettős sora után a hordozható trónon érkezik a Szent Péter-templomba, 1000 tagu klerikusokból álló énekkar énekel a pápai szentmisén. Gyönyörűség volt az 1000 tiszta férfihang harmonikus éneke. Délután zarándoklat volt a katakombákba. Ott volt az első nyilvános ülés, amelyen Heylen namuri biboros-érsek mondott nagy beszédet a krisztusi békéről szólva, amelyet a katakombákból távozó lelkek mindig magukkal vittek s amelynek forrása számukra is az angyali kenyér volt.

Pénteken délután a «12 Apostol»-ban volt a nyilvános gyűlés. Heylen biboros megnyitó-szavai után *Kepler* püspök az «Eucharistia erőteljes befolyása a családi békére» c. témáról; *M. Carton de Wiart*, a belga tanács régi elnöke a felekezeti békéről; M-e *José Galiban* spanyol ügyvéd a nemzetközi békéről mondottak beszédet. Este 10 órakor kezdődött a szentségimádás a Szent Péterben a férfiak, a S. Maria Maggioreban a nők számára. Ezen éjjel a Szent Péter kupoláján tűzkereszt állott mindenfelé szétküldve sugarait és hivogatva a Legszentebb imádására az embereket. A Szent Péter-templomban ezen éjjeli imádáson kb. 5000 férfi vett részt. 11 órakor tették ki a legméltóságosabb Oltáriszentséget; kevéssel utóbb megérkezik kisebb kisérettel a pápa; leinti az üdvözléseket s a legfölségesebb Oltáriszentség elé borul. Majd meghallgatja Bartolomasi trieszti püspök beszédjét és újra folytatja a szentségimádást.

A szentmisét 12 óra 20 perckor kezdi el. A szentmise alatt egy óra hosszat áldoztatott, vele együtt sok püspök osztotta az angyali Kenyeret az áhitatos férfiaknak.

Szombaton délelőtt a Szent Ágoston-templomban a keresztény anyák, a Szent Ágnes-templomban pedig a Mária-lányok végeztek közös szentáldozást. Egyéb egyesületeknek szintén volt közös szentlakomája a különböző templomokban. 10 órakor a S. M. Maggioreban Vanutelli biboros celebrálta az ünnepi szentmisét. Délután 4 órakor újra nyilvános teljes ülés volt; este pedig Róma kivilágítása. A nyilvános ülésen M. Gennari di Simone nápolyi ügyvéd a hivő lélek békéjéről; Mgr. Grosch, angol, a pápai hatalomnak a békéhez való viszonyáról és Mgr. Chollet cambrai-i érsek a békességes Ostyáról beszélt.

Vasárnap délelőttjének megható eseménye volt a colosseumi szentmise. Az aréna közepén — ahol annyi mártir vére folyt — állott az oltár karmazsin-sátor alatt. A szentmisét Mgr. Bartolomasi trieszti püspök mondotta. Az áldozók lehettek 20—25 ezren. Délután volt a kongresszus legfényesebb ünnepsége, a grandiózus szentségi körmenet. A menetet cserkészfiúk nyitották meg; azután következtek a különféle ifjúsági egyesületek, szemináriumok, szerzetesrendek, prelátusok, káptalanok, kb. 400 püspök és 22 bibornok. A körmenetet különösen festőivé tette a kongresszisták nemzeti viselete. Még hinduk, abesszíniaiak és kínaiak is voltak. Az indulásra a jelet két repülőgép és több póstagalamb adta meg. Igazi diadalmenet volt a szentségi Jézus processziója. A mennyezetet római patricius családok sarjai vitték utánuk libériás inasaik égő fáklyákkal a kezükben. A baldachin előtt öt fehérruhás leányka (az öt világrész megszemélyesítője) hintett virágot s előtte 25 fiucska (az eddigi 25 eucharisztikus kongresszus megszemélyesítője haladt.) A legméltóságosabb Oltáriszentséget a bibornokok fölváltva vitték. Áldást a S. Maria Maggiorenál és a Colosseumnál adtak. A körmenet 4 órakor indult el és 9 órára ért vissza a Lateránba. Az öreg rómaiak azt mondták, hogy ilyen körmenetet Róma még nem látott. Mint a namuri biboros érsek megnyitójában óhajtotta, a kongresszus valóban méltó volt Istenhez, Pápához, Rómához.

Az «Örökimádás» és «Jézusom Örömöm» érdekében rendezendő propaganda előadásra vagy mesedélutánra szivesen vállalkozik Kolosi Kukaczkay Aloyzia munkatársunk. Akár falura, akár városba szivesen elmegy, ha bárki ebbeli óhaját a Központi Oltáregylet Irodájával (Budapest, IX., Üllői-út 77.) közli.

Lapunk e példánya július—augusztusi összevont szám!

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottőné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

A katekizmust minden gépiesség nélkül, meleg meggyőződés hangján mondta fel.

— Mondd csak, Livio, az ostya minden részecskéjében jelen van-e hát Jézus?

— Igen.

— A legkisebb részecskében is?

— Igen, igen: mindegyik az egész Jézus.

— Hát abban az ostyában, mely most a sekrestyében fekszik, szintén jelen van-e?

— Nem, mert az nincs még átváltoztatva.

Ha holmi gyermekcsinyeket emlegettem, komoly kifejezése azt látszott mondani:

— Sajnos, sajnos! nagyon is jól ösmerem az ilyeneket!

Első áldozása napján elmondta nekem Jézusnak tett igéretét, hogy soha többé nem lesz akaratos. «Soha, soha többé!» — S elszántan tette hozzá: «Ezentúl inkább meghalok, semhogy bűnt kövessek el!»

II. Az első szentáldozás.

Végre elérkezett a nagy nap: 1916 július 31-ike. Livio jóval a kitűzött óra előtt készen volt. Hét órakor mindnyájan összegyültünk, hogy a templomba kisérjük,

Egyszerű fehér vászonruhában volt; haja aranyfürtökben hullt vállára; szemében angyali ártatlanság, mennyei boldogság csillogott. Egyik kezében liliomszál, másikban imakönyv, karján rózsafűzér. Izgatottan várt már reánk.

Félrevontam:

— Ide hallgass, Livio! Ez élted legszebb napja: Jézus szivedbe száll és te az Ő szivén nyugszol. Ezen boldog órában bármit kérhetsz tőle, meghallgat. Tudom, hogy már felkészültél több kegyelem-kéréssel, de mielőtt házunkat elhagynók, kérj Tőle valami *különös* nagy kegyelmet... jól gondold meg, mi legyen az...

— Igazán nem tudom, anyukám, mit kérjek a jó Jézustól. Segíts te, kérlek!

— Azt nem tehetem, Szivem. Térdelj le, csukd be szemedet, gondolkozzál egy percig s Jézus bizonyára megsúgja neked, mit kívánj Tőle!

Livio engedelmeskedett, letérdelt fogadószobánk nagy Jézus Szive képe elé s kezeit összekulcsolva, szemeit erős akarattal lecsukva, gondolkozott.

Hirtelen felugrott, szemeiben ragyogó fény csillogott.

— Megértettem, mamám, az édes Jézus sugallatát s arra kértem, hogy inkább meghaljak, semhogy egyetlen bűnt is elkövessek. De tudod, nemcsak súlyos bűnt ám, hanem a legkisebb bocsánatos bűnt sem... ilyen ici-picikét sem...

S két ujjacskáját összeszorította, mintha homokszem volna köztük.

Livio, az isteni sugallatot követve, eképen életét ajánlotta fel az Úrnak. Fájdalommal vegyes öröm szállta meg szivemet: éreztem, hogy az isteni szeretet csodás hálója foglyul ejtette fiamat.

A Szent Szív-szerzetesnők kápolnája virágdíszben, gyertyafényben pompázott. Az oltár előtt Livietto számára kis fehér imazsámoly állt, mellette liliommal díszített viaszgyertya.

Livio fehér ruhában, könnyű léptekkel közeledett az oltárhoz.

Mindnyájan követtük az áldoztató korláthoz, — hálaadásunk forró szívből fakadt.

Livio hálaadása befejeztével következő imát olvasta fenhangon:

«Jézusom, segíts, hogy soha többé meg ne bántsalak, egész életem csak a Te vigasztalásodra szolgáljon. Ugyanezen kegyelmet kérem tőled papám, mamám s testvéreim számára. Kegyelmedbe ajánlom Paoli atyát, Mária nénit, B. Máriát, a bácsikat és néniket, unokatestvéreimet, tanítóimat, F. anyát[1] s mindazokat, kik magukat imámba ajánlották. Kegyelmedbe ajánlom továbbá a szent Atyát, anyaszentegyházunkat, minden papot és minden apácát. Kérlek, vess véget e szörnyű háborúnak. Könyörülj a szegény katonákon, a sebesülteken és foglyokon, a haldoklókon és halottakon és ellenségeinken is. Különösen esedezem Vitoért[2] és Miklósért. Kegyelmezz a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek, különösen nagyszüleimnek, Livia néninek, Károly bácsinak és B. Ferencnek... Könyörülj a bűnösökön, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek... Áldj meg és védj meg a gonosztól. Amen.»...

(Folyt. köv.)

[1] Az őt oktató apáca.

[2] Tengerésztiszt unokabátyja, ki a «Regina Margherita» csatahajón lelte halálát, egy tengeralatti támadás alkalmából.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXII. ÉVF. 1922 SZEPTEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

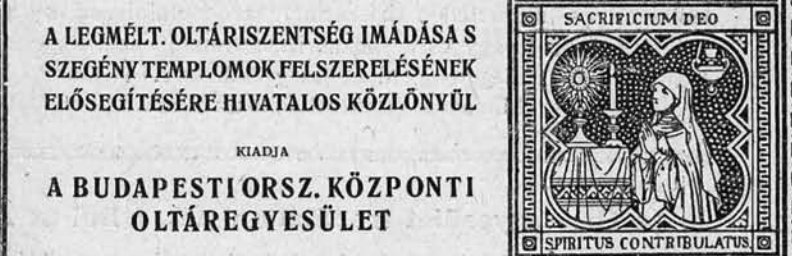

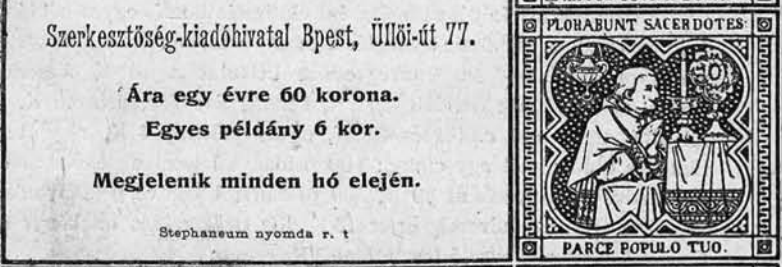

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Imádkozzunk! — *Aloyzia:* Gondolatszikrák. — *Bn.:* Eucharisztikus bepillantás IV. Károly király lelkületébe. — *Dr. Neszmélyi:* Szerezzünk kincseket. — *Br. Benz Ottóné:* Livietto.

Várkonyi Fidél dr. S. O. Cist.: *Szent Bernát élete.* Budapest, 1922. Második kiadás. Új kiadásban jelent meg Szent Bernát élete. Dr. Várkonyi az aszketikus irodalom elönyösen ismert művelője gondoskodott arról, hogy Szent Bernát élete a magyar olvasóközönség számára újra hozzáférhető legyen. Kedves kiállítású, képekben gazdag 105 lapos könyvecskében előttünk áll a nagy szent; élete sokoldalu folytonos tevékenységben eltöltött élet, amelyben bőven jutott hely az Istenhez emelkedésre, az Istenben való misztikus elmélyedésre is. Életéből azt tanuljuk, hogy az az igazán szerencsés ember, aki jobban bizik az imádságban, mint saját erejében. Szent Bernát ilyen férfi volt. Különösen az eucharisztikus szövetségeseknek ajánljuk olvasmányul. Megrendeléscím: dr. Várkonyi Fidél S. O. Cist. lelkiigazgató, Budapest, VIII., Horánszky-utca 6. szám, Bernardinum. (Ára 30 K?).

Jámbor László S. J.: *Levelek hugomhoz.* Budapest, 1922. Két kötet. Az első 159 lapon 32, a második pedig 174 lapon 37 levélben «gondolatokat és jótanácsokat» tartalmaz katholikus leányok számára. P. Jámbor gazdag élettapasztalata — amelyet a missiókban szerzett — és minden aprólékosságra kiterjedő figyelme, a levél közvetlen formájában, kitünő élénk előadásban mindvégig kellemes és mérhetetlen haszonnal járó lelkiolvasmány a katholikus leányok számára. Jobbat vagy csak hozzá hasonlíthatót sem ismerünk a magyar irodalomban. Igen melegen ajánljuk megrendelésre. Nemcsak leányok tanulhatnak belőle, de a szülőknek is értékes kalauzuk a nevelésben. *Dr. M.*

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat egész évi előfizetés 60 K, egyes példány 6 K, egy régi teljes évfolyam 20 K, az összes meglévő teljes évfolyamoknak megvételénél, minden egyes évfolyam 15 K. — **Az Oltáregyesület Utmutatója** 18 K, **Vezérkönyve** 12 K, **Felvételi füzete** 60 fill. **Érme** (oxidált) 100 K, **Félszázados Története** 40 K. — **Jézusom Örömöm** folyóirat egész évi előfizetés 40 K, egyes példány 4 K, régi teljes évfolyam 20 K, tömeges rendelésnél egy címre: 100 példánytól kezdve példányonként 35 K, 200 példánytól kezdve példányonként 30 K, 300 példánytól kezdve példányonként 25 K. — **Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme** 18 K, **Kis Örökimádás Imakönyv** 40 K, **Fehér Liliom** 1 K, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 3 K.

Különfélék: **Litánia** (latin szöveggel) 1 K, **Litánia Szent Józsefről** 50 fillér, **Levelezőlapok az Örökimádás templomról** 1·50 K, **Jézus Szivének Kis Breviáriuma** (kötve) 35 K, **Havi magány** (Nádasdy) 50 K, **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Szent Zita élete** 15 K, egyszerűbb kiadásban 10 K, **Kempis Tamás Krisztus Követése** 65 K, **Oltáregyleti aluminium érem szalaggal** 85 K.

IMÁDKOZZUNK!

NEM boldogul a világ! Lárma, elégedetlenség, nyugtalanság mindenfelé! — A föld igazi siralomvölgye, ahol a keserűség könnyei patakzanak, a gyülölet és harag villámai cikáznak. Csak azoknak lelkében van béke, kik szót fogadnak az isteni Mesternek, aki a Szentostya fehér leple alól most is arra int, hogy «szükséges mindenkor imádkozni, az imával fel nem hagyni!»[1]

Az emberek nagy többsége nem hallja ezt a megváltó szózatot. Egy másik nagy csoport pedig hallja ugyan, de nem figyel reá; inkább az után a hang után indul, amelyik itt a földön követeli számára a mennyországot. Kicsiny azoknak száma, akik az Úr Jézus óhajtotta imádságos életet élik; akiknek minden munkája, szenvedése, öröme, bánata, egész élete imádság[2] s amellett a szorosabb értelemben vett (szóbeli vagy elmélkedő) imában is sokszor emelkedik föl lelkük az Úr Istenhez.

Az Oltáregyesület és egyéb eucharisztikus társulatok tagjainak ama kevesek közé kell tartozniok, akiknek *kenyere az imádság,* mert nélküle élni nem tudnak és *imádsága a Kenyér,* melyet a templom és saját szivük oltárán naponta áldoznak a Mindenhatónak. Legalább nekünk kell az imádság embereinek lennünk. A mi Üdvözítőnk példáját elsősorban nekünk kell követnünk: imádkozott Ő egész életével: «Nem keresem az én akaratomat, hanem annak akaratját, aki engem küldött.»[3] Szóbeli imádság is sokszor szállt ajkáról az égbe: úgyszólván minden

[1] V. ö. Lk. 18, 1.
[2] A jó szándék naponkinti felkeltése által.
[3] Ján 5, 30.

csodatette előtt imádkozott s tanítványai kérésére nekünk maga készítette imát hagyott, a Miatyánkban. Elmélkedő imádságra is nem egyszer vonult vissza a hegyek közé az éjszaka csendjében. Jézus főpapi imája, az Olajfák hegyén mondott ima, imádság szeretetének beszédes emlékei. Az általa alapított Anyaszentegyház is ebben a szellemben nevel bennünket: imádságra harangoztat; a templomban sokszor szólít imára: könyörögjünk (oremus), imádkozzatok testvérek (orate fratres); imádsággal fogad születésünkkor, imádkozik érettünk életünk folyamán és imával kisér el az utolsó útra, temetésünkkor; naponta mutattatja be azt az áldozatot, amely Isten előtt a legkedvesebb engesztelés és naponta nyujtja nekünk az áldozat gyümölcseként a fehér Kenyeret, hogy a szentáldozás boldog egyesülésében szivünk trónján *imádhassuk* Megváltónkat.

Imádkozzunk Testvérek! Boruljunk le Isten szent fölsége előtt: Uram légy irgalmas nekem szegény bűnösnek! Imádjuk a legméltóságosabb Oltáriszentségben köztünk lakó Jézust, az adoráció és szentáldozás imádásával. Valaki azt mondotta: a szóbeli ima jó, az áldozat jobb, a szentáldozás a legjobb imádság. Válasszunk — s aztán imádkozzunk! *Dr. Mátrai Gyula.*

Gondolatszikrák.

(Elmélkedésre.)

Az élet ne legyen más, mint egy jól végzett buzgó ima, melyre Isten mondja az «Amen»-t.

A szeretet szenvedés nélkül értéktelen, a szenvedés szeretet nélkül elviselhetetlen.

Az önfegyelmezett lélekben lakik a jó Isten.

A szenvedés a mennyország kulcsa.

A kereszt tövében a bánat könnyeiből nyílnak az isteni szeretet legszebb rózsái.

Az igazi boldogság mások boldogításában áll.

Kinek milyen a lelkülete, olyan lesz mások felett kimondott itélete.

Nincs helyes önismerés a magány szeretete nélkül.

Az igazi életszentség a megaláztatásokban tünik ki.

Az igazi szeretet nem érzelmekben rejlik, hanem a hűségben, mely a szeretet próbája.

A szeretet nem elégszik meg csak az imádással, csak egy a kielégítő, az egyesülés, mely után vágyódnunk kell.

Ki nem érzi Krisztus mennyországát már e földön szivében, az a másvilágon nem várhatja.

Krisztus — a mennyország — ha őt birom, nem lehet más vágyam.

A szentáldozás a lélek orvossága, a szentséglátogatás a lélek nyaralása.

Az elhagyatott lélek megkeresi az elhagyatott Krisztust és találkozásuk édes boldogság lesz.

Aloyzia.

Eucharisztikus bepillantás IV. Károly király lelkületébe.

Tudvalévő dolog, hogy IV. Károly királyunkat a bécsi skót bencések nevelték, — épen úgy, mint Zita királyasszonyunk is a benedictinák Wicht-szigeti kolostorában nevelődött, ahol jelenleg három nővére bencés apáca. (Büszkék is reájuk az olaszok. «Le madre benedettine dalla casa di Parma».) Úgy a király, valamint a királyasszony a bencés szellemű mélyebb lelkiéletet élték, melynek gyönyörű kivirágzása volt az egységes és összecsendülő imádó szeretetük az Eucharisztia iránt. — A bécsi burgkápolna, — a tiroli falusi kis templomok épen úgy, mint a római San Paulo fölséges bazilikája, avagy a Sant' Anselmo klasszikus szépségű temploma sokat beszélhetnének a királyi pár adorációiról. — Azután Prangins, Szombathely és Tihany!

Perényi Otmár tihanyi bencés a történelmi krónikás tollával ezeket írja:

«Ő felségeik tihanyi tartózkodásuk alatt (1921. okt. 26-tól október 31-ig) mindennap reggel 8 órakor szentmisén vettek részt s minden alkalommal megáldoztak. — Október 31-én este 6 órakor a tihanyi bencés plébános meggyóntatta őket s rájuk adta — fölszólításukra — az uti áldást a római rituale szerint ugyanaznap estéjén 1/28 órakor. Ő felségeik ezen vallási gyakorlataikat a legmélyebb áhitattal végezték.»

Mikor pedig a király Szombathelyen járt, egyfolytában 2 órahosszat adorált az imádandó Oltáriszentség előtt. — Milyen sok mondanivalója lehetett a királyok királyának. Hogyan ajánlotta föl életét családja és népei boldogságáért. — Habsburg volt, tehát csak ősei nyomdokaiban járt, mint a római Anyaszentegyháznak koronás hű fia, — a *rex apostolicus.*

Bn.

Szerezzünk kincseket.

Izrael népe a Messiásban földi szabadítót várt, aki visszaállítja Zsidóországot s a legnagyobb földi jólétet biztosítja a választott nép számára. Az Úr Jézus sokszor szembeszállott e fölfogással: «Az én országom nem e világból való»; s a nyolc boldogságban is olyanokat nevez boldogoknak, amilyennek lenni a zsidók egyáltalában nem akartak. Az anyagiasság, a földi előnyök, kényelem, jólét, gazdagság szomjas keresése mindig távol állottak az isteni Mester szellemétől; annál inkább hangoztatta, hogy «keressétek az Isten országát»; szerezzetek magatoknak kincseket, amelyeket a rozsda és moly meg nem emészt, sem a tolvajok el nem lophatnak, amelyek tehát az örök élet számára szólnak.

E fogalom alá tartozik minden érdemszerző jócselekedet. Az anyaszentegyház folyton ösztönzi ilyen kincsek gyűjtésére a híveket. Egyes jócselekedeteket, ájtatosságokat, imákat, szertartásokat pedig külön *búcsukkal* látott el, hogy megkönnyítse a lelki kincsek szerzését és a nagyobbfokú erkölcsi bizonyosság tudata is ösztönözze gyermekeit a lelki kincsek gyűjtésére. S erősebben ösztönöz a jóra, pl. ha tudom, hogy ez vagy az a fohász 300 napi búcsuval van összekötve, holott a saját szavaimból alkotott imáról nem tudom, mennyi érdemet szerzek általa.

Mi a búcsu? Nem bűneink megbocsájtása, hanem *bűneink* **büntetésének** *a szent gyónáson kívüli elengedése.* Mindnyájan szegény bűnösök vagyunk. A bűn elkövetésekor magunkat eladósítjuk; s ezt az adósságot (a jóvátételt) a szent gyónás sem törli el, ezt a tisztítótűz szenvedéseivel kell lerobotolnunk. Már most, amikor búcsut nyerünk, ezen szenvedéseinket rövidítjük meg, sőt ha teljes búcsut nyerünk, az egész jóvátételt teljesítettük.

Az anyaszentegyháznak van *érdemkincstára: Krisztus,* a Boldogságos Szűz és a szentek érdemeivel megtöltve. Amikor az egyház búcsut engedélyez ezen érdemkincstárból juttat egyes gyermekeinek. Ezen eljárása jogos, mert az egyház egy test, melynek feje Krisztus, tehát tagjait a közös jóban részesítheti.

Azt hisszük hasznára lesz az «Örökimádás» olvasóinak, ha ideiktatjuk a lelki kincsszerzés egynéhány eszközét, megjelölve az általuk nyerhető búcsukat:*

1. A Szentháromság tisztelete. Keresztvetés: «*Az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében Amen*». 50 napi búcsu ahányszor csak keresztet vetünk e szavakat mondva. 100 napi búcsu, ha a keresztvetés szenteltvízzel történik. E búcsuk a tisztítótűzben szenvedő lelkekért fölajánlhatók.

* Az alábbi adatokat Jos. Hilgers S. J.: Manuel des indulgences cimű munkájából vettük.

2. «*Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek, miképen kezdetben vala, most és mindörökké Amen*». 100 napi búcsu napjában háromszor, ha azzal a szándékkal imádkozzuk, hogy ezáltal a Szentháromságnak a Boldogságos Szűz kiváltságaiért, különösen mennybevitetéseért hálát adjunk. *Teljes* búcsu azok számára, kik naponta háromszor végzik ezt egész hónapon át. (Természetes, hogy a szentáldozást és az előírt öt Miatyánknyi imát a *templomban* a pápa szándékára elvégzik, ami a teljes búcsu elnyeréséhez mindig szükséges.)

3. *Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene. Telve az ég és föld dicsőségeddel. Dicsőség az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek Amen*». 100 napi búcsu napjában egyszer. 100 napi búcsu háromszor, minden vasárnap és a Szentháromság ünnepén és annak nyolcada, utána hét napon át minden napon. Teljes búcsu havonta egyszer azoknak kik naponta imádkozzák.

4. Aki három, vagy kilencnapi ájtatosságot (tetszésszerinti imákkal) végez a Szentháromság tiszteletére, naponta hét évi és hét negyvennapi búcsut nyer mindegyik napon. Befejezés napján pedig teljes búcsut.

(Folytatás következik.)

◇◇◇

«Édes Jézuskám! Azért irok ma neked, mert nagyon szeretném, ha megengednéd, hogy a tábori lelkészek elmehessenek a hadihajókra s ott minden vasárnap szentmisét mondhassanak a szegény tengerészeknek s meggyóntathassák őket. Minden este elmondom a békéért való imát; kérlek: szüntesd meg ezt a csunya háborút! Segíts Józsefnek vizsgáján! Ne küldj reánk földrengést, mert akkor meghalunk! Ne engedj Nina néni házára Zeppelin-bombákat esni és gáztámadásokat se engedj, mert a szegény katonák meghalnak tőlük. Ne engedd a gonoszoknak, hogy akaratuk szerint cselekedjenek! Drága Jézusom, látni szeretnélek! Caro Gesu, io ti vorrei vedere!

Il tuo piccolo Livio C. G.»

Többször írt még ezután, de leveleire többé nem kapott választ. Tőlem kérdezte ennek okát. Megmagyaráztam neki, hogy most már nagy fiú, ki első áldozását elvégezte s Jézus személyesen válaszol neki, mikor szivecskéjébe száll.

Első szentáldozása után néhány nappal a szent Atyához írt levelet, melyben bejelentette, miszerint szent Ignác ünnepén, öt és fél éves korában elvégezte első szentáldozását, — hogy buzgón imádkozott őszentségéért s a békéért; hogy naponta elmondja a békéért való imádságot, — hogy június 2-án felajánlotta magát a szentséges Szívnek, — hogy tagja a békéért esdeklő eucharisztikus társulatnak, — a végén áldását kérte.

Nagyon lehangolta, hogy levelére nem kapott választ.

— Jézus mindig válaszol nekem — mondta szomorúan — miért nem ír a szent Atya is?

Livio 1916 november 30-án töltötte be hatodik évét s most már komolyan kezdett a tanuláshoz. Az élénk természetű fiúcskának valóságos kín volt a szellemi munkával járó mozdulatlanság, szorgalma azonban mintaszerű volt. Sohasem tudott nyugodtan játszani, míg feladatával el nem készült. Olykor, ha hangulata különösen ellenállt a tanulásnak, órák hosszat ült asztalkájánál a nyitott irka előtt, hősiesen várva az ihletet s az ablakon át mélabúsan tekintve a kertben repkedő pillangókra, madarakra, a napon doromboló cicákra.

Boldog cicák! boldog madarak és pillangók! nekik nem kellett tanulni!... De boldog játszótársai kevéért világért sem hagyta volna el könyveit és irkáit: lelkében a kötelességtudás élő valóság volt.

Őszinte lelkülete ösztönszerűen gyűlölt minden hazugságot, kétszinűséget. Ragyogó tekintete tiszta tükrében mindenkor világosan olvashattam gyermeki lelke titkait. (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXII. ÉVF. 1922 OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: — ! — : Eucharisztikus kongresszus. — *Lovich Ilonka*: Ünnepi ének. — *Aquinói Szent Tamás az Oltáriszentségről*: Az elrejtett szentség. Ford.: *Eőri János*. — *Br. Benz Ottóné*: Livietto.

A budapesti országos katholikus nagygyűlés keretében október 9-én az Örökimádás-templomban

Eucharisztikus Kongresszust

tartunk a következő programmal:

Délelőtt 9 órakor csendes szentmise a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, mondja nm. Schioppa Lőrinc pápai nuncius. Szentmise után a Legszentebbet elviszik a zárdakápolnába és pont 10 órakor kezdődik a díszgyűlés, a Biboros Hercegprimás elnöklete alatt. Beszélni fog: Schioppa Lőrinc érsek, pápai nuncius; Apponyi Albert gróf; P. Zadravecz István tábori püspök; Mészáros János dr., prelátuskanonok, budapesti érseki helytartó; Rottenbiller Fülöp államtitkár pedig Kánter Károlyról tart felolvasást. — A díszgyűlés után visszahozzák a templomba a legméltóságosabb Oltáriszentséget, amellyel dr. Csernoch János bibornok áldást ad a résztvevőkre. Ezután a Legfölségesebb Oltáriszentség kitéve marad. Egész délután szentségimádás. Este 7—8-ig szentóra papok számára, 9—10-ig pedig a hívek számára; utána a templomot bezárják, de egész éjjel folytatódik a szentségimádás. Az éjjeli szentségimádásra jelentkezni lehet október 4—8-ig Üllői-út 77. szám alatti portán.

A Középponti Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, a fiókoltáregyesületek igazgatói és minden f. e. 6 terjesztőnője számára a templomban külön helyet tartunk fenn. E helyekre jogosító jegyek a központi irodában október 4—8-ig vehetők át. Amennyiben át nem vétetnének, a helyeket másnak engedjük át.

Az Eucharisztikus Kongresszusra ez úton hívja meg szeretettel a választmányi terjesztőnőket és összes tagjait a

Középponti Oltáregyesület.

***

Az október 8-iki eucharisztikus körmeneten a Középponti Oltáregyesület testületileg részt vesz. Gyülekezés reggel 8 órakor a Szép-utcában a központi zászló alatt. Legyünk ott mindannyian.

***

Október 22-én, mint a templomok felszentelésének napján reggel 9 órakor ünnepi szentmise lesz az *Örökimádás-templomban,* délután egynegyed 6 órakor pedig szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

***

Októberben a Központban sem választmányi, sem terjesztőnői ülés nem lesz.

Eucharisztikus kongresszus.

Az October 8—10-én tartandó katholikus nagygyűlés az idén sem feledkezik meg a katholikus élet tiszta forrásáról, a legméltóságosabb Oltáriszentségről. A «Veni Sancte» előtt körülviszi a Legszentebbet Budapest utcáin, hogy az igazság Napjának fénye átjárja a lelkeket és megnyissa a sziveket az Egyház Lelke, a Szentlélek előtt. Ennek a Léleknek nem szabad ellentállani, előle nem szabad elzárkózni, mert akkor megint csak «cimbalompengés» lesz a katholikus nagygyűlés, maradandó eredmények nélkül. A «Lélek, ahol akarja, ott fú». Kérjük ennek a Léleknek akcióját, nyissuk meg buzgó imával azokat a szelepeket, amelyekből a mozgató, éltető erő fuvalma áramlik az elsekélyesedett, vánnyadtan petyhüdő világba.

A Szentlélek Krisztus Lelke! A legfölségesebb Oltáriszentség hordozza ezt a Lelket. Ő a «fons vitae», az élet forrása. *Nála nélkül semmit sem tehetünk; általa mindenre képesek vagyunk.* Övé legyen tehát az első hódolat, övé a legmélyebb imádás, övé szivünknek — az Ő örök tavaszával fakasztott — minden virága. A 9-iki Eucharisztikus kongresszuson gyűljenek össze az eucharisztikus lelkek: seregszemlére, hűségnyilatkozatra, kegyelemmel való töltekezésre, erőgyűjtésre az Úr Jézus eucharisztikus országa terjesztésére teendő szent esküttételre, hogy megáldjon bennünket a fehér palástos egyszerű Király s az ő áldásával el tudjunk menni az útszéli koldus lelkek közé s közöljük a Mester meghivását arra a lakomára, amelyhez maga készít számunkra menyegzős ruhát, s amelyen ő az étel, a lelkek örök életének záloga.

A kongresszus előtt egy nap se muljék el szives-lelkes imádságok nélkül; könyörögjünk azért, hogy az Úr Jézus eucharisztikus országa hadd lehessen minél előbb minden lélek boldog hazája. «Adveniat regnum tuum eucharisticum! Jöjjön el a Te eucharisztikus országod!»

ÜNNEPI ÉNEK

(Október 9-re)

Ó hallgassatok, némuljatok el mind,
Dalát az Úrnak és a kegyelemnek
Ihletett szóval ma hadd énekeljem:

Ó kegyelem, te árja nagy folyónak!
Ó kegyelem, te ringó aranycsónak,
Amelyikben ringatódzik a lelkem!

Ó kegyelem, te biborpiros mágya!
Ó kegyelem, te titokzatos ének,
Mely fényt kacagsz a fekete világra!

Ó kegyelem! A könnyé lett Igének
Harmatozása! Boldog örökrészünk
A Szívből, melyből áramlik az élet!

Ó *Szív*: szívembe átnevető dallam!
Én gyávaságom erőbe-szökése
Egy találkozó, végtelen sóhajban!

Ó hallgassatok, némuljatok el mind,
Dalát a halvány, picike Kenyérnek
Száz ezüsthúron ma hadd énekeljem:

Ó Végtelenség egy porszembe rejtve!
Ó élő Isten titokzatos Teste!
Ó örök Élet muló életembe'!

Ó öröklámpa bennem, szűk homályban!
Ó kéldusságom megfényesülése!
Ó élő Isten megpihente nálam!

Ó béke, melyet énekelve hordok!
Ó lelkemmel-egy, napsugaras lélek!
Én boldog, boldog, háromszor is boldog!

Ó boruljatok ezer karok térdre,
Úgy gyújtsatok rá térden a zenére,
Hogy szíveket szaggassa az ének!

Hogy minden szépség egy csodába keljen,
És ég és föld és minden énekeljen
Az erősségek gyöngéd Istenének!

Lovich Ilonka.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Az elrejtett szentség.

I. «*Jertek, egyétek kenyeremet*» — hangzik a hívó szó Krisztus ajkáról. Mielőtt engedne az ember a hivásnak, kétkedő ámulattal kérdezi: «*Miképen adhatja e- nekünk saját testét eledelül?* (Já. 6, 53.) — milyen formában, milyen alakban?

Ime, szentséges teste az eledelül adott, el van födve, be van takarva, el van rejtve a külső szinek leple alá. «*Jó a király titkát elrejteni.*» (Tób. 12, 7.) «*Elrejtett mannát adok azoknak, kik győzelemre vannak hivatva.*» (Titk. Jel. 2, 17.) azaz mennyei eledelt, melynek tartalma, lényege egészen más, mint a látszata. Itt azonban megáll az emberi értelem és csodálkozva kérdezi tovább: miért így?

Elsősorban a gonoszra hajló emberi természet miatt. Gyöngesége követeli, hogy Urának szent testét elleplezve kapja meg; miként a beteg szem nem tudja tűrni a napsugárt vagy bármiféle fényt. Az irgalmas

Üdvözítőnek bámulatra méltó kegyessége nyilvánul meg ebben: ha tudniillik a rosszakaratúak a maga valóságában, leplezetlenül látnák e szent testet és azt, hogy a hivek ezzel táplálkoznak, már maga e látvány megbotránkoztatná őket és kárhozatukra lenne. Szivükben megborzadnának, miként a zsidók s maguk a tanítványok is, akik közül sokan elpártoltak az Úrtól attól kezdve, hogy így beszélt nekik: «*Az én testem valóságos étel*». (Já. 6, 56.) Szent Ambrus azt mondja: «Talán kérdezed: hogyan, valóságos, igazi vér? Hisz nem látok én itt semmit, ami test vagy testhez tartozó volna! Figyelj Krisztus szavaira: Mikor hallották, hogy saját testét eledelül akarja adni, elpártoltak tőle; egyedül Péter mondotta: «*Kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak.*» (Já. 6, 69.) Tehát, hogy meg ne botránkozzanak többen és mintegy borzalom ne keljen bennük az Üdvözítőnek emberi teste miatt, de sőt megmaradjon dicsőségében, hát ezért kapod e szentséget hasonlatosságban; de a valóságos, igazi természet dicsőségét és erejét éred el vele». Ha nem így volna, a rosszindulatúak azonkívül, hogy szivükben mit éreznének, nyelvükkel zúgolódnának és gyalázkodnának, miként «*a zsidók zugolódának azon, hogy mondotta: én vagyok az élő kenyér.*» (Já. 6, 41.) Ezért is kell e szent testnek rejtve lennie. «*Ha az, aki gyűlölt engem, nagyokat mondott volna rám, talán elrejtettem volna magamat előle.*» (Zsolt. 54, 13.) Az Úr megtette: elrejtőzik gyűlölői elől. Különben sokaknak lelki halálát okozta volna, mint ahogyan «*megvert az Úr sokat azért, mert nézték az Úr szekrényét*», (I. Kir. 7, 19.) melyről meg volt irva, hogy takaró nélkül senkinek sem szabad látnia. «*Áron és fiai menjenek be és ők rendezkedjenek ott... takarják be a bizonyság szekrényét... a többiek pedig kiváncsiságból ne nézzék azokat, mik a szentélyben vannak, míg be nem takartatnak, mert különben meghalnak.*» (Num. 4, 19—20.) A bizonyság szekrénye jelképezi Krisztus testét. Ennek is eltakarva kell lennie a gonoszok elől, hogy ne érje őket lelki halál, ha talán látnák: mert saját vakságukban azt gondolnák, hogy csak képzelet.

II. Ezzel ellentétben a jóknak hite is követeli, hogy eltakarva legyen Krisztus teste a szinek leplébe. A hit lényege u. i. «*bizonyosság, a láthatatlan dolgok felől.*» (Zsid. 11, 1.) Szent Ágoston szerint: «elhinni azt, amit nem látsz, vallani azt, ami különben el van rejtve, ami azonban valóságosan létezik, csak nem látod a szemeddel. Mert amit látunk, arról inkább tudásunk van, mint hitünk.» Igy lesz az Oltáriszentség, hatalmas tárgya érdemszerző hitünknek. Krisztus rejtőzik benne, «*akit szerettek, noha nem látjátok, kiben most is hisztek, bár nem látjátok, hivén pedig, örvendeni fogtok... elérvén hitetek célját*». (I. Pét. 1, 8—9.) — Mikor az Úr hitetlenségünket akarja gyógyítani, el kell takarnia szent testét: a hitetlenség bűnének meg kell felelnie az elégtételadás módjának is. Mert,

amiként ősszüleink hitetlensége ott kezdődik, hogy hallgatták az ördög szavát, aki olyan eledelt kinált nekik, mely a halált rejtegette magában s amelyben érzékeik hiú módon gyönyörködtek: úgy illő és megfelelő, hogy az üdvözülendők hite az Üdvözítő szavainak hallgatásánál kezdődjék, aki olyan eledelt kinál, melyben az igazi élet rejtőzködik s amelyben érzékeink — óh boldog csalódás — a halláson kívül mind csalatva vannak, hogy higgyünk egyedül a hallás után és nem a látás vagy többi érzékeink után. Elég a hallás, mert Krisztus szavára támad bennünk. Szépen van ez jelképezve Jákob megáldásában, ahol csalódnak Izsák érzékei, aki azt véli, hogy Ézsaut érzi, pedig csak a hasonlatosságát érezte: Jákob volt az, eltakarva. Négy személy szerepelt ott: a két fiún kívül Izsák és Rebeka, a férfi és a nő; egyikük a testet, a másik a lelket jelzi. A férfi, aki inkább a nyilvánosságé szokott lenni s inkább a külső élet föltételei után törekszik, a külső embert jelenti, azaz a testet érzékeivel együtt. A nő, ki otthon, közvetlenül a családnak él, a belső embert, azaz a lelket, mely saját magának és másoknak üdvösségéről gondoskodik. A jó Jákob, a széptermetű, sátrakban lakó Jákob, kit Rebeka, a hűséges lélek szeret, jelenti Krisztusnak valóságos testét. Ézsau, kit Izsák, azaz a test szeret, azáltal, hogy a saját keze munkájának gyümölcséből él, a kenyér lényegét jelenti a járulékokkal együtt: v. i. az íz, szín, tapintat stb.-vel együtt. Amidőn tehát Izsák mintegy a külső ember v. i. a pap kimondja az áldás szavait, Ézsau: a kenyér lényege eltűnik, de Ézsau hasonmása, t. i. ruhái illatukkal, a gidának bőre, a föltálalt étel ízével együtt v. i. a kenyér járulékai, a hasonlósága más kenyérhez: a szine, íze, szaga, tapintata, megmaradnak Jákob körül s érzékeink nem tapasztalják a nagy változást. Itt téved Izsáknak: nyomorult testünknek homályos látása; azt gondolja, hogy Ézsau: a kenyér van, szeme előtt, pedig csak a ruhája, a kenyérnek szinei; az alatt rejtőzik a betakart Jákob: Krisztus teste. Itt téved az izlelés, azt gondolja, hogy Ézsau étkét eszi, azaz kenyeret, pedig csak külső íze hasonlít ahhoz. Itt téved a szaglás, azt véli, hogy Ézsau illatát érzi v. i. a kenyérét, ami pedig a valóságban nincs ott; de igenis érzi ruháinak illatát, a kenyér alakját, melybe Jákob, azaz Krisztus teste öltözött. Bölcsen beszél Izsák, de Ézsau megismerésénél itéletében tévedett. Épenúgy tévednek a mi külső érzékeink is a halláson kívül. Ez utóbbira vonatkozik Izsák megjegyzése: «*A hang ugyan Jákob hangja*». De semmisem valótlanabb, mint az, hogy «*a kezek, miket érintek, Ézsau kezei*»; viszont semmisem igazabb, mint az, hogy a hang: én vagyok, Jákob hangja. Hasonlóképen semmisem valótlanabb, mint az, hogy a szentség, amelyet érintek, a kenyér lényege és semmisem igazabb, mint Krisztus hangja, mely azt mondja: «ez az én testem». Ha tehát Krisztus

teste hitetlenségünk gyógyszere, akkor eltakarva, leplezve kell, hogy kapjuk. Mivel az első ember érzékei a vészt hozó eledelben hiú módon gyönyörködtek, a mi testünk érzékeinek is Izsák példájára tévedniök kell az áldásthozó eledelre nézve, de úgy, hogy Rebeka v. i. a lélek hitében ne csalatkozzék. Hiszi ugyanis igazán, hogy a szentséges áldásban Jákob, azaz Ézsau hasonmásában, a kenyér szinében, Krisztusnak elrejtett teste van jelen.

III. Végül azért kell e testnek elrejtettnek lennie, hogy hitünk érdemszerző legyen. Mert mint nagy szent Gergely mondja: nincs ott a hitnek érdeme, ahol elég világosan lát az értelem. Az Úr Jézus azt akarta, hogy nagy legyen az érdemünk azáltal, hogy inkább hiszünk az ő szavainak, mint saját érzékeinknek. «*Boldogok, kik nem láttak és mégis hisznek.*» (Já. 20, 29.) E hitnek érdeme vagy gyümölcse háromszoros: a lelki, a testi és az örök javak teljes bősége követi. Ezért beszél így Rebeka v. i. a hívő lélek: Én rám szálljon fiam ez átok, v. i. e hármas áldás: «*Adjon neked Isten az ég harmatából* (1), *s a földnek kövérségéből* (2), *gabona, bor és olajbőséget* (3).» A hit által megérdemelt lelki javakról mondja az Irás: «*Aki hisz énbennem, élővizek patakjainak forrásává lesz.*» (Já. 7, 38.) «*Én mint harmat leszek, Izrael virágozni fog.*» (Oz. 14, 6.) A testi javakra vonatkozólag pedig: «*A szentek a hit által nyerték el az igéreteket*» a földi javakra nézve (Zsid. 11, 33.) «*Ha akartok és hallgattok engem, a föld javát fogjátok élvezni.*» (Iz. 1, 19.) «*Keressétek először az Isten országát*» (a helyes hittel) *és az ő igazságát* (igaz élettel) *és ezek mind hozzáadatnak nektek.*» (Mát. 6, 33.) Az örökkévaló javakra vonatkozólag pedig: «*Kik hisztek Krisztusban, noha nem látjátok Őt, örvendeni fogtok kimondhatatlan és dicsőséges örömmel, elérvén hitetek célját, lelketek üdvösségét.*» (I. Pét. 1, 1.)

Fordította: *Eőri János.*

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

Ha valami apró csinyt követett el, pirulva és szégyenkezve, de mosolygó arccal jött elém:

— Ne haragudjál, mamácskám! Ezt vagy azt tettem.

— Más nem nyomja lelkedet?

— Nem, anyám.

Testvérei nevében is szivesen vállalta el a bevallást, hogy bocsá-

natot nyerjen számukra. Ő volt a család hivatalos közbenjárója: mindnyájan őt használták fel a bűnbocsánat kikönyörgésére.

Élénksége a fejlődő korral mind fokozódott, eredetisége jobban kidomborodott. Sohasem utánzott másokat, a saját találmányú játékokat kedvelte s noha egy hiján ő volt a család legifjabb tagja, mindig ő vezényelt a mulatságokban, testvéreinek percnyi nyugalmat sem engedve. Egy füszál, egy hangya, egy katicabogár elegendő volt neki egész drámák felépítésére.

Játékai szintere a kert volt, hol nyáron testvéreivel együtt az egész napot töltötte, az ott lakozó macskaseregek nagy rémületére, melyeknek nyugalmát alaposan megzavarta. Tavasszal élénken érdeklődött a fészket rakó madárkák iránt. Hányszor szaladt hozzám lélekzetvesztve: «Mama, mama! Gyere gyorsan! Egy alacsony ágon oly aranyos madárka ül! Gyere, nézd meg te is!» Majd a réten repdeső pillangók, az ujonnan nyíló virágok, az első eper és sorban a többi gyümölcs képezték örömét, míg végre a tengeri fürdők ideje következett. Most is magam előtt látom, amint fekete úszóruhácskájában nevetve ugrott a sziklárol a tengerbe, örülve a feje fölött összecsapódó hullámoknak. Sokszor oly messze merészkedett, hogy lába alatt elvesztette a talajt: úszni még nem tudott.

Vakmerősége többször csaknem életveszélybe sodorta. Egyszer a tengerből, máskor a kerti medencéből kellett a kis vigyázatlant utolsó percben kihalásznunk. Más alkalommal szamárkocsin rándult ki testvéreivel, útközben leugrott, hogy a derék állatnak jutalmul füvet szedjen; a túlbuzgó szamár idő előtt indult el újra s felborította Liviót, kinek lábán keresztül gázolt a kerék.

1917 július havában Livio letette első vizsgáját s fényes eredménynyel lépett be az elemi iskola második osztályába. Ekkor még csak hat éves és nyolc hónapos volt.

1917 október 12-én, egy pénteki napon, szentmise után Livio azon súlyos betegségéről beszélgettünk, melyből a pompejii szent Szűz közbenjárására gyógyult fel. «Be kár, hogy nem haltam meg akkor — kiáltott fel Livietto. Egyenesen az égbe szálltam volna.»

«Nem úgy, kis fiam — felelt Paoli atya. — Ha akkor halsz meg, csak ártatlanságodat viszed magaddal, míg tovább élve, érdemeket is szerezhetsz magadnak.»

Livio elgondolkozva hallgatott. (Folyt. köv.)

Október 9-én délután ½2 órakor a papi Imaegyesület és Eucharisztia-társulat tart gyülést a központi szeminárium aulájában. Előadók: Dr. Mihályfy Ákos egyetemi tanár és Dr. Werdenich Endre győri szemináriumi igazgató.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXII. ÉVF. 1922 NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* A Szentélyben. — *Lovich Ilonka:* Királyom, jöjj el. — *Németh István:* Novemberi gondolatok. (Elmélkedés.) — **Apponyi Albert gróf:** Az Eucharisztia társadalmi jelentősége. — *Krónika.* — *Br. Benz Ottóné:* Livietto.

Huonder Antal S. J. A Mester lábainál. Rövid elmélkedések papok számára. Németből fordította: **Várkonyi Fidél dr. S. O. Cist.** 452 kis oktávlap, amatőr kötésben; ára 600 K. Kiadja a Szent-István-Társulat.

Örömmel üdvözöljük Huonder elmélkedéseinek magyar fordítását. Akármilyen jól bírjon valaki egy idegen nyelvet, a lelki olvasmányai, elmélkedései közben mégis legjobban esik az édes anyanyelvet használnia. Így nem aprozódik fel az elme, nagyobb a figyelem, könnyebb az eszmetársítás stb., szóval: az elmélkedés sikere sokkal inkább biztosítva van. Ezért fontos elsősorban az előttünk fekvő fordítás s azt hisszük, sokak szivéből szólunk, amikor az Úr Jézus áldását kívánjuk fordítóra, hogy ilyen kincset tett számunkra könnyen hozzáférhetővé. Mert Huonder meditatiós könyve valósággal kincseket ér. *Bona* «rövid meditatiói» óta nem jelent meg hozzáfogható igazán **praktikus** elmélkedéses könyv. 204 rövid (2—4 perc alatt átolvasható) elmélkedések papok számára. Mindenütt a Mestert állítja papja elé, hogy az Ő példájából tanuljon, erőt, vigasztalást merítsen, irányítást leljen és szent hivatásáért lelkesedni tudjon. «A könyv következetesen nem fejti ki bővebben a gondolatmenetet, a reflexiókat és a következtetéseket, hanem csak megindítja őket és így önálló, minden kényszertől mentő további gondolkozásra, elmélkedésre nyújt alkalmat.» (5. l.) Kitűnően találó gondolatok, frappáns hasonlatok vannak nagyszerű pontjaiban. Mintha üdítő forrásvízzel öntöznők meg általuk lelkünket; élet, energia, akció, tetteket szülő emociók kelnek ez elmélkedések nyomán. Nagy előnye a rövidség. Nem tudjuk elképzelni, hogy legalább egy *negyedóra* ne jutna elmélkedésre minden papnak; e könyv elsősorban a nagyon elfoglalt papokért készült. Kicsit magasnak tetszik az ára, de talán 600 K-ás ajándékot a pap is megérdemel. Lelkünk mindennél drágább, róla gondoskodnunk kell. Ajánljuk mindenfelé, ahol csak tudjuk, az egyházi férfiak szives figyelmébe és pártfogó szeretetébe, mert ez az elmélkedéskönyv mindenekelőtt érdemes reá.

Dr. M.

* * *

Az Örökimádás-templomban:

november 1-én: Mindenszentek ünnepén 9 órakor nagymise;

november 2-án: Halottak napján 9 órakor ünnepélyes rekviem az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért;

november 6-án az Oltáregyesület alapításának és egyházmegyei szentségimádásnak napján d. e. 9 órakor ünnepi szentmise, délután 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás;

november 12-én, mint a hónap második vasárnapján az Oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás;

november 13-án d. u. 4 órakor választmányi, november 20-án d. u. 4 órakor pedig terjesztőnői gyűlés;

november 18-án † Kánter Károly földi maradványainak átszállítása az Örökimádás-templomba.

A Szentélyben

Boldogult Kánter Károlyról mondotta az Oltáregyesület központi ügyvezető-igazgatója, hogy «az ő lelke állandóan a szentélyt járta nem mint bejáró, hanem mint bentlakó.» Boldog lélek, aki ugyanerre törekszik, még boldogabb, aki már állandóan ezt az életet éli, örökös bentlakással, állandó Krisztus előtt maradással a *szentélyben.*

Az eucharisztikus — vagy ami ugyanaz — az igazán katholikus élet centruma, a szentély. Onnét árad szét a kegyelem, mert ott a forrása az eucharisztikus szent Szívben és odafutnak a lelkiélet vágányai, hogy az érdemet, szenvedést, örömet, az örökkévalóság biztos közraktárában elhelyezzék és lelkűket az élet új küzdelmeire új energiákkal megtöltsék.

A szentély csodálatos műterem. Itt alkotja remekeit a legnagyobb **művész**: az isteni Mester Az utolsó vacsora termében — tehát a szentélyben — vették az apostolok a világhódító Krisztus-Lelket, a katakombák szentélyeiben edződtek a lelkek hős martyrokká, a szentély Művésze csiszolta olyan élesre az angyali tudós elméjét, a szentélyben ömlött Hofbauer Szent Kelemen lelkébe a lelkek megmentéséhez a lelkierő, a szentélyben fejlődtek ki az erények csodálatosan gazdag változataikban; az eucha-

risztikus szentek Baylon szent Paskál, B. Eymard atya, Nerei szent Fülöp, Alacoque szent Margit és mások a szentélyben lettek szentekké és korunknak világító fáklyáivá. Egyetlen kor sem deformálta annyira a lélekben a Krisztus-arcot, mint a mostani, most van tehát legfőbb ideje a szentélyjárásnak, most van a legnagyobb szükség az isteni Mester mindenható művész-kezére, hogy mint Veronika kendőjén, rajtunk, bennünk is felismerhető legyen az Ő képe s a képpel együtt szivünkbe költözzön *a szentélyben bentlakók boldogító jutalma, a krisztusi béke.* *Dr. Mátrai Gyula.*

KIRÁLYOM JÖJJ EL!

(1922. május.)

Királyom jöjj el! Neked vetettem
Fehérszegélyes pici kertemet.
Jobbról és balról, amerre Te lépsz,
Kis liliomok hóarca nevet.

Jöjj be pihenni! A fákról az illat
Álmaim szárnyán szivedbe oson,
Hűs könnyeimtől harmatos a pázsit,
Lelkemből nőtt ki minden liliom.

Én ezer édes kis liliomom
Kelyhe nyílása! Ó jöjj be, siess!
Angyali-tisztán, mosolyogva várnak...
Mind az enyémek — és mind a Tied.

Királyom jöjj be! Áldott ez a reggel.
Szállj be a kertbe egy halk pillanatban.
Angyali-tiszta kelyhükre hajolj le,
Csókold meg őket halkan.

S ha sziveden már mindegyik dalolt
És könny csillámlik áldott két szemedben,
Jöjj utoljára: fogd meg a kezem
És mondd, hogy szeretsz engem.

Lovich Ilonka.

Novemberi gondolatok.

Elmélkedés.

A gyertyalángos halottak estéje, a nagy találkozás élők és holtak közt kint a temetőben súlyos, komoly gondolatokat váltanak ki a hivő lélekből. Szedjünk csokorba néhány gondolatot a sok közül a magunk számára.

1. Az Egyház a halottak estéjén beszédes szent estébe állít minket. Ez már a harmadik, lelkünkhöz szóló, sokat mondó szent estéje az egyházi év folyamán. Első a szent karácsonyeste. Ez odaállít minket a szegény, szalmás jászolyhoz, benne a mosolygó áldott Kisdedhez s azt mondja: nézd, lélek, így szeret, így keres téged az Isten. S mi ezt a szót megértjük. Nem tudunk állni, letérdelünk s nagyon lélekből imádkozunk. Jól esik, boldogsággal, békével tölt el, hogy az Isten ily szeliden, kedvesen jön értünk, utánunk... A másik a nagycsütörtökeste. Ez ugyanazt mondja, de még hangosabban, még szívhez szólóbban, amit a karácsonyeste: szeret az Isten, tud érted szenvedni, meghalni, de nem tud tőled megválni. Itt marad veled a hófehér ostyában, a drága Oltáriszentségben. Állandósítja számunkra Bethlehemet, boldogító jelenlétét. Nem csupán velünk, de bennünk akar élni, azért lett Kenyerünk. S mi újra letérdelünk s nagyon hálásan imádkozunk... De aztán az Egyház elvezet minket a harmadik szent estébe, a halottak estéjébe is. Temetőbe, sirok közé, koporsó mellé állít s azt mondja: nézd, ember, az Isten téged nemcsak keresett, hanem el is vár és magához rendel. Akarva, nem akarva magához parancsol. S látod az előbbi két szent este csak arra való, hogy sikerüljön neked, miről e harmadik beszél: a boldog találkozás Istennel. Isten vár! Ez a harmadik szent este szava. S valljuk meg: bele remeg a lelkünk, imára csuklik térdünk s nyugtalan lelkünk odarepül a tabernakulum hófehér ostyája elé s boldogan susogja: ó drága kis Kenyerem, te vagy az én mindennapi uti eledelem. Úgy veszlek magamhoz naponként, hogy készülök benne hozzád, mert várszz.

2. E szent estén nagy találkozón vagyunk. Elköltözötteink megragadják kezünket s azt mondják: testvér, borulj le, mert az élet ura és királya előtt állunk. Élet ura, királya! Istenünk te vagy. Te osztod az életet. Csak az kap, akinek adsz. Addig adod, ameddig akarod. Föltétlen Úr, egyetlen hatalom vagy abban, ami nélkül por, hamu, semmi vagyunk... Élet ura, mert neki élünk. Mindenki ez egyetlen hatalomnak él, neki gyüjt. Az Ő ölébe hord az ember mindent, de mindent, ami vele, ami benne végbemegy, a bölcsőtől a sírig. Akarva-nem akarva térden állva vallja e szent estén az ember: Uram, ez az élet, az én életem is a te szántófölded. Ezen neked terem minden: a buza is, a konkoly is, a gaz is. Ezt a szántóföldet a te vetőmagod, az evangélium gyümölcsözteti; a te esőd, harmatod termékenyíti, a te napsugarad érleli. Ezt a búzaföldet a te kaszásod aratja le, a te munkásod hordja be... Élet ura mindenki neked él. Az is, aki tagadja, aki téged, Uram, semmibe sem vesz. Az is, aki öntudatosan, nagy buzgalommal neked gyüjt. Ez az Úr nem mond le rólunk. Féltékeny ránk. Számon tart, bekövetel minket. S akár vagyok kész, akár nem, mennem kell. Nem számít sem kor, sem rang, sem hivatal, sem erő, sem hatalom. Mikor az élet Urának tetszik, kiküldi kaszását s hull a rend, hova a kasza suhint. A sírhalmok mind megannyi kéve az Úr szántóföldjén. Ezek a kidőlt kévék kiáltják: az Úr keze érintett minket. Nézd, hogy tud parancsolni. Az engedelmességben összetörtünk, porig alázódtunk. Ez a te sorsod is... Élet

Úra! De kemény szó ez!... Élet Kenyere, te vagy biztató reményem, bátorító vigaszom. Alázatosan benned bízva szeretem az életet s imádom az élet Urát.

3. Elköltözött szeretteink tovább invitálnak. Borulj le velünk, mert a szent, igazságos Isten előtt állunk! Ők nagy tapasztalaton mentek át, mit Krisztus Urunk így fejezett ki; rettenetes az élő Isten kezébe esni. Nekik is belerendült minden porcikájuk, mikor Istennek, a nagy fenségnek tekintetével találkoztak. A nagy Fenségben kettős hatalom teszi a találkozást rettenetessé ránk, gyenge emberekre. A szentség és igazság. Mindkettő kérlelhetlen szigorú hatalom. Egyik sem tűr csorbát, hiányt. A szentségre elviselhetlen a legkisebb vétek. Az igazság visszaköveteli az utolsó fillért is, adósságot nem tűr. S az ember mennyi mindent kap a bölcsőtől a sírig! Jaj, de mennyit is tékozol! Mennyit vétkezik! Mennyi az adósság, mennyi a szenyfolt! — Aratáskor a gazda keze átmarkolja a buzakalászokat, hogy megtudja: minő a termés. A nagy aratásban Isten keze is átmarkolja lelkünket, hogy megtudja: mit érünk. Isten kezében csak a tiszta buza marad meg. Elég benne a polyva, a szálka. Isten megtisztítja a buzáját: a lelket. Kiméletlen e tisztításban. A szent, szeplőtelen Úr csak szent, szeplőtelen lelket enged magához. Míg nem ilyen a lélek, addig nem mer Istene elé borulni, hanem megy, hogy a tűzben, a szenvedésben megtisztuljon és hófehér lelkű Isten-gyermek lehessen. Tisztulás, tisztulás! Ez a halottak estéjének sürgető szava. S aki megérti, minő buzgósággal megy a szent áldozáshoz, mert ez a mi tisztító helyünk — hozzá még fájdalom, szenvedés nélkül. Ki ne örülne e nagy szentségnek!

4. Ez a szent este, a halottak estéje azt is mondja, hogy az élet Ura, a szent, igazságos Isten egyben jóságos Atya is. Atya, mert várja a tisztuló lelket. Várja, hogy minél előbb kebelére ölelhesse. A szenvedő lélek is tudja ezt s így érzi, hogy gyermek. Fájdalmas, szenvedő gyermeke a mennyei Atyának. A gyermeki tudatból hatalmas szomj, ellenállhatlan vágy kél benne az Atya után. Repülne, de fogva tartja adóssága. Várnia kell. Késnie kell. Ez a várás a legmetszőbb kínja. De nem segíthet magán. Hiába fordul az égiekhez, azok csak imával segíthetik. Rajta pedig elsősorban a szenvedés, az áldozat segít. Ez nincs az égben. Ez csak a földön van. Azért felénk fordulnak, megragadják kezünket s kérve-kérnek: Testvér, könyörülj rajtunk, szánj meg minket! Segíts! Nem a szenvedéstől félünk, de a várás, a fogság elviselhetlen. Segíts Atyánkhoz!... Ez a kérése az egyháznak is november havában. Segítsük szenvedő testvéreinket Istenünkhöz. Segítsük jó cselekedeteinkkel, szenvedéseinkkel. Sőt a mennyei Atya oly jóságos, hogy kezünkbe adta a legnagyobb áldozatot, az Úr-Jézus keresztáldozatát a szentmisében. Ezt nyujtsuk engesztelésül. Az Egyház megnyitja búcsuinak tárházát: szerezzünk belőle s adjunk minél többet. Lelkeket szabadítani krisztusi munka. Lelkeket Istenhez vezetni a legnagyobb boldogság. Kezünkben a szentmise, a szent áldozás, a búcsukincstár kulcsa. Segítsünk!

Németh István.

Az Eucharisztia társadalmi jelentősége.

Az október 9-iki eucharisztikus díszgyűlésen elmondta: **Apponyi Albert gróf.**

Midőn az Oltáriszentséghez járulunk, mellünket verve háromszor mondjuk: «Uram, nem vagyok méltó.» Ma, midőn az oltáriszenségről készülök e megszentelt falak közt beszélni, szintén csak ezzel kezdhetem: «Uram, nem vagyok méltó». De, mivel illetékes egyházi helyről szólítottak föl, mégis beszélek és bár gyarlóságom ne akadályozzon abban, hogy e magasztos tárgy méltóságához, amennyire emberi erőtől telik, közel juthassak.

Nem a mysteriumról magáról és nem theologiai szempontból akarok beszélni; erre illetékes nem vagyok. Az én szavaim tárgya az oltáriszentség társadalmi hatása.

Az ember társas lény. Isten annak teremtette. Ő maga mondta ki, hogy «az embernek nem jó egyedül lenni» és rögtön létesítette az első társaságot, a házasság társaságát, melyet az idő teljességében szentség méltóságával ruházott fel. Ezt az alapvető, ezt a legszükségesebb társaságot Isten közvetetlenül létesítette; ő maga létesítette azt a társaságot is, amelynek tárgya az ember viszonya az Istenhez: az egyházat; de közvetve minden egyéb társulásnak is ő az eredete és összetartója, mert ő tőle származnak az emberi természetben rejlő szükségletek, melyek kielégítésüket csupán más emberekkel való társulásban találhatják és mert ő benne van azoknak az erényeknek kútforrása és törvénye, amelyek nélkül társulás fel nem állhat. Áll ez a leganyagiasabb, de törvényszerű célokat szolgáló társaságtól, egészen a legmagasztosabb lelkiigényeket szolgáló társaságig: a bankrészvénytársaságtól egészen a karmelita zárdáig. Hogy az emberek ezt többnyire nem tudják vagy elfelejtik, az mitsem változtat a dolog valódiságán, az alvó ember sem tudja, hogy a belélegzett oxygén tartja fenn életét, pedig meg is halna, ha oxygén nem volna. Istentől valók és az ő kegyelmével a természetfeletti világba emelhetők azok a természetes erények is, amelyek nélkül üzleti társaság sem működhetik sikeresen: becsületesség, szorgalom, önmegtagadás, fegyelem. Istentől való az altruizmusnak az a törvénye, mely nélkül társaság nem létezhet,

még ha magánérdek szolgál is alakulásának alapjául; társas uton ez nem érvényesülhet másképp, mint más magánérdekekkel együtt, tehát: alárendeltségben azok összeségének, a társaságnak érdekével szemben, melyet a vezetőség képvisel és szolidaritási érzésben azzal az összérdekkel. A társulás törvényének végtelen bölcsesége és erkölcsi jelentősége ép abban áll, hogy magát az önzést is belekényszeríti az altruizmusba és a hasznosság útján vezet az etikához; valóban isteni pardoxon!

Alárendelés és szolidaritás, más szavakkal: tekintély és szeretet, ez tehát az a kettős kisugárzása az isteni gondolatnak az emberi társulásra. De, ha közelebbről nézzük, a kettő közül a szolidaritás, a szeretet, a primordiális, a feltétlenül nélkülözhetetlen; a tekintély, mely alárendelést követel, másodlagos jelenség és amannak, a szolidaritási érzésnek, a szeretetnek tökéletlen voltát pótolja. Ha tökéletes volna a szeretet, nem volna szükség tekintélyre és alárendelésre a lényegileg egyenlők közt.

Már most nézzük, mikép megy végbe az isteni gondolatnak ez a kettős kisugárzása az emberi társulásra.

Isten az embert az ő képmására teremtette; tehát az embernek az a tulajdonsága, mely szerint társadalmi lény, mivel természetének lényegéhez tartozik, szintén része az isteni képmásnak és eredetijét meg kell találnunk Istennél. S meg is találjuk a Szentháromság titkában, a három isteni személy egységében, ebben a legtökéletesebb, elménk felfogási képességét túlhaladó társaságban, melyet az egyház egyik imája, a «praefatio de Trinitate» ekkép jellemez: «in essentia unitas, in personis proprietas in majestate aequalitas» — «a lényegben egység, a személyekben sajátosság, a felségben egyenlőség», melyről annyit tudunk, hogy tökéletes fölismerésből és szeretetből áll, hogy nincs benne alárendelés, mert ilyent csak a tökéletlenség követel, viszont megvan a tökéletes egység, melynek véges lények legjobban szervezett társas együttléte és együttműködése csak halvány mását mutatja.

De ha tovább megyünk, azt találjuk, hogy Isten az emberrel is valóságos társas viszonyba lépett, midőn őt világtervének nem vak eszközéül, hanem ésszel és szabad akarattal közreműködni hivatott munkatársául teremtette, midőn egyházat alapított, melynek ő a láthatatlan feje, az emberek pedig tagjai. Ez a társaság, mint a végtelennek a végessel való társulása, természetesen a legteljesebb alárendeltségen alapul; de mégis valódi társaság, mert az embertől céljai keresztülvitelében öntudatos és szabad közreműködést kíván. És, amily teljesen érvényesül benne a tekintély elve, époly tökéletesen jut kifejezésre a szeretet; mert nincs szeretet emberek közt, mely megközelítené Isten szeretetét az emberek iránt és nincs határa az Istentől áthatott emberi szeretet kifejlődésének.

Isten tehát az emberi társulás principiuma, úgyis mint annak előképe, úgyis mint a közte és az ember közt létesített társulásnak feje és mint a társulás kettős alkotó elemének: a tekintélynek és szeretetnek kútforrása.

Mindezek az isteni vonatkozások pedig — hogy úgy mondjam — testet öltenek az Oltáriszentségben. Ebben a szentségben állandóan köztünk van a Szentháromságnak egyik személye, elválaszthatatlanul magától a Szentháromságtól, azzal a helyhezkötöttséggel, amely megfelel emberi természetének és ismét e helyhezkötöttség törvényein való azon felülemelkedéssel, amelyet isteni természeténél fogva igénybe vehet; állandóan köztünk van, valódi, tényleges és lényegbeli jelenlétben, velünk való legbensőbb egyesülésben Krisztus, az egyház láthatatlan feje, a legfőbb tekintély, minden földi tekintélynek kútforrása. És állandóan köztünk, vélünk és — ha úgy akarjuk — bennünk van a társulás másik alkotó elemének, a szeretetnek kiapadhatatlan forrása, sőt maga az isteni szeretet, mely — ha szabad így szólnom — kimerítette mindenhatóságának tárházát, midőn nekünk az Oltáriszentséget adta; és csak a kifejezés látszik merésznek, midőn így beszélek: Maga a gondolat szembeszökő valóság és nem tartalmazza a végtelenségnek korlátozását, mert Istennél nagyobb nem is gondolható, tehát önmagánál nagyobbat Isten sem adhat.

Hogy az Oltáriszentségben a tekintély elve is megtestesül, kevésbbé látszik világosnak, mint az, hogy a legfőbb szeretet nyilvánul meg benne. Hiszen a legigénytelenebb alakban, ember által kiejtett szóra, az emberi önkénynek, a legdurvább visszaéléseknek védtelenül kiszolgáltatva jelenik meg itt a mi Istenünk. De ép ezzel vezet minket a tekintély elvének szivébe. Mert ebben a külső gyengeségben, kivetkőztetve minden kényszerítő hatalomból és lenyügöző fényből, nemcsak külső alárendelést követel tőlünk, hanem elménk alávetését és époly imádást, mint amilyent nyerhetne, ha mindenhatóságának egész félelmetes ragyogásában jelennék meg előttünk. És ebben áll a valódi tekintélynek lényege: nem külső hatalmi erőszakkal kikényszerített, hanem önkéntes megadásban; meggyőződésen, hiten és szereteten alapuló alárendelésben; főleg pedig szeretetben. Minél nagyobb a szeretet része a tekintélyben, mennél nélkülözhetőbbek a külső kényszereszközök, annál tökéletesebbek, annál hatékonyabb maga a tekintély.

Ennek a tökéletes tekintélynek eszményét állította közénk a Megváltó, midőn az Oltáriszentségben, isteni merészséggel, magát az isteni tekintélyt, hatalmának elrejtésével, kizárólag a hitre és a szeretetre alapította. Valóban az idők teljessége kellett ahhoz, hogy Isten a társulás elvének ezt az utolsó szavát: a tekintély és a szeretet fuzióját kimondja és az Oltáriszentségben élő valóságot közénk állítsa.

Ez a valóság pedig hat.

Hat mindenek előtt abban a társaságban, amelynek látható feje maga Jézus Krisztus: a mi anyaszentegyházunkban. Honnan az a melegség, amely a legszilárdabb tekintély uralma alatt ezt a közösséget átjárja, amely annak jellemző vonása és őt élesen megkülönbözteti minden más vallási társulástól, hogy ha nem Krisztus valóságos jelenlétéből az Oltáriszentségben? De érezzük annak hatását minden más összeköttetésben is, mely erkölcsileg kifogástalan módon fűz embert emberhez. Hányan érezték olyanok, akik szeretetteiktől külsőleg elszakadtak, az Oltáriszentségben való egyesülésnek vigaszát, mely elenyészteti a távolságot és legyőzi az erőszakos szétszakítást! Egy hónappal ezelőtt Mária-Zellben időztem, hogy mint otthonomból száműzött, ezen a megszentelt helyen találkozhassak családommal. Mivel pedig otttartózkodásunk idejébe esett Kisboldogasszony ünnepe, számos zarándokmenet tagjaival érintkeztünk, többek közt Pozsony-vidékieknek egész tömegével. Öröm és fájdalom vegyült össze lelkemben, midőn földijeim és én egymást üdvözöltük; de midőn ott tolongtam sokaságukban, várva az Úr asztalához jutást és velök együtt részesültem az Oltáriszentség malasztjában, a legédesebb testvéri érzés járta át szivemet és az elszakadás fájdalmas hangulata elmerült az elválaszthatatlanság vigasztaló és bizakodó tudatába. Mert az az összetartozási érzés erőszakosan tőlünk elszakított testvéreinkkel jogos jó és szent; tehát nemcsak összefér az Oltáriszentségből reánk áradó isteni szeretettel, hanem abból erőt nyer, melyet semmi trianoni szerződés el nem pusztíthat. És éreztem ügyünk igazságosságát, mely elbírja az összevegyítést a szentek szentjének imádásával.

Az Oltáriszentségből kisugárzó erő, amint a családi és hazai köteléknek megszilárdítója, úgy a társadalmi békének is védőbástyája. Hiszen láttuk, hogy a kommunista rémuralom elleni tiltakozásnak el nem fojtható megnyilvánulásai az eucharisztikus körmenetek voltak; az Oltáriszentség kultuszába vonultak vissza a tekintély és szeretet hivei az anarchia és osztálygyűlölet uralma elől és bár ennek bukását egy eucharisztikus szellemű ujjászületés követné. De nem kell még ennyire sem messze mennem. Elég arra reámutatnom, amit tegnap láttunk és átéltünk mindannyian, az Oltáriszentségnek arra a diadalmenetére, melyben százezrek vettek részt és arra az áhitatos tömegre, amely az országház előtti óriási teret megtöltötte, hogy a szent áldozat bemutatásánál imádkozzék. Milyen testvéri érzés járta át azt a tömeget, mennyire egynek érezte magát ott mindenki mindenkivel! Az Oltáriszentség isteni tömegmozgató ereje, mely nem bont, de egyesít, felejthetetlen módon nyilvánult meg azon a napon, mely valósággal Isten napja volt és mely el van könyvelve odafenn, a nagy számadási könyvben, szegény hazánk

javára. Volt ott királyi herceg és pór, a politikai hatalom letéteményese és szegény iparos-inas, tudós és egyszerű lélek, hírneves ember és szürke, ismeretlen exisztencia; de ám mivé lettek mindezek a különbségek, amelyekkel az emberek nagyra vannak, azzal az incommensurabilis távolsággal szemben, mely az imádott teremtő Istent az imádó teremtéstől elszakasztja és ismét azzal a páratlan közelséggel szemben, melyet az isteni szeretet Önmaga közt és köztünk létesített. Nem véletlen az, hogy épen napjainkban, a társadalmi ellentétek kiélesedésének napjaiban fejlődött az Oltáriszentség kultusza oly hatalmassá, amilyen sohasem volt; Isten vezeti egyházát és az ő ujja mutat mindenkor minden idő bajával szemben a megfelelőbb orvosszerre. És valóban az a szentség, amely rendet teremt egyes lelkekben, hivatva van rendet teremteni az összességben is; mert minden nemzeti és társadalmi széthuzással szemben egy orvosság van: a tekintélynek és szeretetnek az az összeforrasztása, amelynek külső módszerét, ám kutassa és állapítsa meg az emberi elme, melynek eszményét és erejét azonban, Isten valóságos jelenlétével, megtestesíti és az emberek közé helyezi az Oltáriszentség. Szétdarabolt hazánk, züllő társadalmunk ujjászületésének életelve ott rejtőzik a tabernakulumban. Keressük és megtaláljuk.

◆◆◆

A legméltóságosabb Oltáriszentség nagy napjai. Október 8-a volt az első: a katholikus nagygyűlés szentségi körmenetének napja. Budapest utcái ünnepi díszbe öltöztek. Már kora reggel látni a Belváros felé siető csoportokat. Borongós őszi reggel van, de tavaszi hangulatban a hivők ezrei, akik az ő lelkük napjának fényében fognak ma fürdeni, amikor diadalmenetén díszkiséretét fogják alkotni. 8 órakor rendőri kordon zárja el a menet útvonalát és megindítják a gyülekező helyekről a különféle egyesületeket.

A *Középponti Oltáregyesület őrgróf Pallavicini Edéné* elnökasszony vezetésével, a központi hatalmas zászló alatt vett részt a menetben, az összes egyletek közül a legközelebb a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. Mikorra a Legszentebb az utcára lépett, nemcsak a köd oszlott el, hanem még a nap is keresztültört sugaraival a felhőkön, hogyha csak pár pillanatra is, de ő is üdvözölje a világ Világosságát. A legméltóságosabb Oltáriszentség után haladt a kormányzó felesége és az uralkodó ház főhercegi családjai, mellette pedig a székesfőváros főpolgármestere és a Pázmány-tudományegyetem rektora. A menet oly hosszú volt, hogy a Ferenciek-terétől az Országház-térig húzódó hosszú útvonalat teljesen kitöltötte. Budapesten senkisem emlékszik nagyobb, rendezettebb, fenségesebb processióra. Legyen hála érte a Mindenhatónak.

Az Eucharisztia másik ünnepnapja *október 9-e* volt. Az ünnepség szintere az Örökimádás-templom. Már 9 óra előtt nagy számmal érkeztek a fiókoltáregyesületek kiküldöttei, akik számára a hajóban külön helyek voltak fenntartva. A díszgyűlésre érkező előkelőségeket a kegyelmes elnökasszony fogadta és kalauzolta helyeikre. Megjelentek, József főherceg családjával, Izabella főhercegnő leányával, Szmrecsányi Lajos egri érsek, Fetser Antal győri püspök, dr. Bárdos Remig pannonhalmi főapát, P. Zadravecz István tábori püspök és dr. Horváth Győző kalocsai segédpüspök és száznál több világi és szerzetespap. Pont 9 órakor érkezik meg Schioppa Lőrinc pápai nuncius, akit a bejáratnál a

beteg templomigazgató helyett a lelkész fogad. Rövid ima után egyházi ruhát ölt magára és csendes szentmisét mond.

A sok szentáldozásos szentáldozat után a papság dr. Mészáros János, az Oltáregyleti országos főigazgató vezetésével a biboros-hercegprimás fogadására indul. 10 óra 10 perckor jelenik meg harangzúgás mellett a biboros főpap. A templomban felbúg az orgona s a reparatrix szerzetesnők kara az «Ecce sacardos magnus»-szal üdvözli az áldást osztó főpásztort. Ezalatt a Legszentebbet az Oltáregyesület házi kápolnájába vitték, ahol a díszgyűlés tartama alatt a reparatrix szerzetesnők szentségimádásában volt része. Dr. Csernoch János bibornok azonnal elfoglalja helyét az áldoztató rács előtt készült emelvényen. Jobbján a pápai nuncius és a fönntnevezett előkelőségek. A hercegprimás megnyitó beszédében a római eucharisztikus világkongresszusról emlékezett meg és a Szentatyával egyetértve, az igazi béke és jövő boldogulás feltételét a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszának minél nagyobb térfoglalásában látja.

Az Örökimádás szentségmutatója, a magyar papság ajándéka.

Utána a pápai nuncius latin nyelven üdvözölte a díszgyűlést és a Szentatya áldását adta az egybegyültekre. Szavait a hercegprimás tolmácsolta. Majd az elnöklő bibornok felkérésére Apponyi Albert gróf lépett az előadói emelvényhez, hogy beszédét az Eucharisztia társadalmi jelentőségéről megtartsa. Meghatottan, mély tisztelettel és a nagy hittani tudása feletti csodálkozással hallgatta mindenki az illusztris szónokot. (Beszédét egész terjedelmében közöltük fentebb.) Jólesett olyan ember beszédét

hallani, aki nemcsak beszél, de igazán olyan katholikus életet él, amelynek középpontjában mindig az Eucharisztia trónja áll a hűséges kötelességteljesítéssel és imádással körölvéve. Adja a Mindenható, hogy még sokáig legyen fénylő felhőoszlopunk a magyar katholikus élet oly kevés oázisos sivatagján. — A következő szónok P. Zadravecz István tábori püspök. A nála megszokott kitünő előadással, az egész templomot kellemesen betöltő organummal szólott az «Eucharisztiáról, mint az egység kötelékéről». (Remek beszédét szintén egész terjedelmében fogjuk közölni.) A díszgyűlés «Isten fizesse meg»-je a szivek mélyéből fakadt. A díszgyűlés programmján 3. pont gyanánt dr. Rottenbiller Fülöp államtitkár fölolvasása szerepelt † Kánter Károlyról. A legutolsó eucharisztikus díszgyűlésen még személyesen volt jelen, most Rottenbiller gyönyörűen stilizált felolvasása hozta közénk az Ő szellemét, amint az Eucharisztia nagy apostolának képét és munkáséletét előttünk megrajzolta. (A jövő számainkban közölni fogjuk.) Végül dr. Mészáros János prelátus-kanonok, a Budapesti Középponti Oltáregyesület főigazgatója mondott a hercegprimás kérésére rövid, lelkes beszédet az oltáregyesületek jelen hivatásáról. Ha nem is ölelhetjük fel az oltáregyesület teljes programmját — amely t. i. a szegény templomok fölsegélyezése és a legméltóságosabb Oltáriszentség imádása — annál buzgóbban kell működnünk azon a téren, amelyet a mostoha jelen számunkra meghagyott: az Eucharisztia kultuszának, imádásának és gyakori vételének terjesztésével. Ha e munkában buzgón állunk helyünkön, az eucharisztikus Jézus áldása nem fog hiányozni. Záróbeszédében az elnöklő bibornok megköszönte a gyűlés előkészítőinek és szónokainak fáradságát s a papságtól kísérve az oltár melletti trónjához vonult, hogy az áldáshoz öltözködjék. Ezalatt a díszgyűlés a nemzeti himnuszt énekelte. Még nem hangzottak el az ének utolsó akkordjai, mikor a sekrestye felől újra visszajött templomába a gyönyörű «ombrello»[1] alatt égőgyertyás ministránsok között a szentségi Jézus. A hercegprimás trónján térdelve fogadta. Majd a magyar papság ajándékozta gyönyörű szentségmutatóban imádásra tétetett ki az Ő örökös trónjára. «Tantum ergo» és «Genitori» után áldást adott a bibornok a Legszentebbel. És a pápai himnusz éneklésével a díszgyülés véget ért.

A szentségimádásnak azonban nem volt vége. A templomban újra csend lett, amelyben a szemek a Mester ajkain csüngnek, a szivek az ő nyelvén énekelnek csak a lélekkel halható éneket. Az alázatosság mélyéből, az elrejtett Istenséghez szálló imádság a legkedvesebb tömjénfüst, a legméltóbb hódolat a szent ostyába rejtezett Istenfiához. A szentségimádásnak két ünnepi órája volt. Az egyik délután 7—8-ig volt a papság számára

[1] A Rómában mindig használatos és az egész egyház számára előírt díszes egykarú ernyő.

dr. Hanauer Á. István váci püspök vezetésével és az egyetemi templom theologiai énekkarának részvételével. Az orgonán dr. Koudela karnagy játszott és dirigálta az énekkar magasztos énekeit. A másik szent óra este 9—10-ig volt a hivek számára. Fél 9-kor megjelent a templomban Schioppa nuncius is magánszentségimádásra és ő adta a szent óra végén az áldást a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. A szent óra rövid elmélkedési pontokból, imákból és énekekből állott, amelyekkel a magyar katholikus életre kértük a szentségi Jézus kegyelme harmatozását. A szent óra után is egész éjjel folytatódott a szentségimádás áhitatos csendben. Felséges szép napok, ti elmultatok, de gyümölcsötöket meg fogjuk még látni egyszer, ha az Úristen méltónak találand reá!

* * *

Meg kell itt örökítenünk a budapesti terézvárosi oltáregyesület férfi csoportjának lelkes buzgóságát, akik immár másodízben segítettek ki bennünket fiatal erőikkel a nehéz központi zászló vitelével az oltáriszentségi körmeneten. Az eucharisztikus Jézus írja szivébe neveiket és fizessen meg gazdagon szives jóságukért.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné*, szül. *Csáky Ilona* grófnő.

III. Livio halála.

Egész október hóban Livio nyugodtan folytatta megszokott életét: tanult, jászott, korának örömeit élvezte. Termete ez időtájt erős fejlődésnek indult.

Néha kissé sápadt volt, idegesnek, fáradtnak látszott; esténként nehezen aludt el, sokszor találtam sírva ágyacskájában. Kérdésemre az volt a válasz, hogy szemét nem tudja lecsukva tartani. Kért: maradjak mellette. Lassanként aztán megnyugodott, elaludt.

Végre orvost hivattam hozzá. Ez szerdán, október 24-én történt. Liviót megvizsgálva, orvosságot írt elő s szombatra mondta be ujabb látogatását, mely alkalommal a télen folytatandó gyógykezelést kívánta megbeszélni.

Livio az orvosi vizsgálat után boldogan szaladt be hozzám: örült a visszanyert szabadságnak. Másnap vígan mulatott testvéreivel a kertben: ugrált, szaladgált, valami ujonnan kitalált módszerrel bukfencezett

végig a lépcsőn többször egymásután. Este azonban fáradt volt s az éjt nyugtalanul töltötte.

Pénteken reggel, kínos meglepetésemre, különös állapotban találtam. Sem fájdalma, sem láza nem volt, jó étvággyal evett, de ideges, nyugtalan volt s egész viselkedése érthetetlen volt előttem. Az orvos, kit telefonon felhívtam, megnyugtatott, de midőn eljött s a gyermeket tüzetesen megvizsgálta, arca mind komolyabb kifejezést öltött.

Livio komolyan beteg volt.

Az orvos consiliumot kért; az eredmény: «Liviettót csak Isten mentheti meg».

Orvosok és tanárok izgatottan beszéltek valami egészen rendkívüli, előttük is érthetetlen és titokzatos kóresetről.

Hirtelen eszembe jutottak Livio szavai első szentáldozása hajnalán: «Arra kértem Jézust, hogy inkább meghaljak, semhogy egyetlen bűnt elkövessek!» s magam előtt láttam levélkéjét: «Édes Jézus, hadd lássalak!»...

Livio nyugodt volt, tekintete kérdőn pihent rajtunk; nem értette komolyságunk okát. Szeme időnként különös mély pillantással kereste az enyémet. Talán sejtette már, hogy Jézus meghallgatta kérését, csak előbb még keresztjével terhelte meg.

A betegség gyorsan haladt. A gyermek ajkai lázban égtek, melle lihegett, arcán kimondhatatlanul fájdalmas vonás képződött. Olykor összerezzent, azt képzelve, hogy testvérei a kertbe hívják. Kertecskéje és virágai, halacskái és madárkái hiába várták Liviót — már csak az égből nézett le reájuk.

Testvérei, halála után, virágai közé kis keresztet emeltek, hogy emlékét kedvenc helyén megörökítsék.

Kedden reggel útravaló gyanánt vette magához az Úr szent testét. Livietto nem ijedt meg. A szent cselekmény által jelzett közeli nagy út szemeiben oly természetesnek tünt elő, akár egy séta a kertben. Örömmel figyelte a szobában tett előkészületeket: a kis oltárt, feszületet, a hét liliomszálat s a gyertyákat a fehérterítős asztalkán.

Livio épen szundikált, midőn a pap az Úr testével belépett. Rövid szentségimádást tartottunk. Csakhamar kinyitotta szemeit. Gyónását szokott nyugalmával s komolyságával végezte, aztán nagy kimerültsége ellenére, összekulcsolta mellén kezecskéit. Arcán ugyanaz a boldogság ragyogott, mint első áldozása napján.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXII. ÉVF. 1922 DECEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

TARTALOM: P. Zadravecz István tábori püspök: Az Eucharistia az egység köteléke. — *Tuba Angelus:* Jézus Te vagy! (Költemény.) — *P. Várkonyi Fidél dr. S. O. Cist.:* Várom az Urat. (Elmélkedés.) — *Hergerth Szeréna:* Haza hívta a szeretet — itthon van. — *Dr. M.:* Zárt lelkigyakorlatok. — *Dr. Neszmély Gyula:* Szerezzünk kincseket. (Folytatás.) — *Oltáregyesületi élet.* — *Br. Benz Ottóné:* Livietto.

Dr. Balits Antal: *Jézus Krisztus isteni Megváltónk élete, Győr,* Ovenden és Schaffer kiadása. 471 lap. Ára 600 K. A nemrég elhunyt illusztris szerzőnek értékes műve immár negyedik kiadásban fekszik előttünk. A szerző és a kiadók (Ovenden és Schaffer) egyaránt elismerést érdemelnek azért, hogy e nagyfontosságú művet újra hozzáférhetővé tették és a szövegbe iktatott gyönyörű képekkel és Palesztina térképével gazdagították. Jézus élete a tükör minden katholikus számára, amelyben megláthatja mindenki önmagát; távlataiban — hisz Ő «az út, igazság, élet» — megtanulhatja a krisztusi élet irányelveit. A könyv a Szentírásnak a négy evangéliumból összeállított szövegét hozza a tudós szerző értékes jegyzeteivel a szöveg alatt. Alkalmasabb karácsonyi ajándékot keresztény család számára alig tudnánk ajánlani. Megrendeléscím: Ovenden és Schaffer, Győr, Kármelitaház.

Az Örökimádás XXIII. évfolyama indul meg 1923. január 1-én. Bizalommal kérjük kedves olvasóinkat, hogy az Örökimádásnak legalább mindenki *egy* új előfizetőt szerezzen. A jövő évfolyamban minden szám 16 oldalas lesz. Előfizetési ár egész évre 120 K, melynek beküldésére tisztelettel mellékeljük a csekklapot.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 120 K, egyes füzet 12 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik 30 K, egyenkint 50 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 40 K, **Vezérkönyve** 50 K, **Felvételi füzete** 2 K, **Félszázados története** 120 K, **Aluminium érme szalaggal** 100 K.

Jézusom Örömöm folyóirat egész évre 100 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 90 K, 200 példánytól kezdve 80 K, 300 példánytól kezdve 70 K, egyes füzet 10 K, régi teljes évfolyam 50 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 80 K, **Fehér Liliom** 5 K, **Kosztka Szent Szaniszló élete** 15 K, **Előkészület az élet nagy napjára** 15 K, **Pápai Áldás levelezőlap** 50 fill, **Gyermekszövetségi zászló levelezőlap** 10 K, **Gyermekszövetség érme** 30 K.

Különféle: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 80 K, **Ájtatossági imakönyv** 80 K. **Az Eucharisztia zenéje** 20 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 100 K, **Kánter Károly** emlékkép 10 K, **Kempis Tamás Krisztus Követése** 80 K, **Szent Zita élete** 20 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 15 K, **Sötét lapok, fényes lapok** 10 K, **Litánia** (latin szöveggel) 3 K, **Litánia Szent Józsfről** (magyar szöveggel) 2 K, **Levelezőlapok az Örökimádás templomról** 5 korona.

Az Eucharistia az egység köteléke.*

Testvéreim!

«Eucharistia est vinculum unitatis» = «Oltáriszentség az egység köteléke.» A Legméltóságosabbnak ezt a kötő, összefogó erejét kell szemetek elé állítanom.

Csendes, szent este van... Jézus utolsó vacsoráját készül megenni tanítványaival... Összefogja őket egy terembe, kiknek lelkei épen szétesés előtt állanak... Judás már levált, a többieknek pedig már meg volt jósolva a szétszaladás, Péternek a borzasztó Jézus-tagadás...

Jézus égre emeli szemeit. Imádkozik. E szétesés előtt álló társaság fölé terjeszti kezeit: «Ego pro eis rogo, non pro mundo. Pater sancte! serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, *ut sint unum,* sicut et nos» = «Nem a világért, ezekért könyörgök. Szent Atyám! tartsd meg őket a te nevedben, kiket nekem adtál, *hogy eggyé legyenek,* mint mi vagyunk.» (Ján. XVII.) ...És e meleg, leimádkozott egység összefogó erejéül nem kevesebbet, mint Önmagát adja az Eucharistiában: «Filioli, adhuc modicum vobiscum sum... sed non relinquam vos orphanos, veniam ad vos...» = «Fiacskáim! csak még kevés ideig leszek veletek... de nem hagylak árván titeket, jövök hozzátok.» (Ján. XIII.) Veniam... jövök... sietek... már itt is vagyok.

Kezébe veszi a kenyeret, megáldja,... szétosztja,... «vegyétek — így nógatja őket — *ez az én testem*».

Itt vagyok hát! Nolite timere, ego sum! Ne féljetek, én vagyok! Itt vagyok, itt maradok, «mert nekem gyönyörűségem az emberek fiai közt lennem». Itt maradok, hogy mindig újból és újból összefogjalak, eggyé tegyelek benneteket, ha a világ, az ármány szétbontaná soraitokat...

És ez nemcsak az apostolcsapatnak szól, hanem mindazoknak, «qui credituri sunt per verbum eorum in me» = «kik az ő igéjük által hinni fognak bennem». Igy folytatja imáját Jézus s áldó keze a jövendő

* A tábori püspök úrnak az euch. díszgyűlésen október 9-én elmondott gyönyörű beszéde.

évezredeken pihen... én is kell, hogy érezzem fejemen meleg kezét, az élet fagyos szele közt oly melegen érinti arcomat imájának lehelete. «Nemcsak ezekért (apostolokért) könyörgök, hanem mindazokért, kik hinni fognak bennem, *hogy mindnyájan eggyé legyenek*».

És az egység zálogát, éltető erejét, az Eucharistiát vegyétek összes századok: «hoc facite, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre».

Bele van hát állítva a krisztusi hitbe e Szentség! Bele van állítva sok minden jónak forrásaként, de legerősebben, leghatározottabban az egység kötelékeként. Hogy ez tartsa, fogja, kösse össze az összes századokat. Mert a földi élet szinte természeténél fogva bont, szétszed. Hogy hát meg ne bontsa sorainkat, szét ne szedje lelkeinket: *Íme az Eucharistia!*»

Ha majd a zsinagógákból kizárnak benneteket — íme az Eucharistia;

ha majd feldúlják templomaitokat — íme az Eucharistia; —

ha majd üldöznek benneteket s futnotok kell városból városba — íme az Eucharistia; —

ha a legdrágább kötelékek szakadnak, ha föld- és hazanélküliek lesztek — íme az Eucharistia;

ha jön az óra, hogy megölnek titeket — íme az Eucharistia!

Minden bontás, minden bomlás, minden széthúzás ellen itt az egyetlen gyógyír: az Eucharistia!...

E gondolatnak mélységes tudatában vitte bele az őskeresztény a lelki életébe és hitébe e Krisztus-adta Kenyeret. Midőn absque sinagogis, templomok nélkül volt, mily remegő lelkesedéssel vitte bele e kenyeret a katakombás életébe. E köré csoportosultak hívei, ebből merítettek erőt, ez tartotta őket össze.

Ezt bizonyítják a tufaföldbe primitiv kezekkel karcolt vagy festett képeik. Pl.:

Csordultig telt kehely, melyhez minden oldalról röpülnek a galambok, hogy mohón igyanak tartalmából.

Jó Pásztor tejjel telt tömlőt tart s jönnek mindenünnen a bárányok, hogy igyanak belőle.

Testvéreim! Egy teljes évezred telt el csendes imádásban s édes éldelésben, míg az első ágaskodás megtörtént e szent Kenyér ellen. Az első évezredben, sőt már az első századokban, mindent kikezdett az emberi ész, de az Eucharistiához nem mert nyúlni! ...Sajnos, hogy a Berengárok és Skotus Erigénák tört hite sok-sok kételytől mardosottnak ősapja lett...

A keresztény névvel dicsekedő felekezetek többé-kevésbbé mind elvetették vagy semmivé silányították az Eucharistiát. Csak a katholikus vallás őrizte meg szigorúan a krisztusi gondolat szerint. Emiatt az összes felekezetek beleestek abba az absurdumba s a vallás elemi fogalmával ellenkező helyzetbe, hogy *áldozat nélküli vallások lettek*. Ez pedig nem egyéb, mint «a vallás» gondolatának csak bitorlása.

De hagyjuk ezt!

Testvéreim! Legyen hát az Eucharistia nekünk, katholikusoknak az, amivé Krisztus tette: az egység köteléke = vinculum unitatis...

Ma is, mi fölénk s társadalmunk fölé terjeszti Krisztus a kezeit s imádkozik: ut unum sint = hogy egyek legyünk.

Legyünk hát egyek:

1. egyénileg, vagyis lelkileg. Ma az egész betegségünk gyökere ott rejlik, hogy a lelkek egyénileg törtek, omlottak össze. Valahogy megbomlott az egyéni lélek egyensúlya s ez billentette meg azután a társadalmit. Próbáljátok összeszedni lelketeket... Próbáljatok jó gyónás után a fehér asztalhoz járulni. Nyissátok ki ilyenkor lelketek fülét s hallgassatok az eucharistikus Jézus oktatásaira — s nagyon gyorsan helyreáll a lelki összhang és egyensúly...

2. társadalmilag. — S ha az Eucharistiában megtalálták a katholikusok milliói önnön lelkük egyensúlyát, úgy azután nagyon könnyen helyrebillentik — vagy talán szabad így is mondanom: azután önmagától helyrebillen a megbomlott társadalmi rend. És mi, kik szinte templomok nélkül lettünk a közel multban, kik üldözve voltunk saját otthonunkban s kik hazátlanok lettünk saját hazánkban — az Eucharistia által egymásra találunk, megbékülünk, egyek leszünk s társadalmilag is boldogok. Ezért adta Jézus e kenyeret, mely «vinculum unitatis» = az egység köteléke.

P. Zadravecz István.

JÉZUS, TE VAGY!

Jézus, Te vagy! Bár e kicsiny ostya,
Olyan csendes, néma, hallgatag —
Hitemet e csend itt meg nem fosztja,
Hogy szemem külsődön megakad.

Csak szemem az, — mert a lelkem látja,
Te vagy, Jézus, az ostyán belül.
Szivem érzi: csak Te vagy barátja,
Azért boldog, azért él-hevül.

Fehérséged felvidítja lelkem,
Szegénységed egyre boldogít,
Kicsinységed nagyságától telten,
Hódolattal leborulok itt.

Legyek, Jézus, én is kicsi, szende,
Hozzád ragaszkodó, hű, erős —
Jöjj naponként szerető szivembe
S legyek majd Tenálad ismerős.

Szivemet az ég és föld Urának
Tartogatom szent lakóhelyül.
Vidámságom nem rontja búbánat,
Majd ha lelkem Hozzá szenderül.

Fehérségben, szeretetben élve
Szállj, lelkem, csak e szentség előtt,
S ott az égi trónusához érve:
Mindörökre imádd, nézzed őt.

Tuba Angelus.

Várom az Urat

Elmélkedés.

«Ó Emmánuel, Királyunk és törvényhozónk, a népek várva-várt vágya és Üdvözítője: jöjj, szabadíts meg minket Urunk, Istenünk.» Az Anyaszentegyház ezen imájával kezdem meg elmélkedésemet. Jézusom, légy velem.

***

1. Az egész ádventet úgy képzelem, mint azt az órát, mely az éjféli misét megelőzi. 11 órakor elsőt harangoznak. Sötétség uralkodik a templomban. De a harang megszólal. Ünnepi búgása ünnepi hangulatot teremt a lelkekben. Lesz éjféli mise, lesz Gloria, lesz boldog szent éj. Az első emberpár bűnéjének sötétségében az első harangszó: «Ellenkezést vetek közötted és az asszony között, a te ivadékod és az ő ivadéka között; ő megrontja fejedet, és te sarka után leselkedel». Gen. 3, 15. Mily ünnepi, boldog hangok! Ádám és Éva elsötétítették arcodat Uram, elsötétítették a földet, és Te, mikor lesújtasz igazságod karjával, mindjárt fölemelsz hangoddal: megkönyörülök rajtatok.

A templomban kezd világos lenni. Másodikat harangoznak. Az emberek megmozdulnak, az ösvényeket kis lámpák fénye világítja meg, az Isten háza kezd megtelni, a szivekben szent várakozás... A megváltás ádventjében is újból megszólal a harang. «Az Úr maga ad jelt nektek. Ime egy szűz méhében fogan és fiat szül, és neve Emmánuelnek (Isten velünk) fog hivatni» Iz. 7, 14. «Vigasztalódjatok, vigasztalódjatok, én népem! Az Úr önmaga jő el és megszabadít titeket.» Iz. 40, 1 és 35, 4. Az elméken mindig nagyobb lesz a világosság, a szivekben mindig mélyebb a vágyakozás. Már nem tart sokáig és «vessző sarjad Jessze törzsökéből és virág növekedik az ő gyökeréből». Iz. 11, 1.

Végre elüti az óra tizenkettőt. Egy harang sem marad néma, szent harmóniába olvad hangjuk s örömtől ujjonva hirdetik: kezdődik az éjféli mise, itt a szent karácsony. A mi ádventi óránk is tizenkettőt mutat, az idők teljessége megérkezett, az egek harmatoznak, a fellegek szétszakadnak. Megszólal szent Lukács evangelista, a kisharang: «Küldeték Gábriel angyal az Istentől egy szűzhöz... és a szűz neve Mária». Ebbe az örvendetes harangszóba belecsendül a középső harang égi szózata: «Üdvözlégy Mária, malaszttal teljes... kedvet találtál Istennél... Fiat szülsz és nevét Jézusnak hivod». Végül belevegyül az öregharang mindent betöltő ünnepi zenéje: «Ime az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint». Luk. 1, 26—38. És a három harang szent összhangban hirdeti az egész világnak, a rorátés lelkeknek és az elátkozott kigyófajzatnak: *az Ige testté lőn és miközöttünk lakozék.*

Ó lelkem, hallgasd ezt az égi zenét. Köszöntsd a fényességes szép hajnalt, Máriát. Hadd éljen szivedben ragyogása, nagysága, szépsége, szeretete, hogy neked is legyen karácsonyod, békéd, üdvösséged.

2. Ádvent van. Jön az Úr, a Megváltó, a Szabadító. Ünnepre készülök. Ünnepen az ember jól megmosakszik, új ruhát öltöz magára. Úgy illik, hogy karácsonyra lelkem is megmosakodjék és felhúzza ünnepi ruháját. «Mosdjatok meg, legyetek tiszták, vegyétek el gondolataitok gonoszságát szinem elől; szünjetek meg gonoszul cselekedni,... keressétek az igazat, segítsétek az elnyomottat», így buzdít bennünket a próféta. Iz. 1, 16—17.) A tiszta lélek érti meg, hogy az Oltáriszentség örök karácsony. A tiszta lélek élete állandó karácsony, örökimádás és örökujjongás és az ilyen lélek megtisztult cselekedetei angyali szellemekként lebegnek a karácsonyi jászol és az Oltáriszentség körül.

Az Ige megtestesült Názáretben,
Kit Mária szűzen szült Betlehemben.
Itt vagyon elrejtve kenyérszínben.
Imádjuk mi őtet egyetemben.

Ne menjünk Betlehembe, föltaláljuk
Jelen e szent oltáron s magasztaljuk.
Mert ha szivünk tiszta és ártatlan,
Jobban tetszik neki, mint az arany.

Igen, ha szivünk tiszta és ártatlan, jobban tetszik neki, mint az arany. És jobban tetszik nekünk is Jézus minden földi aranynál.

***

Fényes boltok, karácsonyi vásárok, hulló hópelyhek, karácsonyi ajándékok, illatos karácsonyfák, édes gyermekálmok, kedvesek, szépek vagytok, de ezerszerte drágább nekem az, akinek ti csak hirnökei, útjelzői vagytok: a betlehemi Jézus Máriával, szent Józseffel és a glóriás angyalokkal.

Budapest. *P. Várkonyi Fidél dr.*, S. O. Cist.

Sok karácsonyi lelki örömöt kíván a m. t. munkatársaknak és kedves olvasóknak az Örökimádás

Szerkesztője és Kiadóhivatala.

Haza hívta a szeretet — itthon van!

A JÓ ISTEN engedelme nélkül semmi sem történik e világon. — Itthon van! Hazahozták a Központi Oltáregyesület nagy s áldott emlékű igazgatójának drága földi maradványait a kies budai hegyek alján elterülő csendes temetőből. Sírjának magánya ott is beszédes volt. Ez a drága test, mely hisszük, hogy a szentek dicsőült jegyét hordja önmagán, nem maradhatott künn a fagyos világban, idegen környezet s rögös hantok alatt. Az a sír, mely magába zárta a szenvedések tüzes kohójában tisztult s néma fenséggel viselt gyötrődésekben gazdaggá lett testet, nem volt méltó erre a magasztos rendeltetésre, mert gyöngynek a foglalata kellene ahhoz. A jóságos Isten e bölcs intézkedése által ez a eszményien eucharisztikus alázatos léleknek gondosan őrzött titkos óhaja teljesült bizonyára: itt nyugodhatni a kedves Örökimádás-templomában. Ugyan szívének ezen vágyát még csak ajkán sem hagyta elröppenni.

Örökimádásnak szent temploma, mely az ő nemes ihlete s kitartó buzgalma által épült s amely az ő lelkilángadozásának a legeszményibb tanuja vagy, most már megszentelt íveid alatt a legméltóságosabb Oltáriszentség árnyékában pihen Kánter Károly drága teteme. Égbe nyúló sugár tornyodból kapcsolódjon árva harangod harmonikus hangja a túlvilági zenével egy akkorddá: *Deo Gratias in aeternum! Hála legyen a jó Istennek mindörökké!*

Nem is oly régen hangzott el e megszentelt falak közt a talán soha szívettépőbb, de soha nem reményteljesebb: *Isten veled! A viszontlátásra!* S most hány lélekből tör ki a legboldogabb *Isten hozott!* Ó, akkor hány könny síródott ott a szívek mélyén, mikor egy utolsó, hosszú pillantással el kellett hagynunk a koporsót. De most emelkedik a lelkünk valami táborhegyi örömtől, erőre kap valami balzsamtól. Akkor, azon a szomorú november 22-ikén, valami árny borult a lelkünkre, a búcsúzásnak borús fellege s most november 18-án egy ragyogó, aranyos napsugár csillogtatja a szemünkből leperdülő örömkönnyet, a hazatérés emelkedett derűt áraszt bensőnkbe. A Gondviselés bölcseségében kötelezi a lelket a keserűség kelyhének kiürítésére, de aztán az irgalmas Ég megtelíti ismét a szívet az örömteljes béke ajandékával.

Velünk is ez történt most meg, azért imádkozzunk buzgón s figyeljük jól meg e drága sírt. Itt égi szózat hangzik: ne engedjük e harmóniát, a lelkünk összekapcsolódását az Éggel meglazítani, eltompítani a világ nyugtalan morajló zajától. E sír beszéde lobbantsa lángra lelkünk szunnyadó mécsesét, mozgassa meg szívünk megdermedt billentyűit, mert az itt nyugvó testbe stigmát égetett be az isteni Mester s Kánter Károlynak e testből elröppent lelke már learatta az elviselt súlyos keresztek által érlelt drága gyümölcsöket. Mennyi reményt adott e nagy eucharisztikus papnak szent élete a Mennyország bírására és mennyi édes reményt nyujt e szentély hívő látogatóinak az előkelő sírnál való ima meghallgatására. Térdeljünk le e drága sírnál mély áhitattal, hálát adva az Úrnak s erőért esdekelve, hogy Istennek szent tervei a mi szegény gyarló szíveinkben is megvalósulhassanak s minél szorosabban füződünk a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. Ez lesz sírjánál a legszebb hála. A katholikus tanoknak hithű magatartása legyen az örök mécses, melyet mi odahelyezünk drága sírjára. Esdekeljük ki mi — még száműzött lelkek —, hogy Ő várjon bennünket az örökkévalóság mesgyéjén s vezessen oda, hol a Bárány előtt állanak a győzők fehér ruhában, pálmával a kezükben, a halhatatlanság boldogságában.

A boldogságos szűz Anyának egy nagyon kedves kegyhelyén egy egyszerű márványtáblái függesztettek ki, melyen láttam aranybetűvel vésve e két szót: *Deo Gratias!* köszönöm. Ebbe a két szóba foglalta bele az az egyszerű hívő lélek minden érzelemmegnyilvánítását a szűz Anya iránt; én úgy gondolom, véssük mi is szívünk hálaérzelmének aranyával a beszédes sírkövére utolsónak azt a két szót:

Deo Gratias! Hála Istennek!

Hergerth Szeréna.

Zárt lelkigyakorlatok

A «Máriakert» szeptember-októberi számában cikk jelent meg e címen: «A zárt lelkigyakorlatok modern apostolnője». A cikk végén fájdalmasan kérdezi az író, hol vagyunk mi még a zárt lelkigyakorlatok fontosságának megértésétől, hol van lelkigyakorlatos házunk és hol vannak a zárt lelkigyakorlat után epedő lelkek?

Sajnos, igaza van a cikk irójának abban, hogy nálunk igen sokan nem értik meg, mit jelent a világtól elzárkózva, néhány napot kizárólag a jó Istennel tölteni. Ha a lelkiatya a gyóntatószékben olyan lélekre akad, akinek zárt lelkigyakorlatra van szüksége, sokszor mennyit kell érvelnie, míg az illető megigéri, hogy megfogadja a lelkiatya tanácsát és eljön a lelkigyakorlatos házba. Mert van ám ilyen! A központi Oltáregyesület tulajdonát képező Üllői-út 77. sz. alatti ház Budapesten, amely az Örökimádás templommal és az Üllői-út 75. sz. alatti Mária-Reparatrix zárdával alkotja Magyarország eucharisztikus központját. E lelkigyakorlatos házban egész éven át bármikor zárt lelkigyakorlat tartható 3, 8, 10 vagy akár 30 napon át.* Egy év óta még külön 3 napos zárt lelki-

* Tetszésszerinti ellátásért minimális díjszabás van.

gyakorlatok vannak havonta munkásnők számára, **a lakás és ellátás teljesen ingyen.**

1921—1922-ig 15 zárt lelkigyakorlat volt, amelyen 274 nő vett részt csoportokba osztva. Ugyanezen idő alatt a nagyböjtben rendezett lelkigyakorlatokon 1395-en vettek részt; 625-en pedig egyenkint végeztek zárt lekigyakorlatot.

Aránylag csekély szám, de mégis valami. Azért írjuk e sorokat, hogy az «Örökimádás» m. t. olvasói a zárt lelkigyakorlatok lehetőségét minél szélesebb rétegek között propagálják. *Dr. M.*

Szerezzünk kincseket.

Folytatás.)

II. Isten tisztelete.

1. Assisi Szent Ferenc fohásza: «*Istenem és mindenem*», 50 napi búcsu mindannyiszor, ahányszor csak áhitattal imádkozzuk.

2. «*Az Úr Isten legszentebb és imádandó akarata legyen meg és dicsértessék és áldassék mindörökké*», 100 napi búcsu napjában egyszer. Teljes búcsu évente egyszer, (tetszésszerint választott napon, a szokott föltételek mellett) és a halál óráján.

3. Loyolai Szent Ignác fohásza: «*Édes Istenem add, hogy Téged szeresselek és szeretetem egyetlen jutalma az legyen, hogy mindig jobban szeresselek*», 100 napi búcsu napjában egyszer.

III. Az Atyaisten tisztelete.

1. *Örök Atya, fölajánlom Neked Jézus Krisztus drágalátos vérét az én bűneim engesztelésére és mindazért mire szent Egyházunknak szüksége van*», 100 napi búcsu mindannyiszor.

IV. A Szentlélek tisztelete.

Imádság az Egyházért és a papokért: «*Ó Alkotó Szentlélek, vedd oltalmadba az egész katholikus Egyházat és óvd meg az ellenség támadásaival szemben, gyámolítsd és erősítsd meg mennyei erőddel; szeretetteddel és kegyelmeddel újítsd meg szolgáid lelkét, akiket fölkentél, hogy dicsérjék az Atyát és a mi Urunk Jézus Krisztust Amen*». 300 napi búcsu napjában egyszer.

V. Az Úr Jézus tisztelete.

1. «*Dicsértessék a Jézus Krisztus*», «*Mindörökké Amen*», 50 napi búcsu mindannyiszor (aki a «Dicsértessék»-et és aki a «mindörökké Ament mondja» egyformán megnyeri mindegyik az 50 napi búcsut), ezen búcsu a tisztítótűzben szenvedő lelkekért felajánlható.

2. «*Jézus Dávid fia könyörülj rajtam*», 100 napi búcsu naponta egyszer.

3. «Jézus» szent nevének ájtatos kiejtéséért mindannyiszor 25 napi búcsu. Akik életükben sokszor hívják segítségül e szentséges nevet, haláluk óráján teljes búcsut nyernek, még akkor is, ha szóval nem is, hanem csak szivükben tudják segítségül hívni.

4. «*Legédesebb Jézusom, ne légy itélőbírám, hanem Üdvözítőm*», 50 napi búcsu mindannyiszor. Ha naponta imádkozzuk, évente egyszer Szent E. Jeromos ünnepén (július 20.) vagy annak nyolcada alatt, a szokott föltételek mellett teljes búcsut nyerhetünk.

5. «*Jézusom, én Istenem, mindenekfölött szeretlek*», 50 napi búcsu mindannyiszor.

6. «Jézusom irgalom!», 100 napi búcsu mindannyiszor, mely a szenvedő lelkekért is felajánlható.

(Folytatás következik.)

A központi választmány ülése. November 13-án tartotta a központi választmány első gyűlését. Dr. Babura László üv. igazgató megnyitójában rámutat a november önként kinálkozó tanításaira: A Mindenszentek ünnepe fölséges hivatásunkra figyelmeztet: ti a szentek társaságába vagytok hivatalosak, de úgy mint azok, ti is csak a Krisztus követésével éritek el célotokat; a halottak napja pedig — mint Brunót és Borgiast — a halálra való gondolás intelmével akar örök célunkért való küzdelemre s lelkünk megbecsülésére buzdítani. Használjuk szívesen a kegyelemeszközöket és ami többletként jelentkeznék lelkiéletünkben, szívesen segítsünk vele az Oltáregyesület elhúnyt tagjain. — A jelentések során megemlékezett a római eucharisztikus világkongresszussal kap-

csolatban az Örökimádásban tartott háromnapi ájtatosságról. Beszámol az Istenben boldogult néhai Kánter Károly tetemének áthozatalával kapcsolatos intézkedésekről. Felolvastatja P. Riesz Ferencnek röviddel a halála előtt írt kedves köszönőlevelét és Müller József budakeszii plébános kérelmét, melyben az Erzsébet-szanatorium kápolnája számára egyházi szerelvényeket kér. Végül még a dec. 9-én kezdődő jótékony bazár szives fölkarolását kéri a választmánytól s a szokásos imával befejezi a gyűlést.

† Kánter Károly áttemetése az Örökimádásban épült sírboltba. November 18-án reggel szokatlanul népes volt a farkasréti temető. † Kánter Károly hívei voltak a látogatók. Akik oly sok hálával tartoznak neki, azokat a rossz idő nem tarthatta vissza; szeretett lelkiatyjuk tetemének exhumálásánál jelen akartak lenni. A Központi Oltáregyesületet dr. Kiss Aladárné alelnöknő, a Mária Reparatrix-zárda két nővére, dr. Babura László üv. igazgató és az Örökimádás lelkésze képviselték. Nyolc óra után érkezett meg az orvos és a rendőrség kiküldötte. Kiemelték a sírból a koporsót, levették az elkorhadt külső koporsó maradványait és a belső, egészen jó karban levő cinkkoporsót áthelyezték a díszes új érckoporsóba. Az orvos a törvény szigorával mindenkit távol tartott a koporsótól, így hát nem láthatott senki semmit. Már fél 10 órakor megérkezett az Örökimádáshoz a díszfurgonban szállított koporsó. A templom bejáratánál a lelkész szenteltvízzel, a karban pedig a szerzetesnők égő gyertyával fogadták a nagy halottat. A templom előtt már türelmetlenül várakozott a megboldogult tisztelőinek nagy tömege. Mikor odabent elkészült a katafalk, megnyitották a templomot. Minden hely megtelt. 11 órakor lépett az oltárhoz dr. Hanauer Árpád István váci megyéspüspök. Nagy segédlettel gyászmisét pontifikált. A szentmise után az ősz P. Tomcsányi S. J. mondott megható beszédet a katafalk mellett. Beszédét XIV. Benedek szavaival kezdte: Nemcsak azok a vértanuk, akik vérüket ontották Krisztusért, hanem azok is, akik egész életükben Krisztus szent országáért dolgoztak s ezen munkában felőrölték, feláldozták egész erejüket. Ilyen értelemben vértanu az Istenben boldogult Kánter Károly is. Megemlékezett ezután az elhúnyt sokoldalú tevékenységéről. Mint különösen jellemzőt felemlítjük itt a következő dolgot: A pátert figyelmeztették, hogy a Margitszigeten egy nagybeteg különösen rászorulna a szentségek fölvételére. Elment tehát. De a beteg rokonai nem engedték be hozzá. Visszajövet találkozik a boldogult Kánterrel, elmondja neki a szomorú tényállást. Kánter egy pillanatra sem habozik, elkéri a címet; fölkeresi a beteget és ott maradt egész éjjel az előszobában imádkozva, míg csak be nem engedték a beteghez, aki természetesen nagy örömmel fogadta őt és Istennel kibékülve költözött el a földről. Különös örömmel hallottuk P. Tomcsányi kijelentését: *23 évig volt*

† Kánter Károly a gyónó gyermekem és nekem az a véleményem róla, hogy ő már a mennyországban van. — A beszéd után a püspök az assziszteneiával és a résztvevő papsággal a koporsóhoz vonult. A temetési szertartás fenségét különösen emelte a központi szeminárium énekkarának gyönyörű éneke dr. Koúdela egyetemi karnagy vezetésével. Az abszolució elhangzása után a bejáratnál készen álló kriptához vitték a koporsót. Még egy ima és a nagy halott leszállott a püspök által megáldott sírboltba. A kripta bezárása délután fél négyig tartott s akkor a legméltóságosabb Oltáriszentség is kitétetett a hívek imádására. Reméljük, hogy † Kánter Károly sírjából is arra fogja buzdítani híveit, hogy: «Az Eucharistiát mindenek fölött szeressétek!»

December 8-án ünnepeljük a szeplőtelen fogantatás ünnepét. A boldogságos Szűz hófehér lelke ezen a napon különös erővel vonzza magához a kongreganista fehér sereget. A Központban működő kongregációk is reggel 7 órakor közös szentáldozással, 10 órakor segédletes ünnepi szentmisével és délután negyed 6 órakor zászlóik alatt felvonulva fogadalommegújítással fogják megszentelni a legszebb Mária-ünnepet.

Bazár. December 9-én lesz az Oltáregyesület központi házában (Budapest, IX., Üllői-út 77.) a jótékonycélú bazár megnyitása. Iparkodjunk minél több látogatót szerezni a bazárnak és buzdítani ismerőseinket, hogy vásárlásaikkal a bazár szent céljait tehetségükhöz mérten mozdítsák elő. A bazár jövedelmének egy része az ingyenes zárt lelkigyakorlatok költségeinek fedezésére fordíttatik.

December 11-én *a központi választmány;*

December 18-án *pedig a központi terjesztőnők* tartják gyűlésüket délután 4 órakor a központban.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

LIVIETTO

(1910—1917.) (Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró *Benz Ottóné,* szül. *Csáky Ilona* grófnő.

Mindnyájan ott voltunk s imádtuk a jelenlevő Üdvözítőt. Én térdeimen közelebb csúsztam az ágyhoz, hogy Livióval együtt olvassam a hálaadó imát, de erőm elhagyott. Paoli atya vette ki kezemből a könyvet s maga is csak nagy nehezen őrizte meg nyugalmát, amíg helyettem olvasott. Az imakönyv az volt, melyet Livio első áldozásakor használt volt.

A délután folyamán valamivel jobban érezte magát. Testvéreitől megtudva, hogy még aznap részesülend a bérmálás szentségében, gyengéd szemrehányással illetett:

«Igaz, hogy még ma megbérmálnak? Mire vársz, anyám? Nem kell

arra előkészítened. Tudom, hogy ma reggel útravaló gyanánt vettem magamhoz az édes Jézust s délután a Szentlélek kegyelmeiben részesülök a bérmálás szentségében». Pontosan emlékezett testvérei oktatására, kik az előző évben bérmálkoztak volt.

A püspököt ragyogó mosollyal fogadta; büszke volt, hogy Lajos bátyja előtt részesül a Szentlélek adományaiban!

A főpásztor hozzá intézett szavait áhitatos figyelemmel hallgatta végig. «Livietto, tereád most a Szentlélek száll majd le, minden kegyelmével. Erőt ad neked és megsegít, hogy mindig jobb légy. Ezentúl Krisztus Urunk kis katonája lész s mindig jobban kell Őt szeretned. Livietto, mondd: belenyugszol-e szent akaratába?»

— Igen! — lehelte Livio alig hallhatóan.

— Mondd tehát ez órában, mint mindenkor: Legyen meg a Te akaratod! Mondd ezt az édes Jézusnak minden szenvedésedben és boldog lész.

Livio többször ismételte: «Legyen meg a Te akaratod!» Aztán teljes öntudattal felvette a bérmálás szentségét.

Míg az orvosok esete fölött vitatkoztak, Livietto, miután apró vétkeiért szenvedéseivel eleget tett, nyugodt szívvel készült Jézushoz.

Emberi segítségre már nem számíthattam — betegsége első napjától a szent Szív kegyelmébe ajánlottam gyermekemet.

Több templomban a kitett Oltáriszentség előtt imádkoztak érte. Egész szerzetesrendek könyörögtek velünk. Ágya fölött, a lourdesi Szűz szobra előtt állandóan hét gyertya égett.

Liviettót az itélet gondolata foglalkoztatta. A bérmálást követő napon, rövid álomból felocsudva, gondteljes ábrázattal kérdezte: — Mondd, mama! Ha az ember akaratlanul súlyos bűnt követ el, megbocsát-e Jézus?

— Légy nyugodt, drága angyalkám, — felelém, — Jézus mindent megbocsát, az akaratlanul elkövetett bűnöket meg épen!

Válaszom megnyugtatta; csendesen elaludt. A kór szemei alá mély árkokat húzott, ajkai lázban égtek, halvány arcát hideg veríték borította.

Legnagyobb kínt az orvosszerek okoztak neki. Az orvosok rendeletére oly cseppeket kellett bevennie, melyektől irtózott. Könyörgései ellenére hajthatatlanok maradtunk. — Isten akarata ez, Livio. Hiszen megigérted, hogy belenyugszol.

— Beveszem hát, — válaszolt zokogva, — de igazán nem bírom el, oly rosszul vagyok! Hősi elszántsággal lenyelte a cseppeket, de azonnal kihányta s az erőlködéstől félig elájult.

Az orvos kivánságára, szegény kis vértanunk könnyei dacára, meg kellett ismételnünk a kínos kisérletet. E percben lépett be Livietto legjobb barátja, lelkiatyja, ki őt mindennap meglátogatta. A jó pátert hívtam segítségül. — Jézus kedvéért, Livio! — szólt Paoli atyja.

Livio azonnal legyőzte ellenszenvét s lenyelte a rettenetes szert.

A második kisérlet az elsőhöz hasonló eredménnyel járt, de Livio boldog volt: Jézusért szenvedett!

Másnap nagy ünnep volt: Mindszent napja.

Livio ismét áldozott és látszólag felfrissült. Miután az édes Jézussal hosszasan elbeszélgetett, játékot kért. Kristálytartányban piros halacskákat hoztunk neki. Beszélni nem tudott, néma tekintete kisérte az állatkák mozgását, majd jelekkel kenyérmorzsákat kért számukra.

Már közeledett halála órája s Livio még iskolai kötelességeire gondolt. Ezen csütörtöki nap alkonyán, minden erejét összeszedve, így szólt hozzám:

— Tudod, mama? Holnapután, szombaton lesz Don Giulio (olasz tanítója) órája! Mit szól majd, ha nem tanulhatok, mert ágyban fekszem?

— Nem tesz semmit, fiacskám. Bátyáid elmennek az órára, te meg szünidőt kapsz.

— Igazán? Szünidőt adsz? Hány napra?

— Egész hónapra — mondtam nyugodtan, míg szivem csaknem meghasadt.

— Be jó lesz! — szólt erőltetett mosollyal. — Igy hát születésem napján is szünidőm lesz még.

— Igen — mondám gépiesen. — Az angyalokkal ünnepled majd a mennyben — tettem hozzá magamban, a bánattól félőrülten.

Este még érdeklődéssel nézte egy képes lap ábráit, hol kis gyermekek a szabadban rakott tűz fölött egy tepsiben babot főztek.

— Én is megcsinálom ezt kertünkben a testvérekkel, ha majd meggyógyulok. Úgy-e szabad, mama? És adsz hozzá fát, babot és tepsit?

— Igen, szivem.

Halála előestéjén, november 1-én, Livio nyugodtan aludt. Ágyánál térdelve, szokás szerint elmondtam vele esti imáját. Végtelen gyengeségét legyőzve, maga vetett keresztet. Aztán jóéjt kivántam neki, de a gyermek érezhette az örök álom közeledtét; most is látom komoly, szomorú pillantását, mellyel az ajtóig kísért.

Egy belső hang nekem is azt súgta, hogy ez lesz Liviettónk utolsó földi éjszakája.

— Holnap van a hó első pénteke, — mondtam férjemnek. — Jézus szent Szive holnap kegyelmében vagy meggyógyítja gyermekünket, vagy Magához veszi őt... Készüljünk el...

Livio egész éjjel nyugtalanul hánykolódott. Hajnali négy óra táján fájdalmas kifejezéssel nézett reám.

— Mit csinálsz? — kérdé panaszosan, a szokásos injekciót várva.

— Semmit, szivem; csak itt maradok melletted. — Erre megnyugodott. A virrasztó apáca azonban megcsinálta a szúrást, melyet Livio némán tűrt el. Két napja nem evett, már teljesen ki volt merülve, alig látszott már élni.

Hét óra táján hirtelen felélénkült, ragyogó arccal kért: nyissam ki az ablakot. — Világosságot, mama! Sok, sok világosságot. — Közeledett a vég. Mielőtt eltávozott volna, szobájában is ünnepet kivánt rendezni, mint belsejében. Ágyához térdeltem. Livio keresztet vetve, figyelmesen kisérte a reggeli imádság szavait, melyeket helyette elmondtam. Szent Ignác imája végéhez érve, melyet minden este-reggel elmondott, szivem összeszorult, szemem könnybe lábadt:

«És hívjál Magadhoz engemet,
Hogy szenteiddel dícsérjelek
Mindörökön örökké. Ámen.»

— Isten parancsa, — gondoltam magamban, Liviettót megcsókolva. — Ez utolsó imánk.

De a gyermek ünnepi hangulatában felélénkült. Kérelmére felültettem. S képeslapokat hoztam neki, melyekkel játszani kivánt. Ezek — könyvbe gyüjtve — hadihajókat ábrázoltak; a könyv lapjait lassan kellett forgatnom, hogy a hajók neveit kibetüzhesse. — Ez a Regina Margherita! Szegény Vito!

Majd vizet kért, de már az első kortynál eltolta a poharat. — Keserű! — mondá. Csodálkoztam, mert rendesen nagyon szerette a vizet. Aztán visszaesett párnáira.

— Fáradt vagyok! Rosszul vagyok! — Nagyon, nagyon rosszul vagyok!

Látszólag elaludt, ámde félóra mulva szemeit tágra nyitotta. Ekkor már nem látott. Nevén szólítottam: már nem hallott.

Sietve elhivattam a helybeli plébánost, ki ellátta az utolsó kenet szentségével. Nemsokára eljött Monsignor Careaterra is, ki néhány nappal azelőtt megbérmálta volt Liviót.

Mindnyájan térden állva imádkoztunk Livietto ágya körül. Lélegzete lihegővé vált, míg végre 1917 november 2-án, halottak napján s a hó első péntekén, délelőtt tizenegy óra tájban, Livietto fehér lelke Jézusához szállt, — mint ahogy a tömjénillat égnek emelkedik.

Hetedik évét sem töltötte még be.

***

Fehér ruhában, mint első áldozása napján, pihent a kis test a Szent Szív nagy képe alatt, ugyanazon helyen, hol 1916 június 2-án mindnyájan Neki szenteltük magunkat s ahol július 31-én Livio arra kérte Jézust, hogy inkább meghaljon, semmint a legkisebb bűnt is elkövesse. E szent helyen ravataloztuk fel annak haló porát, ki tegnap még élő szentségtartója volt a szent Ostyának. Mellén az első áldozásakor hordott liliomszál, kezecskéiben feszület és olvasó, ajkán szelid mosoly. Livietto édesen pihenni látszott...

Drága kis angyalunk, megtört szívvel is áldjuk veled az Urat és hálát adunk Neki kegyelmeiért!...

***

S most arra kérünk titeket, kedves kis gyermekek fohászkodjatok Livietto áldásáért! S ha példáját követve akartok élni, könyörögjetek ti is szent áldozáskor gyakran az édes Jézushoz: «Inkább meghalni, semmint a legkisebb bűnt is elkövetni!» Akkor aztán éltetek szép lesz és hasznos.

Ki akar közületek Liviettónak egy szép kis levélkét írni, melyben elmondja neki jó feltételeit? — A kiválasztottak mindig elolvassák a hozzájuk írt leveleket, ha nem is válaszolnak rájuk.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**